SAMANTHA JAMES

Autoare a 35 de bestselleruri internaționale

PARIUL

Colecția
Romantica

SAMANTHA JAMES este una dintre cele mai îndrăgite autoare ale genului *romance istoric*.

Cartea de față, a cărei acțiune se plasează în Anglia epocii victoriene, oferă cititorului o reală desfătare. Irezistibilul Justin Sterling este un crai înrăit pe care nicio femeie nu l-a putut refuza. La rândul său, Arabella Templeton, o încântătoare și inteligentă fată, adevărată revelație a sezonului în înalta societate, se dovedește pe cât de frumoasă, pe atât de inaccesibilă. Dovada? Refuzul a trei cereri în căsătorie, mai mult decât tentante. Dar, pentru Justin, care nu cunoaște înfrângerea, cucerirea Arabellei nu reprezintă doar o provocare ci, mai mult, o chestiune de orgoliu.

Așa se face că, foarte sigur pe el, nu ezită chiar să facă un pariu cu bunul său amic Gideon, că va răpi virginitatea acestei domnișoare. Surprinzător, lucrurile iau o altă întorsătură. Cum orice naș își are nașul, cei doi sfârșesc prin a se căsători. Întors de la Paris, prietenul Gideon vine să-i felicite și să achite pariul pierdut. Șocată de această situație, simțindu-se înșelată și jignită, Arabella îl părăsește pe cel care îi dăduse iluzia adevăratei iubiri...

O poveste impresionantă, cu răsturnări neașteptate de situații, care va capta interesul cititorilor până la ultima pagină.

EDITURA ORIZONTURI

ISBN 978-973-736-057

Preț 27,9 RON (25,1 + 2,3 TVA + 0,5 T.L.)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
JAMES, SAMANTHA
Pariul / Samantha James; trad.: Petruţa Ionescu.- Bucureşti: Orizonturi, 2007
ISBN 978-973-736-057-1

I. Ionescu, Petruţa (trad.)

821.111-31=135.1

Redactare: EUGENIA VIŞINOIU
Tehnoredactare: PUIU ENACHE
Bun de tipar: EMILIA LEANCĂ

A PERFECT GROOM
Copyright © 2004 by Sandra Kleinschmit
Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin **Editurii ORIZONTURI**

B-dul Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-Bucureşti,
Tel: 317.76.79, 317.76.75, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 317.76.78,
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.trustul-lider.ro

PROLOG

Ştiuse întotdeauna că era un hain.

În ciuda faptului că fiii familiei Sterling aveau părinţi comuni şi creşteau în aceeaşi casă, de fapt, ei se deosebeau foarte mult.

Fratele său mai mare, Sebastian, era responsabil, de neclintit şi de încredere, studios şi meditativ, şi întotdeauna curat. Sora lui mai mică, Julianna, avea o fire plăcută şi înflăcărată.

Dar Justin... El semăna din cap până în picioare cu mama sa.

Ah, da, el semăna cel mai mult cu mama lui, nu doar la înfăţişare – moştenise privirea aceea limpede de cristal, ochii aceia care străluceau precum cele mai fine smaralde, armonia trăsăturilor, părul ei de un negru intens – ci şi în alte privinţe. Într-adevăr, el era convins că sub toate aspectele...

Încă îşi mai amintea de acei primi ani de după fuga mamei împreună cu iubitul ei. Mama avusese mulţi iubiţi, după cum bănuia el. Desigur, acesta reprezenta unul din acele lucruri despre care nimeni nu discuta deschis, dar care *era* comentat în secret şi pe şoptite. Şi în ciuda faptului că avea înclinaţii spre studiu, Justin fusese un băieţel precoce care absorbise fiecare cuvinţel din bârfa servitorilor – privirile

lor întunecate care exprimau regretul față de modul în care marchiza își abandonase cei trei copii, lăsându-i în grija tatălui lor, un bărbat care lăsa impresia că ar fi în dezacord cu toată lumea. La urma urmei, se părea că papa nu plăcea pe nimeni. Nici pe Sebastian. Nici chiar pe dulcea și adorabila Julianna, pe care toată lumea o iubea. Și în mod special, nu pe năbădăiosul Justin.

Tutorii lui îl declarară ca fiind fără speranță. Indisciplinat și distrugător. Neatent și năbădăios. El nu excela la lecții, spre deosebire de studiosul Sebastian.

Încă din fragedă copilărie se bucurase că Sebastian fusese primul născut; Justian știa că, după moartea tatălui său, el ar fi fost un groaznic marchiz de Thurston. Într-un anume sens, el făcea întotdeauna lucruri ce nu erau necesare. Gândea ceea ce nu trebuia gândit. Spunea lucruri care ar fi fost bine să rămână nerostite... mai ales în fața tatei. Nu era de mirare că nu se înțelesese niciodată cu tatăl său. Nu putea sta locului mai multe ceasuri. Se răsucea și se foia pe scaun. Privea pe fereastră și își dorea din tot sufletul să se afle în cu totul alt loc.

Lui Justin nu-i plăcuseră cursurile încă din prima zi când îl însoțise pe fratele său în sala de clasă. Într-o zi, decisese pur și simplu că se săturase. După prânz, el se furișase din sala de clasă fără să spună nimănui un cuvânt. Poate că ar fi trebuit să se aștepte ca tutorele lor, domnul Rutherford, să-l pârască lui papa, în clipa în care el nu se mai întorsese. Probabil o și făcuse.

Nu știuse niciodată cu certitudine dacă papa va catadicsi să-și părăsească biroul.

Desigur, pentru un băiețel fusese destul de amuzant să vadă că toată lumea pleacă în căutarea sa. Cocoțat între

ramurile cele mai înalte ale unui pom din livadă, Justin ținea privirea ațintită în jos, urmărind cum servitorii alergau cu frenezie către grajduri și pe întinsele domenii de la Thurston Hall. El se ascunse în secunda în care papa se apropie și apoi se învârti în jurul copacului. Însă, pe neașteptate, papa se opri ... și ridică privirea.

Faptul că marchizul nu era deloc mulțumit de cel de-al doilea fiu al său se putea ghici după privirea sa sfredelitoare.

– De ce nu ești în sala de clasă? întrebă marchizul.

– Pentru că sunt aici, o întoarse puștiul. Nu-i evident?

– Coboară imediat, micuțule mârșav!

Băiețașul simți cum falca i se înțepenește. Ochii verzi îi sclipiră.

– Nu, zise el.

Tatăl lui își agită pumnii.

– Coboară în secunda asta, îți spun!

Furia tatălui nu făcu altceva decât să sporească răzvrătirea băiatului. Întinzând brațul subțire, el apucă creanga noduroasă. Cu cât urca mai sus, cu atât se aștepta ca aceasta să pârâie sub piciorul lui. Fericit, el privi apoi în jos prin frunziș către chipul răvășit al tatălui său.

Creanga cedă. Justin încercă să împiedice alunecarea, aterizând cu toată greutatea pe încheietura mâinii. Auzi un zgomot, urmat de o flacără care-l pătrundea – o dâră fierbinte, sfâșietoare asemenea unei duzini de săgeți care reverberau în adâncul ființei lui. Pentru o secundă de-a dreptul paralizantă, nu mai fu capabil să miște. Nici măcar să respire. Durerea era atât de intensă, încât își închipui că-și pierduse cunoștința.

În cele din urmă se lăsă pe spate. Tatăl se aplecă deasupra lui, cu chipul întunecat şi livid.

– Ridică-te! îi ordonă el. Înfigându-şi degetele în celălalt braţ al băiatului, îl trase în picioare.

Încheietura lui Justin se afla într-o poziţie ciudată faţă de braţul său. Tremura atât de tare, încât îi venea să vomite. Cu mult curaj, înghiţi bila ce-i ajunsese până în gât. El îşi înţepeni falca pentru a alunga durerea, uitându-se fix la tatăl lui.

– Nu face asta! se auzi lătratul familiar al tatălui său.

– Ce anume? Calmul băiatului nu făcu altceva decât să-l înfurie pe marchiz.

– Nu te uita aşa la mine!

– Aşa cum?

– Aşa cum o făcea *ea!*

Din adâncul fiinţei puştiului răbufni un resentiment care stătea să explodeze, un şir de emoţii pe care nu era capabil să le controleze – cu toate că nici nu şi-o dorea cu adevărat. În secunda aceea, îşi ura tatăl. Îl ura pentru controlul strict pe care-l exercita asupra lui Sebastian. Îl ura pentru că o ignora pe micuţa Julianna. Nu-i păsa dacă tatăl lui îl izbea de mesteacăn.

Îşi ura tatăl... aşa cum simţea că şi tatăl îl ura pe el.

– Cine? zise el pe un ton glacial. Te referi la mama?

Râuri de furie se aprinseră în ochii tatălui său.

– Taci din gură, băiete! Taci din gură!

El îl pocni apoi peste faţă.

Lovitura îl trânti din nou pe Justin la pământ. De data asta sări singur în picioare. Îl privi pe tatăl lui cu doi ochi verzi, strălucitori.

– N-am s-o fac! strigă el. Nici ea nu te plăcea mai mult ca mine, papa, mai mult ca Sebastian... sau ca oricare altă

persoană, din unul şi acelaşi motiv! Probabil că de aceea te-a părăsit!

Marchizul se răsti la el:

– Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa! Hainule! Hain, aşa eşti, băiete! Hain!

De pe buzele sale ieşi un torent de blesteme.

Nu era prima oară când tatăl lui îi atribuia fel şi fel de denumiri – şi nici n-avea să fie ultima dată. Nume pe care... în fine, el nu le mărturisise nimănui, nici măcar lui Sebastian.

Pe neaşteptate puştiul îşi înfipse picioarele în pământ.

– Cred că ai terminat, sir, n-am dreptate?

Tonul lui era unul plin de dispreţ, exprimând o răceală care venea de dincolo de vârsta lui, de dincolo de experienţa sa. Marchizul îşi avântă din nou pumnul spre el.

Brusc, apăru Sebastian. Îşi făcu loc între cei doi.

– Papa, opreşte-te! strigă băiatul mai mare. Uită-te la încheietura lui Justin... nu e deloc în regulă!

Şi într-adevăr aşa era.

Fu chemat medicul. La venirea acestuia, Justin stătea întins în patul lui.

– E rupt, anunţă el. Cred că pot pune osul la locul lui, băiete, dar trebuie să fiu sincer. O să te doară ca dracu'. Aşa că dacă vei simţi nevoia să urli...

Marchizul apăru în spatele medicului.

Privirea lui Justin se încrucişă cu aceea a marchizului. În gât simţea un nod de mărimea unui măr. Ochii lui ardeau... imaginea tatălui începu să tremure, apoi se stabiliză.

Exact în secunda aceea percepu rânjetul satisfăcut al tatălui său, dându-şi seama că acesta se aştepta ca el să fie un laş, care geme şi se smiorcăie. Gura i se strânse. Mama

lui nu făcuse asta. Nici Sebastian. Şi nici el *n-are s-o facă.*

Sebastian îi puse mâna pe umăr.

– Justin, îl auzi el şoptind, mă auzi? E în ordine dacă tu...

– Nicidecum, îl respinse puştiul cu hotărâre. Privirea sa se opri asupra părintelui său. N-am să plâng. Nu voi plânge niciodată!

Medicul dădu aprobator din cap şi se îndreptă în direcţia lui.

Se auzi o pârâitură groaznică în timp ce osul reveni în poziţia normală. Trupul mititel al lui Justin se zgâlţâi. Spatele i se arcui deasupra patului. Degetele micuţe ale mâinii ce-i rămăsese liberă se încleştară de cearşaf. Când totul luă sfârşit, el zăcea acolo, cu faţa albă ca varul şi cu răsuflarea tăiată.

Dar nu plânsese. Niciun fel de sunet nu ieşise de pe buzele sale...

Marchizul mârâi dezgustat. Fără un cuvânt, făcu stânga împrejur, părăsind încăperea.

Hain.

De câte ori era posibil, ori de câte ori o putea face, marchizul îşi insulta cel de-al doilea fiu. Ţipa. Zbiera. Vorbea în şoaptă, atunci când nu era nimeni în preajmă.

Nu doar o dată, în toţi anii tinereţii sale, Justin Sterling avusese ocazia de a vedea cum pieptul tatălui său tresaltă datorită realizărilor sale, în timp ce ochii îi străluceau plini de mândrie.

Era conştient că nici măcar nu merita să încerce. Marchizul îşi dispreţuia fiul.

Timpul se scurse, iar băieţelul acela firav crescu înalt, drept şi chipeş. În timpul studiilor la Eton s-au produs o

mulţime de incidente urmate de scrisori adresate marchizului. Reproşurile tatălui se înmulţiră, într-o perfectă sincronizare cu sfidarea manifestată de Justin.

Ah, da, mama sa distrusese numele familiei, în timp ce el era beleaua acesteia. Faptele lui erau condamnabile, iar comportamentul lui detestabil. Dacă îi displăcea tatălui, atunci se declara satisfăcut.

Bea. Juca. Mergea la bordel. Şi dacă afla şi marchizul de isprăvile lui, cu atât mai bine.

Într-o noapte caldă, în anul în care împlinise şaptesprezece ani de viaţă, dădu buzna în casă chiar înainte de căderea nopţii. Tocmai petrecuse o noapte plină de plăceri alături de o sticlă de porto şi de fiica morarului, combinaţia dându-i o stare de dulce letargie. Faith însă era mai creativă depăşind aşteptările lui.

– Pe unde dracu' ai umblat?

Marchizul îi bară calea.

Un zâmbet uşor arcui buzele lui Justin.

– Ce e, stăpâne, doreşti o dare de seamă a activităţilor mele nocturne? Nu-şi făcea prea multe probleme în privinţa formulei de adresare. Nu-i mai spunea „papa" de ani de zile. Acum nici măcar nu mai catadicsea să-l numească tată atunci când era de faţă.

Făcu un gest larg către uşa de la biroul părintelui său, care rămăsese întredeschisă.

– Poate că ar fi cazul să ne aşezăm. Ar putea să dureze ceva timp, fiindcă distracţia nopţii a fost la înălţime, am putea spune. Te avertizez sincer însă, ar fi posibil să te şocheze...

– Încetează! şuieră marchizul. N-am de gând să-ţi ascult porcăriile! Îl scrută cu privirea din cap până-n picioare. Hristoase, eşti beat, nu-i aşa?

În fața zâmbetului batjocoritor al tatălui său, Justin execută o reverență politicoasă, cât de politicoasă era cu putință, ținând seama de starea lui deplorabilă.

Tatăl strâmbă din buze dezgustat.

– Doamne, cât mi-aș dori să nu te mai văd. Aș vrea să pleci și să nu te mai întorci!

– Un motiv în plus pentru a rămâne, îi spuse Justin cu un zâmbet persiflant.

Marchizul își încleștă pumnii.

– În numele Cerului, aș putea trece la fapte. O să mă asigur că nu te vei mai întoarce niciodată aici!

– Ah, dar ce i-ai spune lumii? Pe mama ai alungat-o, iar pe mine mă dai *afară*. Oricum, nu trebuie să mă suporți decât o scurtă perioadă de timp. La sfârșitul verii voi pleca la Cambridge.

– Ar trebui să fiu fericit, pentru că fiecare zi petrecută de tine aici se dovedește a fi un infern!

Justin își înclină capul.

– Îți împărtășesc în totalitate sentimentele.

– Uită-te la tine, ești atât de beat că nu te poți ține pe picioare! izbucni marchizul. Și duhnești a parfum ieftin. Doamne, ești cu adevărat fiul mamei tale! M-a făcut de râs, vrăjitoarea! Mi-a terfelit numele, așa cum o faci și *tu!* Și toți anii aceștia în care a trebuit să te privesc, în timp ce tu te holbai la mine cu ochii *ei*, cu zâmbetul ei. Amintindu-mi ce a făcut, ce era – o târfă care și-ar fi desfăcut picioarele în fața fiecărui bărbat care și-ar fi dorit s-o aibă. Iar tu nu ești cu nimic mai bun. Sângele tău e alterat, urlă el, așa cum era și al ei. Nicio femeie decentă nu s-ar încurca cu tine, băiete.

Ochii lui Justin străluciră. În clipa aceea, el nu-și dorea decât să lovească, să lovească *din nou*, să-și rănească tatăl, așa cum și tatăl îl rănise pe el.

Dacă mama era o *târfă*, zise el tăios, atunci cum de ştii că noi suntem cu adevărat copiii tăi?

Justin tăcu brusc. Se uită intens la tatăl său.

- Doamne sfinte, şopti el. Nu eşti sigur, nu-i aşa?

Marchizul nu răspunse.

Tăcerea deveni brusc apăsătoare.

Gura lui Justin se arcui.

– Oh! Ce chestie nemaipomenită! Marchizul de Thurston... abandonat de către soţie, cea care a fost ucisă alături de iubitul său în drum către Franţa... rămânând să aibă pentru totdeauna grijă de copiii ei. Şi probabil că el s-a întrebat mereu dacă vreunul dintre ei e cumva copilul lui! Şi desigur tu nu ai putut să ne atribui nimănui, nu-i aşa? A trebuit să ne revendici, pentru că pur şi simplu nu ştiai adevărul.

Marchizul era livid.

– Taci din gură, băiete!

Justin pufni în râs. Şi odată pornit, nu dădea semne că ar avea de gând să se oprească...

– Taci! zbieră marchizul. Răutatea îi strălucea în priviri. Făcu un pas ameninţător în faţă.

Brusc, se schimbă totul. Marchizul dădu semne că se îneacă. Ochii îi ieşiră din orbite. Încleştă mâna pe cravată... iar apoi căzu pe podea.

Justin nu-şi putea lua ochii de la tatăl său, care zăcea cu faţa în jos pe podeaua lustruită. Pentru o secundă îngrozitoare, nu fu în stare să se mişte.

Apoi îşi reveni şi îngenunche lângă tatăl lui. Îl apucă de braţul acela ezitant.

– Tată? şopti el.

Marchizul privea spre tavan cu ochi lipsiţi de expresie.

Justin începu să tremure. O senzaţie oribilă, bolnăvicioasă puse stăpânire pe el. Se ridică în picioare clătinându-se. Apoi alergă spre camera lui, ca şi cum însuşi diavolul l-ar fi împins de la spate...

Marchizul era mort. *Mort.*

Justin nu va mărturisi niciodată ce se petrecuse între ei doi în noaptea asta. Va ţine totul secret, „încuiat" în adâncul fiinţei lui. Nimeni nu va afla că fusese prezent... că îşi ucisese tatăl.

1

Londra, 1817

Atmosfera de la White nu se deosebea prea mult de aceea din celelalte seri. Un număr de domni bine îmbrăcaţi făcuseră cerc în jurul mesei norocului. Aerul era dens din pricina mirosului înţepător de brandy şi de ţigară. Cu trupul lui înalt ieşind cu mult în afara scaunului tapiţat cu catifea verde, Justin Sterling cerceta alene ediţia ziarului din acea zi, ca şi cum n-ar fi avut nicio grijă pe lumea asta – şi într-adevăr nici nu avea. Cu picioarele încrucişate în dreptul gleznelor, avea o atitudine ce sugera nonşalanţa.

– Pe sufletul meu! se auzi o voce zeflemitoare. Deci, până la urmă, ai catadicsit să ne onorezi din nou cu prezenţa!

Justin se uită peste marginea ziarului, ochii lui verzi întâlnindu-i pe cei ai prietenului său Gideon.

Gideon puse ochii pe scaunul liber de lângă acesta.

– Pot să iau loc?

– Cum, ceri voie? Justin lăsă deoparte ziarul. Gideon era cunoscut drept un bărbat care făcea ceea ce-i plăcea, când îi plăcea, şi unde-i plăcea – un bărbat asemenea lui Justin, desigur.

– Ei bine, având în vedere dispoziţia ta infernală în clipa când ai părăsit ţara, m-am gândit că aşa e mult mai bine.

Era adevărat. Până şi cumnata sa, Devon, remarcase starea lui de spirit lamentabilă dinainte de plecare. De ce se simţea astfel, Justin habar nu avea. Nu ducea lipsă de companie, nici feminină, nici familială. Avea la dispoziţie tot ce şi-ar fi putut dori. Într-adevăr, ce şi-ar mai putea dori oare *un bărbat?*

Nu ştia. Aceasta era esenţa chestiunii.

Prin urmare, el decisese cu trei luni mai devreme că se impunea o schimbare de decor, aşa că se mută singur pe Continent. La Paris, la Roma, la Viena... călătorise spre satisfacţia sa, *îndulcindu-şi* propria inimă.

Acum se întorsese.

Şi nu era mai mulţumit decât înainte.

Justin se întinse după paharul cu porto.

– Salutări şi ţie, mormăi el sec.

– Oh, în regulă atunci. Îndrăznesc să spun că arăţi deosebit de bine. Gideon fixă cu privirea tricotul strâmt din lână ce-i înconjura umerii. Probabil că e vorba de croitorul tău. Weston, nu-i aşa?

Justin clătină din cap. Weston era primul – şi cel mai costisitor – croitor din oraş.

– Presupunerea ta e corectă.

În apropiere izbucni un cor gălăgios de râsete.

– Două sute de lire pentru bărbatul care o poate avea.

Justin privi într-acolo chiar în secunda în care Sir Ashton Bentley executa o reverenţă nesigură. Justin nu era deloc surprins; predispoziţia lui Bentley pentru băutură i se părea intolerabilă.

– Ridică mizele şi fă-le să fie într-adevăr meritorii, tună un alt individ.

Vocile aparţineau unui grup aflat la doar câţiva paşi

distanță de fereastra faimoasei nișe de la White, acolo unde obișnuiau să se adune Beau Brummell și amicii lui, cu toate că în seara aceea lipseau. Se părea că discuția devenise destul de animată.

Hohotele de râs nu mai conteneau.

– Nu va consimți niciodată la pătuc înainte de căsătorie! strigă cineva. Întrebați-l pe Bentley!

– Ha! Pe naiba, nu va fi vorba de căsătorie și nici măcar de vreo promisiune în acest sens, pentru a fi a mea. Ori va purta halat de verdeață înainte de sfârșitul sezonului, ori eu nu mă mai numesc Charles Brentwood!

Un alt bărbat interveni:

– Ea? Tăvălită în iarbă? Nici pomeneală.

– Pe două sute că eu voi putea să o pun la pământ! se făli Patrick McElroy, cel de al doilea fiu al unui conte scoțian. Iar soțul ei – dacă va îndrăzni vreodată să aleagă vreunul dintre bufonii care o curtează – nu va afla nicicând că nu el a fost primul!

– Și noi cum vom ști că fapta a fost comisă? urmă întrebarea inevitabilă. Să pretinzi e una, să ai succes e cu totul altceva.

Și Justin gândea exact la fel.

– Are dreptate, se auzi un strigăt. Avem nevoie de o dovadă!

– Un trofeu! pretinse cineva.

– O șuviță de păr ar fi de-ajuns! În Anglia nu există niciun suflet cu părul ca flacăra!

Fără îndoială că era vorba de vreo debutantă care le înflăcărase imaginația. De aceea scoțianul McElroy își permitea să fie vulgar. Iar Brentwood nu dădea dovadă de delicatețe când era vorba despre o partidă de sex adevărată.

Lui Justin îi fu milă de biata creatură, indiferent cine ar fi fost.

Ţintui cu privirea grupul de bărbaţi.

– Toţi par surescitaţi, îi şopti el lui Gideon. Dar trebuie să recunosc că mă roade o amarnică curiozitate. Cine e femeia aceasta care i-a fascinat atât de tare?

Gideon îi adresă un zâmbet batjocoritor.

– Cine alta? Inaccesibila.

– Ce anume?

– Nu ce, ci *cine*. Ai fost prea multă vreme plecat, amice. Din clipa în care ea a refuzat trei cereri în căsătorie în răstimp de două săptămâni – printre care şi cea a lui Bentley – a rămas cunoscută sub numele de Inaccesibila. A ajuns faimoasă. E de-ajuns să amintesc toastul de la Season.

Justin îl privi cu un aer rugător.

– Exact de asta are Londra nevoie. O altă debutantă ştearsă, plictisitoare, insipidă.

– Nu tocmai o debutantă. Are aproape douăzeci şi unu de ani, deşi cred că până acum nu a fost prezentată oficial. Şi nu e nici pe departe insipidă. Gideon pufni în râs. Ah, acesta este ultimul cuvânt pe care l-aş utiliza pentru a o descrie pe Inaccesibila.

– Şi ce cuvânt *ai* folosi pentru a o descrie?

Justin sorbi din pahar, în timp ce Gideon îşi încreţi buzele.

– Ştii, unul singur n-ar reuşi s-o facă! Ea e într-adevăr amuzantă, dar, oh, cum să-ţi spun? Nu e o femeie convenţională, cu toate că debordează de furie. Cu siguranţă că nu e niciodată plictisitoare, şi nu e nici pe departe ştearsă. Nu cred că am văzut-o până acum îmbrăcată în alb. Iar părul

ei are într-adevăr nuanța unei flăcări. El făcu semn către grup. Un trofeu cât se poate de potrivit.

– Nu prea pare un diamant accesibil.

– Nu e o debutantă ca toate celelalte. Dar probabil că asta o face atât de atractivă. E o femeie de... cum să-ți spun? O femeie de proporții statuare. Are grația unui pește scos din apă. Iar ea nu poate dansa pentru a-și salva sufletul.

Justin își ridică o sprânceană neagră și perfect arcuită. Apoi își coborî puțin paharul pentru a-l privi neîncrezător pe Gideon.

– Și spui că bucățica asta a fost cerută de trei ori în căsătorie?

– Chiar așa, afirmă Gideon încet, și nici măcar nu dispune de o avere considerabilă.

– Doamne, au înnebunit toți bărbații din oraș?

Gideon râse ușor.

– Da, sunt nebuni. Nebuni *după* ea. Nebuni *pentru* ea. Ar trebui să presupun... oh, probabil că jumătate sunt amorezați. Intrați în transă, prosternați la picioarele ei și declarându-se brusc îndrăgostiți de ea. Cealaltă jumătate se află aici, la White – Gideon flutură din mână – dorindu-și cu ardoare să intre în așternuturile ei, după cum poți auzi.

– Pari și tu la fel de amețit, observă Justin. Ai căzut și tu sub vraja ei?

Singurul răspuns al lui Gideon fu un hohot de râs. Dar chiar înainte de a izbucni în râs, ochii lui alunecară ușor într-o parte pentru o fracțiune de secundă. Justin îl cunoștea de prea multă vreme și mult prea bine pentru a nu-și da seama ce anume încerca Gideon să ascundă. Justin se holbă la el, cu adevărat șocat. Gideon nu era genul de persoană care să se rușineze cu una, cu două.

– Să nu-mi spui că eşti şi tu unul dintre acei bufoni care o curtează.

Judecând după privirea fioroasă pe care i-o aruncă prietenul său, înţelese că Gideon nu prea înghiţise băşcălia.

Justin nu se putu abţine să nu-l tachineze.

– Te-a pus la punct, nu-i aşa?

– Nu mai jubila, îl repezi Gideon.

Justin luă o înghiţitură de porto.

– Te înşeli. El îşi contemplă băutura în vreme ce mintea lui lucra cu febrilitate. *Nu* îi plăceau femeile cu părul roşcat, şi asta dintr-un motiv întemeiat. Îi aduceau aminte de...

– Pari foarte abătut, Justin. Ce s-a întâmplat?

– Dacă vrei să ştii, mă gândeam pur şi simplu la o femeie care mi-a dat papucii acum câţiva ani.

– Cum, ţie?

Nu-i făcea nicio plăcere să-şi amintească de acel incident. Ea îi călcase mândria în picioare; în mod sigur, la vremea respectivă fusese afectat. Habar n-avea de ce fata îl trimisese la plimbare. Desigur, Sebastian îi tot aducea aminte de planul micii ştrengăriţe ori de câte ori avea ocazia. Copil sau nu, el nu uitase niciodată – sau nu iertase! – că băieţoiul acela mic şi sălbatic încercase să-l umilească.

El schiţă un zâmbet timid.

– E de-ajuns să spunem că niciunul dintre noi nu suntem atât de ostentativi pe cât ne credem. El nu mărturisi că femeia fusese aproape o copilă – chiar dacă şi el fusese tot un puşti. Dumnezeu e martor că Gideon s-ar fi holbat neîncrezător la el.

Redirecţionă conversaţia către subiectul care-i era la îndemână.

– Trebuie să fie o bucăţică pe cinste femeia asta căreia

i se spune Inaccesibila, dacă te-a trimis *pe tine* să adulmeci dincolo de fustele ei – cel mai faimos crai din oraş.

– Oh, dar eu cred că ţie îţi revine onoarea asta. Gideon îşi recâştigă aplombul, dovedindu-şi sieşi că era la fel de bun ca de obicei. Oricum, dacă eşti de părere că te descurci mai bine, poate că ar trebui să te înscrii în cursă. El făcu semn către grupul care continua să discute despre Inaccesibila.

Înainte ca Justin să poată răspunde, răsună din nou vocea lui Bentley:

– Trei sute de lire pentru bărbatul care reuşeşte să o deflorezе pe Inaccesibila!

– Ah, zise Gideon. Creşte miza.

Justin clătină din cap.

– Doamne sfinte, Bentley e beat. Trebuie să-l scoată careva de aici înainte ca el să se întoarcă la masa norocului, pierzându-şi şi haina pe care o poartă.

– Cine se înscrie? Imediat se ridicară câteva mâini, cinci în total – McElroy, Brentwood, Lester Drummond, William Hardaway – un puşti care tocmai terminase şcoala! – şi Gregory Fitzroy.

– S-a făcut, se auzi strigând. Trei sute de lire pentru acela dintre noi cinci care reuşeşte s-o aibă pe Inaccesibila!

Urmară câteva hohote de râs, o risipă de bancnote, în timp ce un lacheu fu trimis după carnetul pentru pariuri. Justin nu era surprins de obiectul pariului, pentru că în această privinţă nu exista nimic sfânt la White – sau în alte cluburi asemănătoare. Erau nişte crai – fiecare în parte şi toţi laolaltă, concluzionă Justin, el şi Gideon fiind probabil cei mai răi din grup.

Iar acum, aproape în ciuda propriei dorinţe, Justin se

trezi întrebându-se ce anume făcea din Inaccesibila o femeie atât de captivantă.

Privirea lui se aținti din nou asupra lui Gideon. Nu-i făcea plăcere să constate că acesta se uita la el cu o licărire de amuzament în ochi.

Parcă pentru a-i confirma presupunerea, Gideon înclină capul într-o parte.

– Intrigat, nu-i așa, Justin?

Justin ridică din umeri.

Gideon izbucni în râs.

– Recunoaște. Ești, dacă nu din cauza sumei importante puse în joc, atunci pentru că *eu* am fost atras de Inaccesibila.

Justin ridică din nou dintr-o sprânceană.

– Ea trebuie să fie cu adevărat o fecioară de gheață ca să reziste unora ca tine.

Gideon nici nu confirmă, nici nu negă. În schimb, îi sclipiră ochii.

– Dacă așa stau lucrurile, îți închipui probabil că tu ai s-o dezgheți.

– Nu mă tentează să încerc, zise Justin.

– Recunosc, mă dezamăgești. Gideon se prefăcu șocat. Tu, bărbatul cuceririlor fără număr. Ai fost plecat și ai devenit... să îndrăznesc s-o spun? Aproape respectabil. Am impresia că te transformi într-un tântălău.

Ei, *asta* era chiar hazliu.

Pe dinăuntru era un diavol, și o știa toată lumea... toată lumea, cu excepția, poate, a lui Sebastian, căruia îi plăcea să-i reamintească lipsurile sale în materie de respectabilitate. De exemplu, felul cum se lansase în unele afaceri, care se soldaseră cu anumite profituri pentru el. De asemenea, el părăsise cu doi ani în urmă casa din oraș a familiei,

închiriindu-şi propria casă, chiar înainte de căsătoria lui Sebastian. Acestea erau, după presupunerea lui, capcanele respectabilităţii.

Simţea o ameţeală plăcută datorită faptului că ajunsese deja la al treilea pahar de porto. Totuşi, zâmbetul lui era mai degrabă crispat.

– Nu te strădui să mă muşti, Gideon, zise el prieteneşte.

Gideon arătă către grupul care era încă adunat lângă carnetul pentru pariuri.

– Atunci, de ce nu te avânţi?

Justin era extrem de iritat.

– Mi se pare de-a dreptul oribil, una la mână. Doi la mână, fără îndoială că e întruchiparea virtuţii...

– Ah, fără îndoială! Nu ţi-am spus că e fiica unui vicar?

Justin tresări. Fiică de vicar... cu părul de foc. Încă o dată, asta îi aminti... Dar nu. Alungă ideea imediat. Nu era posibil.

– Am multe defecte, dar nu sunt un violator de femei nevinovate. Îi aruncă lui Gideon o privire condescendentă, genul de privire care-i făcuse pe mulţi să leşine.

Asupra lui Gideon, ea nu avu însă acelaşi efect.

– Iartă-mă, dar din câte ştiu eu tu eşti un violator de femei de *orice soi*.

– Le detest pe roşcate, zise Justin pe un ton categoric. Şi am o adevărată aversiune faţă de virgine.

– Cum, vrei să spui că nu ai avut niciodată o virgină?

– Nu cred că am avut, spuse Justin dintr-o suflare. Ştii că mie îmi plac femeile sofisticate – mai ales blonde, palide şi delicate.

– N-ai încredere în propriile tale talente? O femeie precum Inaccesibila trebuie curtată cu delicateţe. Gândeşte-te, o

virgină pe care s-o creezi și s-o modelezi după bunul tău plac. Gideon îi aruncă o privire curioasă. Ori poate că, bătrâne, te temi că farmecul tău vândut la suprapreț e în scădere?

Justin schiță un zâmbet slab. Amândoi știau că realitatea era cu totul alta.

Gideon se aplecă în față.

– Îmi dau seama că ai nevoie de un stimulent mai puternic. Fără îndoială că pentru tine cele trei sute ale lui Bentley reprezintă o sumă derizorie. În acest caz, ce-ar fi să facem povestea asta mult mai interesantă?

Justin își miji ochii.

– La ce te gândești?

Gideon nu-l slăbi din priviri.

– Propun să dublăm miza, un pariu între noi doi. Un pariu privat între doi prieteni, dacă vrei. Zâmbi. M-am întrebat adesea... ce femeie poate rezista bărbatului cotat ca fiind cel mai chipeș din întreaga Anglie? Oare există? Șase sute de lire dovedesc că da. Șase sute de lire atestă că femeia aceea e Inaccesibila.

Justin nu spuse nimic. Să seducă cu sânge rece o fecioară, să pornească pe un drum nebătătorit pentru a o determina să se îndrăgostească de el astfel ca el să poată...

Doamne! Nici măcar nu putea susține că lucrul acesta vorbea despre caracterul său – sau despre lipsa acestuia. Într-adevăr, asta dovedea ceea ce știuse întotdeauna...

Era departe de mântuire.

Era hain, și în ciuda protestelor lui Sebastian, el știa că nu se va schimba niciodată.

– Șase sute de lire, adăugă Gideon. Și merită fiecare penny, te avertizez. Dar există o condiție.

– Şi care e aceea?

– Trebuie să fie a ta într-o lună.

Schiţă un zâmbet leneş.

– Şi ce fel de dovadă doreşti?

Gideon chicoti.

– Oh, aş dori să aflu când se va îndrăgosti păpuşica de lme.

Era beat, concluzionă Justin, poate la fel de beat ca şi Bentley, altfel nu s-ar gândi de două ori la ideea aceea.

Însă el era un bărbat care nu putea rezista la o provocare – iar Gideon o ştia.

Existaseră multe femei în viaţa sa, reflectă Justin înnegurat. Ajunsese deja la vârsta de douăzeci şi nouă de ani, şi până acum nicio femeie nu-i stârnise interesul mai mult de câteva săptămâni. În privinţa asta, semăna cu mama sa. Într-adevăr, mai conta una în plus?

Şi dacă tot ce se spusese despre Inaccesibila era adevărat... ar putea fi o poveste hazlie.

Întâlni privirea ascuţită a lui Gideon.

– Eşti conştient, murmură, că eu fac rareori un pariu dacă nu sunt în stare să-l câştig.

– Eşti un lăudăros! Şi cu toate astea încă mai cred că va trebui să mă plăteşti *tu* pe mine. Ţine minte, ai de parat loviturile celor din gloată. Gideon arătă către Brentwood şi către McElroy.

Justin îşi împinse scaunul şi se ridică în picioare.

– Ceva îmi spune, zise el schiţând un zâmbet leneş, că tu ştii unde poate fi găsit acest far al frumuseţii.

Ochii lui Gideon scânteiară.

– Cred că e vorba de balul Farthingale.

2

Domnişoara Arabella Templeton se îngrijoră văzându-se înconjurată de coloanele din marmură de la capătul sălii de bal şi se strădui să rămână ascunsă.

Sutele de lumânări se reflectau în candelabrul din sticlă ce domina centrul sălii de bal Farthingale. Deşi priveliştea era impresionantă, Arabella îşi dorea să se fi aflat în altă parte. *Oriunde* în altă parte ar fi fost cu mult mai plăcut. Însă până acum, mătuşa Grace şi unchiul Joseph nu dădeau semne că ar fi vrut să părăsească sala de bal.

– A plecat deja? şopti ea.

– Nu. Frumoasa Georgiana scrută marea de chipuri. Alţii au dispărut, dar pe Walter l-am zărit acum un minut lângă muzicieni. Acum mi-e teamă că l-am pierdut din nou.

Arabella scoase un mormăit. *El* era Walter Churchill, un individ destul de agreabil, bănui ea. Toţi erau, cu excepţia lui Ashton Bentley. Însă Walter se dovedise a fi cel mai insistent în această seară.

Din momentul sosirii lor, fusese asaltată până în secunda în care crezuse că se va asfixia! Picioarele o dureau îngrozitor, fiind încălţată cu o pereche de pantofi nepotriviţi – asta pentru că picioarele ei aveau dimensiunea unui conti-

nent –, iar ea nu-şi dorea decât propriul pat şi un moment de singurătate. Dar carnetul ei de bal era plin până la vremea Judecăţii de Apoi. Reuşise să anuleze următoarele dansuri, dar mai rămâneau câţiva gentlemeni, care gravitau în jurul ei oferindu-se să pregătească limonada. Cel mai insistent era Walter, care trăncănea tot timpul, scoţând-o din minţi. Disperată, anunţă că trebuia să meargă la toaletă. Urmă tăcerea – ea ştia că ei vor fi şocaţi în faţa unei asemenea sincerităţi, însă Arabellei nu-i mai păsa.

Noroc că Georgiana îi observase chinul. Arabella o cunoscuse pe Georgiana cu ani în urmă, la absolvirea şcolii pe care amândouă o frecventaseră. Arabella se îndrepta către masa din colţ, unde fetele obişnuiau să cineze singure. Tocmai trecea pe lângă un grup de fete, în clipa în care auzi comentariile inevitabile referitoare la părul ei şi la statura sa înaltă. Cu chipul în flăcări, Arabella îşi coborî privirea, ridicând din umeri. Oricum, nu avea cum să-şi ascundă braţele lungi şi, în afară de asta, mama o sfătuise întotdeauna să fie mândră de ceea ce era. Astfel că merse mai departe, hotărâtă să le ignore. Din nefericire, singurul drum către colţ o ducea direct către ele.

Avu loc un comentariu cu totul nepoliticos – din partea răzbunătoarei Henrietta Carlson şi a fetelor batjocoritoare. Arabella nu stătu pe gânduri – oh, dar aşa proceda întotdeauna – făcând primul lucru care-i trecu prin minte.

Imaginea supei de mazăre care se scurgea din cârlionţii roz şi răvăşiţi ai Henriettei avu darul s-o reconforteze.

Lunga întâlnire de a doua zi după-amiază a mătuşii Grace şi a unchiului Joseph cu directoarea avu ca rezultat menţinerea Arabellei în şcoală.

Fu de asemenea ultima seară când ea mâncă de una

singură, într-un colț. În seara următoare, Georgiana o întrebă cu timiditate dacă putea să-i țină companie. Se pare că nici Georgiana n-o plăcea prea mult pe Henrietta.

Nu părea să conteze faptul că se deosebeau în multe privințe. Aversiunea celorlalte fete se manifesta cu aceeași virulență ca și înainte, dar, datorită prieteniei cu Georgiana, era mai ușor de suportat. Arabella își exterioriza întotdeauna sentimentele, în timp ce Georgiana era de-a dreptul rezervată, cu mult mai reflexivă. Georgiana rezumase situația cu multă vreme în urmă:

– Diferența dintre noi, Arabella, e că tu ai curajul să spui ceea ce mie trebuie doar să-mi placă.

Prietenia lor se menținuse la fel de strânsă odată cu trecerea timpului.

Într-adevăr, educația Arabellei nu era obișnuită pentru o domnișoară cumsecade din Londra. Ea urmase școala mai întâi în Anglia, dar ulterior îndatoririle de misionar ale tatălui purtaseră pașii membrilor familiei în afara țării, în locuri îndepărtate precum India sau Africa. Arabellei îi plăcuse întotdeauna Londra, dar uneori îi era greu să se adapteze regulilor stricte care i se impuneau unei adevărate lady. Altfel spus, Arabella nu își găsise niciodată locul. Când fusese departe, alături de părinții săi, nu avusese nevoie să-l caute; de aceea crescuse mai degrabă obișnuită să-și croiască propriul drum.

Încă o dată, ea se nelinişti văzând coloanele de marmură din preajma Georgianei.

– Georgiana?

– Cred că poți ieși acum, spuse Georgiana după un minut.

Prevăzătoare, Arabella păși afară din spatele coloanei.

– Georgiana, mă tem că un al patrulea proces este iminent.

Prietena sa râse.

– Nu râde, bodogăni Arabella. Tu ar trebui să respingi admiratorii nedoriți, nu eu. Micuță, cu părul având reflexe de mătase și cu un chip în formă de inimă, Georgiana era întruchiparea unei domnișoare londoneze cumsecade – așa cum Arabella *nu era*.

Într-adevăr, însăși mama Arabellei, Catherine, alături de Grace, sora mai mare a lui Catherine, fuseseră la vremea lor niște frumuseți. Arabella, pe de altă parte, semăna mult cu tatăl său. Nu numai că moștenise statura lui înaltă și deșirată, dar și claia sa de păr roșu și des... toate acestea fiind niște lucruri demodate într-o epocă dominată de frumusețile mignone, palide ca Georgiana.

– Ai o rochie splendidă, Georgiana. Pari o prințesă. Un braț zvelt și înmănușat atinse fusta albă a Georgianei. Mi-aș dori să pot purta alb, dar îmi face pielea să arate ca un clei. Aruncă o privire încărcată de regrete spre fusta de culoare albastră a rochiei ei de ocazie.

– Strălucești asemenea unei bijuterii, zise afectuos Georgiana. De aceea e toată lumea atrasă de tine.

Arabella avea unele rezerve. Nu putea să-și ascundă culoarea stridentă a părului; învățase din propriile greșeli că nu prea avea rost să încerce.

– Recunosc expresia asta, Arabella. Ești plină de furie. Accept-o și bucură-te.

– Știi la fel de bine ca mine că *eu* nu sunt așa. Era la fel de stângace precum elefanții aceia pe care-i încălecase în India. În treburi de genul acesta, se simțea stângace și neîndemânatică. Era obligată să-și muște constant limba

pentru a nu-şi exprima deschis părerea. Pur şi simplu nu avea răbdarea necesară pentru a-şi aminti fiecare dintre regulile stricte ale societăţii. În ciuda tutelajului mătuşii Grace şi a Georgianei.

Doamne, cât de mult detesta toate acele atenţii de care avusese parte în acest sezon! Toată viaţa ei încercase să evite privirile insistente. Până acum ar fi trebuit să înveţe să scape de ele. Niciodată nu fusese în stare să decidă ce anume era mai rău – să aibă părul de culoarea focului, sau să fie cea mai înaltă femeie din regat (din întreaga lume, era ea convinsă). În mod straniu, societatea părea să accepte toate *greşelile* ei, şi asta probabil se datora faptului că mătuşa Grace şi unchiul Joseph erau nişte membri mai mult decât respectaţi ai comunităţii.

Ea oftă.

– Am avut pur şi simplu şansa de a primi prima cerere în căsătorie din acest sezon.

– Şi pe a doua, şi pe a treia. Georgiana se strădui să rămână serioasă. De aceea, eu aş putea să fiu chiar geloasă, dar tu eşti inconştientă de propriul tău farmec.

– Georgiana! E ceva cu adevărat enervant, pe cuvânt! M-am rugat să nu fac vâlvă. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Înainte să mă dezmeticesc, întreaga Londră vorbea despre mine. Iar acum se pare că întreaga Londră *se uită* la mine, iar toţi aceşti domni prostănaci îmi dau târcoale precum nişte vulturi. Ştii, i-am văzut în Africa, iar priveliştea e la fel de dezagreabilă.

Georgiana nu rosti un cuvânt. Văzând-o că tace, Arabella îşi aţinti privirea asupra ei.

– Ce e? Ce s-a întâmplat?

Georgiana se uita cu gura căscată în colţul opus al sălii de bal. Clătină uşor din cap.

– Arabella, el e aici, şopti ea. El e aici!

– Walter! Arabella oftă, având intenţia de a se ascunde din nou în spatele coloanei dacă Georgiana nu ar fi întins braţul, apucând-o de mânecă.

– Nu, Arabella! E el, cel mai chipeş bărbat din întreaga Anglie! Şi se îndreaptă în direcţia asta!

Cel mai chipeş bărbat din întreaga... În clipa aceea, în apropiere se afla un grup de femei care chicoteau strident.

Arabella se încruntă, privind în mod intenţionat în altă direcţie. Indiferent cine era el, ea nu simţea nevoia să-l vadă. Avea impresia că fiecare femeie din preajma ei devenise un pachet de nervi, cu inima subjugată, însă ea nu era o idioată dezaxată pentru a leşina din cauza unui simplu bărbat.

Georgiana îi atrase atenţia.

– Arabella, priveşte, el e împreună cu văduva cea bogată, ducesa de Carrington. Ea îi oferă mâna pentru ca el să o sărute.

– Georgiana, nu am nevoie de o dare de seamă detaliată. Dacă aş vrea să mă uit spre el, n-aş sta o clipă pe gânduri.

– Oh, dar e chiar splendid. Nu l-am mai văzut niciodată de aproape.

– Georgiana, nu cred că eşti genul de om care poate fi înşelat de un asemenea bărbat. Fără îndoială că e cea mai mare secătură.

Georgiana n-o contrazise. În schimb, rosti pe un ton ciudat:

– Arabella, vine încoace. Gâfâi. Cred că... da... da! Vine spre *tine*.

– Probabil că te înşeli, preciză ea calmă. Presupun că se îndreaptă spre *tine*.

Nu urmă niciun răspuns. Se lăsă o tăcere apăsătoare.

Arabella bătu din picior.

– Şi acum unde dracu' e?

Răspunsul tot nu veni. O cuprinse un sentiment ciudat şi nesuferit. Aproape că simţea cum perişorii de pe spinare se ridică în semn de avertizare.

– Georgiana?

Se întoarse impacientată... şi fără să vrea apucă nodul ireproşabil al unei cravate cu un design complicat. Privirea ei se ridică – şi se tot ridică! – fiind atrasă de o falcă masculină cu o formă pătrată, de un nas lung şi elegant şi de nişte buze bărbăteşti ce păreau a fi sculptate de un maestru, toate conducând către doi ochi limpezi şi cristalini în nuanţe de smarald, ascunşi sub o pereche de sprâncene subţiri, negre şi arcuite.

Urmă ceva de neînchipuit. Ea, care avea întotdeauna la îndemână o replică insolentă pentru orice, înghiţi ceea ce tocmai se pregătea să spună – fiind pe punctul să-şi înghită şi limba.

Era *el*.

Justin Sterling.

Reşedinţa Farthingale era la câteva blocuri distanţă faţă de strada St. James. După sosire, Justin şi Gideon rămaseră în picioare la capătul sălii de bal.

– Destul de aglomerat, nu-i aşa? Aflat lângă el, Gideon ridică întrebător paharul. Lady Farthingale va jubila mâine. Am înţeles că a invitat jumătate din oraş.

– Şi se pare că au refuzat-o foarte puţine persoane. Mulţi dintre invitaţi stăteau în picioare, umăr la umăr.

Sute de bijuterii străluceau în lumina lumânărilor. Justin îşi plimbă privirea prin încăperea plină de petrecăreţi, asupra mării de rochii de seară strălucitoare şi de coafuri elegante... până în secunda în care se opri în partea opusă a sălii.

– Văd că ai găsit-o.

Justin ridică din sprânceană.

– Îndrăznesc să spun că aveai dreptate, e imposibil s-o treci cu vederea.

– Da, este exact aşa, nu? Şi văd că e înconjurată de asistenţa obişnuită. Gideon luă două pahare de şampanie de la un servitor ce purta mănuşi albe, apoi îi înmână unul dintre ele. Căţeluşi tineri şi proşti! Nebuni cu toţi, decretă Gideon, pentru că îşi închipuie că sunt îndrăgostiţi.

Dragoste. Preţ de o bătaie a inimii, fiinţa lui Justin fu străbătută de o emoţie stranie. Nu se punea problema că el n-ar fi fost capabil de asemenea sentimente. Dar ştia că femeile erau cele care-l puteau iubi *pe el.*

– Şi dacă nu e dragostea cea care te face să adulmeci pe sub fustele doamnei? se interesă el.

Zâmbetul insinuant al lui Gideon îi risipi orice urmă de îndoială.

Privirea lui Justin reveni asupra femeii aflate în colţul opus al încăperii. O observase din primul moment, şi ceea ce o deosebea de celelalte doamne prezente aici în această seară nu era doar strălucirea părului său. Gideon avea dreptate, constată el cu surprindere. Inaccesibila era nemaipomenit de înaltă pentru o femeie, dar ea nu se sfia şi nici nu încerca să mascheze acest lucru. Nu-şi putea reprima

admirația. Ea se purta ca și cum ar fi fost mândră de asta – și Dumnezeu era martor că avea un comportament impecabil.

Purta o rochie de satin în nuanțe de albastru-deschis, o nuanță care ar fi trebuit să distoneze cu culoarea părului ei, dar nu era așa. Corsetul bogat se prelungea în falduri moi și delicate până la vârful pantofilor ei. Acesta îi punea în valoare sânii generoși care erau poziționați foarte sus față de torace. Dumnezeu îi era martor că el admira cu înflăcărare asemenea sâni generoși, care se arcuiau ispititor. Umerii ei erau supli, dar și destul de lați pentru o femeie, ceea ce făcea într-un fel ca linia gâtului ei, lungă și mlădioasă, să pară cu mult mai feminină, mai ales în momentul în care ea înălța capul, exact ca în clipa aceea. O mare de cârlionți îi cădea peste umăr, peste pieptul său dezvoltat.

Dorința se aprinse, un junghi întunecat în coloană. Probabil că picioarele ei erau pe potriva trupului, concluzionă el, lungi, zvelte și mlădioase, destul de puternice pentru a le înfășura în jurul șoldurilor lui în timp ce el urma să o penetreze. Garantat, ar fi fost exact așa cum îi spusese Gideon. Nu se dădea în vânt după roșcate. Și evitase întotdeauna fecioarele ca și cum ar fi fost o molimă. Dar *aceasta...*

Fu nevoit să se abțină pentru a nu face un pas în față. Se opri la timp! Pentru prima oară în seara aceasta, el simți fiorul anticipării. Reușise deocamdată să-i zărească o parte a chipului, ceea ce era nespus de promițător, figura ei fiind cu totul deosebită. Nu trebuia să fie îngrijorat. Era foarte exigent în materie de femei, ca și în privința fiecărui lucru. Nu se culca cu o broască râioasă, iar Gideon știa asta. Ah, da, își spuse el plin de satisfacție, câștigarea acestui pariu nu va fi deloc un lucru greu.

Gideon observase reacția lui.

– Splendidă, nu-i așa?

Nu era nevoie să răspundă.

– În fine, șopti Justin aproape alene, cred că a venit vremea să trimit cățelușii la plimbare. Pufni în râs pe neașteptate. Condamnată la pătuț! zise el. La urma urmei, nu trebuie să-ți faci griji. E ascunsă în spatele coloanei, lângă sala de mese. Iar acum e în compania unei alte tinere...

– Da, e Georgiana Larwood, cred.

– Nu e de mirare că i se spune Inaccesibila. Se pare că e hotărâtă să-i evite. Sau poate că doar pe *cineva* anume.

– Probabil că pe tine, îl înțepă Gideon.

– Puțin probabil, rosti Justin dintr-o suflare. Acum, urează-mi succes, amice. El își termină șampania, apoi așeză paharul pe tava unui lacheu care tocmai trecea pe acolo. Oh, și să nu cumva să te obosești să ceri amănunte mâine de dimineață. Mă tem că noaptea asta ar putea fi foarte lungă.

Gideon se grăbi să-și mai ia un pahar cu șampanie.

– Ah, la treabă, maestre! Poate că ar fi cazul să iau notițe.

– Oh, sunt sigur că-ți vei găsi o altă distracție.

Justin traversă repede sala de bal, pașii purtându-l și mai aproape de Inaccesibila. Se opri să stea de vorbă cu câteva cunoștințe, printre care se număra și ducesa de Carrington, văduva cea bogată.

Ducesa ridică privirea către el, ochii ei fiind la fel de vii în ciuda vârstei.

– Justin! exclamă ea, întinzându-i mâna.

Justin îi sărută degetele.

– Vă asigur, graţioasă doamnă, că plăcerea e de partea mea.

Bătrâna chicoti zgomotos.

– Să ştii că într-o vreme eram convinsă că eşti un crai irascibil.

Justin se prefăcu uimit.

– Cum! Vreţi să spuneţi că nu sunt?

Umerii ei se scuturară din pricina râsului.

– Să lăsăm deoparte reputaţia ta lamentabilă. Ştiu eu mai bine, băiete. Într-adevăr, m-am ataşat mult de tine în ultimii ani.

– Un sentiment pe care îl împărtăşesc din toată inima, graţioasă doamnă. Justin vorbi cu sinceră afecţiune.

– Păstrează-ţi farmecul pentru doamnele ceva mai tinere, băiatul meu. Apropo de asta, le-am spus recent lui Sebastian şi lui Devon că ar fi timpul ca tu să te hotărăşti să-ţi iei o nevastă. Aşa că dacă va fi nevoie, să ţii minte că eu aş fi fericită să-mi ofer serviciile de peţitoare...

Justin râse uşor.

– Vă place la nebunie să faceţi pe peţitoarea, nu-i aşa?

Ducesa îşi sprijini ambele mâini pe baston.

– Aşa e, zise ea în timp ce privirea îi strălucea ca a unei puştoaice. I-am spus odată fratelui tău că a venit vremea să se însoare, şi uite ce a ieşit.

Justin se gândi la Sebastian, care era îndrăgostit cu adevărat de soţia şi de familia sa. În timp ce mâna destinului făcuse ca Devon să ajungă în braţele şi în viaţa lui Sebastian, ducesa avusese într-adevăr un rol important în reaprinderea pasiunii celor doi în momentul în care se părea că Sebastian se afla în impas.

– Prin urmare, încheie ducesa agitându-şi viguros

bastonul, dacă ai nevoie de serviciile mele, nu trebuie să tostești decât un singur cuvânt.

Justin chicoti. Ducesa nu se exprima cu ajutorul brațelor, ci al bastonului. Adesea, un anumit cuvânt era subliniat printr-o lovitură a acestui obiect, și Dumnezeu să-l păzească pe cel care îndrăznea să-i stea în cale în clipa în care ea dorea să-și susțină punctul de vedere.

– Vă asigur, grațioasă doamnă, că dacă voi ajunge într-o asemenea situație, dumneavoastră ați fi prima persoană la care aș apela.

Ea zâmbi.

– Excelent!

Îi ură drum bun ducesei, înclinându-se. În clipa când se ridică, surprinse privirea lui Gideon.

Gideon ridică paharul de șampanie, în semn de salut tacit.

Justin zâmbi în sinea lui. Păpușica stătea acum cu spatele la el, dar era încă acolo. Trebuia deja să-i vadă fața, căci devenise brusc nerăbdător.

Se aflau la doar trei pași distanță. O salută pe însoțitoarea ei printr-o mișcare ușoară a capului, în timp ce toată atenția lui se îndrepta în întregime asupra ei...

Apoi ea se răsuci – păpușica cunoscută sub numele de Inaccesibila.

Cu toate că o parte a ființei lui își dădea seama de faptul că ea era o adevărată încântare pentru ochi și pentru simțuri, fu săgetat de o certitudine îngrozitoare.

O sută de gânduri îi trecură prin minte în secunda aceea. Oh, Hristoase, ar fi trebuit să-și asculte instinctele... ar fi trebuit să știe. Poate că *știuse*.

În secunda aceea Justin nu-i mulțumi lui Gideon. Nu-i

mulțumi Providenței. Pentru că nici în cele mai cumplite vise ale sale el nu-și imaginase niciodată că lucrul acela putea fi adevărat.

Dar era, fără nicio putință de tăgadă.

Femeia din fața lui nu era nimeni alta decât pacostea din tinerețea lui. Micuța nesuferită ce se dovedise a fi o adevărată belea în copilăria ei...

3

Domnişoara Arabella Templeton, rosti el pe un ton neutru în timp ce-şi recăpăta capacitatea de a vorbi, într-un mod miraculos de rapid, slavă Cerului.

În realitate, încă se mai clătina. Dar pentru numele lui Dumnezeu, nu s-ar fi exteriorizat. Nu în faţa ei.

Îşi mută privirea către însoţitoarea ei.

– Sunteţi domnişoara Larwood, murmură el, nu-i aşa?

Georgiana roşi şi schiţă o plecăciune.

– Aşa este, zise ea cu răsuflarea tăiată.

– Domnişoară Larwood, îmi face o mare plăcere să mă prezint. Numele meu e Justin Sterling. Însă mi-aţi face o mare favoare dacă mi-aţi permite să schimb câteva vorbe cu vechea mea amică, domnişoara Templeton.

Georgiana deschise şi apoi închise gura.

– Vai! Domnişoara Templeton a uitat să vă spună că ne cunoaştem? El clătină din cap. Pentru ce, doar o cunosc de când era o copiliţă!

Georgiana părea emoţionată. Se uită mai întâi la Arabella, apoi spre el.

Justin schiţă un zâmbet abia perceptibil.

– Eu nu muşc, zise el simplu. Vă promit că o voi lăsa întreagă.

– Desigur, domnul meu. Georgiana se înclină din nou, făcându-se nevăzută.

Justin își mută privirea către Arabella. O gratulă cu același zâmbet care le făcea pe doamne să leșine – pe doamne da, pe ea nu, ăsta era adevărul.

Lipsa ei de considerație față de el l-ar fi afectat până și pe diavol, observă el. El o ignoră.

– A trecut multă vreme, nu-i așa?

– Nu suficientă. Cuvintele fură rostite printre dinți.

– Încântătoare ca întotdeauna, observă el.

– Ce dorești? spuse ea laconic.

El se prefăcu ofensat.

– Oh, haide! Așa se întâmpină un vechi prieten?

O măsură cu privirea. Gideon avusese dreptate. Nu era o frumusețe convențională, dar avea o gură ca un păcat și niște ochi asemenea paradisului. Iisuse, oare el îi declarase într-adevăr lui Gideon că ea ar fi oribilă? Doamne, fusese cel mai mare nemernic de pe pământ!

De aproape, ea era și mai răvășitoare decât părea din colțul opus al sălii de bal. Nu mai era deloc acea copiliță slabă, stângace, ale cărei bucle de culoarea morcovului păreau să eclipseze orice altă trăsătură a ființei ei. În schimb, în fața lui se afla o femeie care vibra de senzualitate, răscolindu-i simțurile.

Pielea umerilor ei expuși vederii strălucea asemenea porțelanului. Un safir prins de un lanț fin din aur stătea ascuns în despicătura catifelată dintre sânii ei. În părul ei nu existau pene ori perle, și nici brățări prinse la încheieturile mâinilor. El aprecie simplitatea vestimentației sale. La drept vorbind, nu avea nevoie de alte ornamente care să-i confere strălucire.

Iar ea strălucea cu adevărat.

Privirea lui, fierbinte şi lacomă, alunecă în gropiţa tentantă dintre sânii ei. În timp ce ea trase aer în piept, el se simţi cuprins de o senzaţie de căldură. Doamne, gândi el, oricare altă femeie din încăpere pălea în prezenţa ei. Era coaptă precum o piersică bună şi zemoasă care aştepta să fie muşcată.

Justin îşi mută privirea şovăitoare spre chipul ei, doar pentru a da peste ochii albaştri întunecaţi din pricina indignării.

El decise ca pentru moment să rămână cam la un braţ distanţă. Dacă s-ar fi apropiat mai mult, era posibil ca ea să-şi înfigă degetele în gâtul lui.

– De ce mă priveşti aşa? întrebă ea poruncitor.

– Pur şi simplu mă minunez cât de mult ai crescut. Cred că te priveşti ochi în ochi cu oricare dintre bărbaţi.

Arabella se crispă. Îşi urâse întotdeauna trupul. De când se ştia, fusese cu un cap mai înaltă decât oricare altă fată pe care o cunoştea.

Dar cu Justin Sterling nu se privea ochi în ochi. Într-adevăr, dacă îşi aţintea privirea drept înainte, aceasta se focaliza asupra buzelor lui, care în clipa asta schiţau un zâmbet leneş şi poznaş. Şi, în plus, era chiar plăcut, la urma urmelor, să simtă şi ea măcar o dată că nu este un uriaş.

Măcar dacă ar fi fost vorba de un alt bărbat!

– Să nu-ţi baţi joc de mine, zise ea scurt.

El îi făcu o reverenţă curtenitoare.

– Nu-mi bat joc de tine. Privirea lui alunecă din nou peste ea, întârziind asupra ridicăturii formate de sânii ei pe dedesubtul corsajului. Ah, da, şopti el, cât de mult te-ai schimbat!

– Iar eu observ că tu nu te-ai schimbat. Dar în realitate,

o făcuse. Era mai masiv, poate chiar mai înalt decât fusese la optsprezece ani. Observase asta din primul moment. Sub jachetă, toracele lui era lat şi avea umerii mai largi decât şi-i amintea ea.

Constatarea era de-a dreptul tulburătoare.

El se apropie ceva mai mult. Ea rezistă tentaţiei de a se trage înapoi.

– Ştii, continuă el, când prietenul meu Gideon a pomenit despre Inaccesibila, am fost *săgetat* de un gând straniu. Ce ciudat că trebuie să gândesc în felul acesta, nu crezi? El oftă. Ah, dar am nişte amintiri în ceea ce te priveşte, domnişoară Templeton. Deloc agreabile, dar totuşi amintiri.

– Într-adevăr? întrebă ea privindu-l cu răceală.

– Nu-ţi aminteşti? Ei bine, în cazul ăsta, dă-mi voie să-ţi împrospătez memoria. Ne aflam la reşedinţa ducesei de Carrington, văduva cea bogată, după câte îmi amintesc. Avea loc un soi de picnic...

– Era vorba de o piesă, preciză ea.

– Ah, da. În fine, atunci, dacă tot ţi-ai recăpătat memoria, poate îţi aminteşti cum mergeai în patru labe pe pământ, jucându-te de-a nu ştiu ce, sau cel puţin asta era convingerea mea. Imaginează-ţi surpriza mea când te-ai târât sub scaunul meu, ai luat un ac şi mi l-ai înfipt în pantof.

– Poate că trebuia să porţi cizme, zise Arabella blând.

– Asta spunea mereu şi Sebastian. Oh, dar năzbâtiile tale l-au amuzat pe fratele meu.

Arabella clipi. Nu era mândră de purtarea ei din ziua aceea, dar nici nu-l putea lăsa să aibă un avantaj asupra ei.

– Încep să-mi reamintesc. Când ai plecat, şchiopătai, nu-i aşa?

– Într-adevăr. M-am străduit să te evit, dar tu mi-ai

zărit calul şi ai venit alergând. Am crezut că vrei să-ţi ceri scuze, aşa că m-am oprit. Tu mi-ai oferit mâna ca să ţi-o sărut – ce micuţă erai! – aşa că eu am luat-o. Am crezut că era mai prudent să procedez astfel, fiindcă ducesa nu-şi lua ochii de la noi.

În timp ce vorbea, păşi mai aproape. Arabella schiţă gestul de a face un pas înapoi, dar coloana se afla exact în spatele său. N-avea unde să se ducă pentru a scăpa de el.

Nu se gândea decât la o posibilitate de evadare. Pentru că scânteia din ochii lui îi făcuse inima să tresară şi pulsul să i se accelereze. Ce naiba avea el de gând?

Ea îl privi drept în ochi. *Cel mai chipeş bărbat din Anglia.* Unele femei îl considerau seducător. După părerea Arabellei, era rău şi infam.

– Te rog, vrei să pleci?

– Domnişoară Templeton, ce lipsă de politeţe! Încă nu mi-am terminat povestea.

– Cunosc urmarea.

El vorbi mai departe ca şi cum n-ar fi auzit remarca ei:

– Însă ducesa a plecat după aceea. Tu ţi-ai strâns pumnii, ţi-ai dat braţul pe spate, apoi m-ai pocnit cu toată puterea. M-ai lăsat acolo plin de sânge şi arătând ca şi cum aş fi fost rănit cu ocazia unui meci de box. În realitate, chiar asta le-am declarat prietenilor mei.

– Deci ai minţit! Ea nu-şi ascunse dispreţul.

– Evident că nu ştii prea multe despre onoarea masculină. Să le fi spus că am fost pocnit de un copil?

Arabella fornăi, scoţând un sunet care nu era deloc demn de o lady. Ce ştia un bărbat ca el despre onoare? El era o canalie egoistă, căruia nu-i păsa decât de el însuşi şi de plăcerile sale.

Reveni la sentimente mai bune în secunda în care el râse, nesuferitul! Nu-i plăcea să fie sursa lui de amuzament.

Privirea ei alunecă pe lângă umărul lui.

– Nu-l văd pe însoţitorul tău, zise ea pe un ton ascuţit. N-ar fi mai bine să-l cauţi?

– Oh, dar nu pot să te las aici singură. Crede-mă, mă consider un gentleman. Te-am văzut ascunzându-te de admiratorii tăi, în special de dragul de Walter, şi m-am hotărât să te salvez.

Arabella fierbea de mânie. La naiba! El era un observator mult prea dibaci, spre binele lui... şi pentru liniştea ei.

– Mă surprinde până şi faptul că-ţi aduci aminte numele meu, spuse ea pe un ton glacial. Şi asta fiindcă ţi-am rănit orgoliul.

Din nou îi aruncă o privire grăitoare.

– Oh, dar eşti nedreaptă cu tine însăţi. Am petrecut trei luni de zile pe Continent. Şi ce găsesc când mă întorc? Un întreg *oraş* fermecat de Inaccesibila. Şi, trebuie s-o spun, pe bună dreptate.

– Te-aş ruga să nu mă iei peste picior, spuse ea înţepat.

– O simplă constatare. Prietenul meu Gideon m-a pus la curent în legătură cu isprăvile pretendenţilor tăi. Şi totul e adevărat, după câte am văzut, pentru că în seara asta am băgat de seama că bărbaţii au tendinţa să te privească cu mare atenţie.

– Aşa cum şi femeile au tendinţa să *te* privească atent.

– Şi dumneata, domnişoară Templeton? Te numeri printre acele femei?

Tonul lui era măgulitor, aproape tandru.... însoţit de un surâs cu care se armoniza perfect.

Arabella era uimită şi exasperată peste măsură. Oare el chiar îşi imagina că ea se va lăsa păcălită... de el?

– Dă-mi voie să-ţi spun un lucru, my lord. Dacă te voi privi cu atenţie, asta se va datora doar obrăzniciei şi aroganţei tale.

Spre surprinderea ei, zâmbetul lui cuceritor deveni şi mai larg.

Asta o făcu să fie şi mai hotărâtă.

– Iar dacă mă voi simţi vreodată cutremurată din creştet până în tălpi la vederea ta, atunci acest lucru se va datora dezgustului. În ceea ce mă priveşte, sir, eu nu voi permite niciodată să mă las influenţată de un chip frumos şi de un zâmbet irezistibil.

El se menţinu ferm pe poziţie.

– Ei drăcie, ce ţâfnoasă eşti în seara asta. Poate că am greşit, iar tu nu te-ai schimbat deloc.

– Nici tu, sir. Trecuseră unsprezece ani de când se văzuseră ultima oară. Unsprezece ani, iar el rămăsese acelaşi mascul tânăr şi ţanţoş. O vedetă. Un drăcuşor. Un sfărâmător de inimi, aşa cum ea o ştia prea bine.

– Sunt flatat pentru faptul că îţi aminteşti de mine.

– Nu e cazul, zise ea pe un ton categoric. Chiar dacă reputaţia nu te-ar fi precedat, eu am o memorie excelentă în privinţa chipurilor.

Surâsul acela nesuferit încă persista pe buzele lui.

– Îţi mărturisesc, draga mea domnişoară Templeton, că mă întreb ce anume îi face pe bărbaţi să roiască în jurul dumitale asemenea unor câini de vânătoare ce au luat urma unei vulpi. Cu siguranţă nu e vorba de capacitatea dumitale de a flirta.

Înainte ca ea să-şi dea seama ce se întâmplă, el îi prinse

mâna ca într-o menghină. Arabella încercă să și-o elibereze, dar nu reuși s-o smulgă din strânsoarea degetelor lui puternice.

– Ar fi cazul să nu protestezi, draga mea. Suntem urmăriți.

Oh, Doamne, avea dreptate. Câteva capete erau întoarse în direcția lor. Iar Walter stătea în picioare, undeva în urma lor, având înfățișarea unui om biciuit.

Justin se apropie mai mult de ea.

– Domnișoară Templeton, întâlnirea noastră a fost – se prefăcu că socotește – o nouă ocazie memorabilă.

– Iar eu aș putea spune că a fost o plăcere, pară ea, dar nu e cazul.

Presiunea degetelor lui deveni și mai puternică.

El se apropie atât de mult de ea, încât o împiedică să observe restul adunării.

– Un cuvânt de avertizare, draga mea. Ia-o ușor, pentru că e în joc reputația mea.

Replica ei fu rapidă precum o săgeată:

– Ah, dar tu nu muști, îți amintești?

– Poate că am mințit. În realitate, eram cunoscut ca un devorator al fetelor micuțe ca tine.

Arabella se îndreptă de spate.

– Nici măcar nu sunt o fată mică. Și jur că tu mi-ai descoperi totuși ascunzătoarea.

El își dădu capul pe spate și râse. Arabella spumega de furie. Nu-i plăcea să fie bătaia lui de joc.

– Odată, nu mi-ai oferit șansa de a-ți săruta mâna. Așa că mă tem că va trebui s-o fac acum.

Nu-l putea opri. Înainte ca ea să protesteze, el îi ridică

mâna. Ochii lor se întâlniră înainte ca el să-şi aplece uşor capul negru.

El o eliberă, se răsuci pe călcâie şi o porni calm din loc.

Ochii ei se măriră. Buzele se întredeschiseră. Rămase nemişcată, surprinsă de gestul lui. Se aşteptase la un sărut uşor, aerian, deasupra încheieturilor. Însă primise cu totul altceva...

Prin urmare, o muşcase, secătura!

4

A doua zi, în primele ore ale după-amiezii, Georgiana dădu năvală în salon. Arabella era singură, şi tocmai se pregătea să-şi bea ceaiul. Mătuşa sa se afla la etaj, unde trăgea un pui de somn.

– Arabella, trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat! Oh, ce dezamăgită am fost fiindcă mama şi tata au hotărât să plecăm mai devreme! Foşnindu-şi volanele, Georgiana se aşeză lângă Arabella.

Arabella puse o mână pe ceainicul de argint pe care servitoarea tocmai îl aşezase în faţa ei.

– Ceai, Georgiana? o întrebă ea.

– Da, mulţumesc. Acum, trebuie să-mi spui tot.

– Zahăr? O bucată sau două?

Georgiana abia se stăpâni să nu ţipe.

– Asta e tot ce ai de spus?

Arabella îi întinse o ceaşcă delicată din argint şi fildeş.

– Ce-ai vrea să-ţi spun?

– În fine, aş vrea să-mi spui ce s-a întâmplat aseară cu Justin Sterling. Arabella, sunt uimită pentru că eşti atât de calmă. Te-a ales pe tine, dintre toate femeile care erau prezente acolo!

Arabella presupuse că nu putea evita întrebările Georgianei decât răspunzând la ele.

– Numai pentru că a fost plecat pe Continent şi abia a revenit la Londra. S-a întors doar pentru a o întâlni pe Inaccesibila. Buzele i se arcuiră. Doamne, cât dispreţuia acest nume. Îl detesta la fel de mult cum detesta atenţia de care avusese parte în actualul sezon.

Desigur, aşa cum spusese şi mătuşa Grace în dimineaţa aceasta, la micul dejun, totul *ar înceta* dacă ea ar accepta una dintre oferte. Iar când mătuşa Grace îi amintise cu blândeţe că avea aproape douăzeci şi unu de ani...

Îşi mascase suferinţa aşa cum era deja învăţată s-o facă. Nu fusese vorba de o rea intenţie, desigur. Mătuşa Grace şi unchiul Joseph o iubeau ca pe propriul lor copil. Arabella era conştientă de asemenea de faptul că mătuşa Grace şi unchiul Joseph voiau să o vadă căsătorită cu partenerul potrivit – în cazul celor trei fiice ale lor se descurcaseră destul de bine. Cu numai câteva zile în urmă, mătuşa Grace îi amintise că verişoarele reuşiseră să agaţe un conte, un viconte, şi pe cel de-al doilea fiu al unui duce.

Însă Arabella nu dorea să „agaţe" un soţ. Nici măcar nu se grăbea să-şi găsească un soţ.

Şi cu siguranţă nu se afla la Londra pentru a pune mâna pe unul. Într-adevăr, se afla aici din simplul motiv că, ultima dată când călătorise în Africa, căldura o îmbolnăvise de moarte; de aceea, mama şi tata insistaseră ca ea să locuiască cu mătuşa Grace şi cu unchiul Joseph, atunci când tata fusese trimis înapoi în Africa, luna trecută.

Poate că datorită faptului că nu era o domnişoară londoneză tipică, ea nu consacra fiecare gând al zilei mariajului. Probabil că explicaţia rezida în aceea că ea nu-şi

găsise nicăieri locul. Aspectul fizic o evidenţiase întotdeauna într-un mod ciudat, ca să spunem aşa. Nici măcar un suflet de pe acest pământ, nici măcar Georgiana, şi cu atât mai puţin Arabella nu ştiau cu certitudine care era locul căruia îi aparţinea sau în care trebuia să se afle.

Dacă va avea vreodată şansa să se căsătorească, va lua un bărbat care nu se va sinchisi că ea era lipsită de tact, sau care nu se va supăra că ea râde într-un moment nepotrivit sau pentru că spune ceea ce nu trebuie... un bărbat care s-o iubească pentru ea însăşi, care s-o iubească pentru felul ei de a fi... sălbatică, cu părul roşu, braţe costelive, pistruiată şi totalmente...

Un bărbat care s-o iubească pentru felul cum nu era, şi nu va putea fi nicicând.

Aşa cum tata o iubea pe mama.

Se stârnise mare vâlvă în momentul în care frumoasa şi eleganta ei mamă se căsătorise cu un bărbat care semăna cu o sperietoare de ciori, şi pe deasupra era şi un om al Bisericii. Însă între părinţii Arabellei exista o iubire adâncă şi plină de toleranţă.

Iar Arabella voia acelaşi lucru şi pentru ea.

Cu adevărat o Inaccesibilă, reflectă ea ursuză.

Mătuşa Grace se bucurase atunci când sosise prima cerere – de la un conte, nici mai mult, nici mai puţin! Mătuşa Grace fusese şocată în secunda în care Arabella refuzase cererea lordului Thomas Wilbury. Se holba la ea ca şi cum Arabella ar fi fost surdă. Probabil că mătuşa Grace se gândise că aceasta fusese unica ei şansă de a se căsători.

În mod surprinzător, urmase o alta aproape imediat, din partea lui Phillip Wadsworth. Avusese un mare noroc, dar asta nu putea compensa faptul că el era cu un cap mai

scund decât ea, un aspect în privinţa căruia Arabella dovedea o incredibilă sensibilitate.

Când sosi cererea din partea lui Asthon Bentley – nesuferitul încercase de fapt să o sărute! – mătuşa Grace fusese de partea ei. Desigur, ea se simţea obligată s-o informeze pe mătuşa Grace că purtarea lui nu fusese demnă de un gentleman.

– Arabella, mă auzi?

Întrebarea Georgianei o trezi la realitate.

– Care era subiectul discuţiei? se interesă ea, cu toate că n-avea nicio îndoială în această privinţă.

– Justin Sterling, o informă cu promptitudine prietena sa.

– Oh, *el*. Arabella ridică ceaşca de ceai.

Georgiana făcu o grimasă.

– Da, *el*.

– El venise s-o vadă pe Inaccesibila, zise ea. Crede-mă, Georgiana, nu s-ar fi apropiat dacă ar fi ştiut că e vorba de mine.

– De ce spui asta?

– Îi displac la fel de mult cum îmi displace şi el mie.

– Arabella, trebuie să mărturisesc că am fost surprinsă când mi-am dat seama că-l cunoşti. De ce n-ai spus niciodată?

– Ce să spun? Desigur, *îl* ştiu de ani de zile. Dar nu l-am mai văzut de când eram un copil. Şi într-adevăr, recunosc, a existat o ocazie în care a influenţat comportamentul unuia faţă de celălalt.

– Trebuie să-mi spui, o rugă Georgiana.

Gura Arabellei se strânse.

– Mai degrabă nu aş...

– Oh, te rog, Arabella, o imploră Georgiana.

– Foarte bine, atunci. S-a întâmplat la reşedinţa de la ţară a ducesei de Carrington, o văduvă foarte bogată. Tocmai mă pregăteam să ies din casă, în secunda în care am avut ocazia de a trece pe lângă o încăpere unde două persoane stăteau de vorbă. Uşa era întredeschisă şi – oh, da, ştiu că e ceva neobişnuit pentru mine, dar m-am strecurat în spatele acesteia şi m-am oprit să ascult.

– Cine era? Justin Sterling?

Arabella dădu aprobator din cap.

– Era cu o tânără numită Emmaline Winslow. N-am să uit niciodată, fiindcă eu credeam că e cea mai divină creatură ce s-a născut pe acest pământ. Dar ea plângea, Georgiana, *plângea*. Însă lui Justin Sterling nu-i păsa defel de sentimentele ei. Nu voi uita niciodată vorbele lui. I-a spus că există şi alte femei la fel de încântătoare ca ea. Într-adevăr, aşa a declarat, că ea e o perlă între multe altele, iar el are de gând să le încerce pe toate! Şi nu a fost doar asta, Georgiana. E vorba de felul în care i-a spus acest lucru, cu atâta răceală, cu atâta nepăsare!

– Oh, biata fată! Tonul Georgianei era plin de simpatie.

– Ea nu reprezenta nimic pentru el, Georgiana, nimic în afară de faptul că era ultima sa cucerire. Dupa aceea, a ieşit din încăpere cu pasul ţanţoş. Părea un păun gătit, care în mod evident se gândea mai mult la propria persoană! A părăsit-o pe Emmaline în timp ce ea plângea amarnic, singură în casă. Dar eu am hotărât că el trebuie să primească ceea ce merită. Îi relată cum îl urmase şi cum se târâse sub scaunul său. M-am hotărât asupra pantofului, zise ea, cu toate că ar fi trebuit să aleg ceva aflat mai sus.

Georgiana se strădui să nu pufnească în râs.

– Nu e de mirare că te ţine minte.

Arabella îi mai turnă ceai.

– În fine, a meritat-o.

– O merita, încuviinţă Georgiana, dar, Arabella, tu spui uneori cele mai scandaloase chestii!

Arabella se întinse după ceaşca ei. Ochii ei albaştri sclipeau peste marginea acesteia.

– Ştiu, murmură ea, e o chestie aproape deplasată. Dar n-ai să spui, nu-i aşa?

– Niciun cuvânt, promise Georgiana.

– Acum ştii de ce îl consider pe Justin Sterling drept cea mai odioasă creatură în viaţă. Nu-i mărturisi însă că purtarea lui din seara trecută nu făcuse altceva decât să-i confirme opinia. O parte a fiinţei ei era şi acum îngrozită de îndrăzneala lui.

Iar în secunda aceasta, ea îşi amintea, cu claritate, cum inima îi tresărise atunci când el se aplecase deasupra mâinii ei...

– Sunt de acord, are cea mai oribilă reputaţie. Poate că ar avea nevoie de femeia potrivită care să-i tempereze maliţiozitatea.... Georgiana tărăgăna cuvintele.

Arabella îşi aţinti ochii spre ea. Pe trăsăturile frumoase ale Georgianei apăruse o expresie stranie, ceva între vină şi nelinişte.

– Ce este? întrebă ea curioasă.

– Nimic, murmură Georgiana.

– Cu siguranţă e ceva, altfel nu ai arăta astfel.

Câteodată, Georgiana avea nevoie de încurajare. Ea nu era asemenea Arabellei, nu exprima tot ceea ce avea în minte. Într-adevăr, conchise Arabella cu înţelepciune, ea şi-ar fi dorit să-i semene ceva mai mult Georgianei. Trebuia să

face un efort nemaipomenit pentru a-și struni firea impetuoasă, și uneori nu prea reușea.

– Georgiana? murmură ea.

Georgiana trase aer în piept.

– Pur și simplu mă gândeam la voi doi seara trecută – Inaccesibila și cel mai chipeș bărbat al Angliei.

– Te rog să nu-mi spui așa. Și nici lui.

– Iartă-mă. Știu că te deranjează... Dar recunoaște, Arabella. Nu e el cel mai frumos bărbat pe care l-ai văzut vreodată?

Arabella nu avea ce face. O viziune nedorită se implantase în mintea ei. Ochi de smarald strălucitori, două buze masculine care schițau un zâmbet suav ce o făceau să simtă un gol în stomac numai amintindu-și-le.

– N-am observat, replică ea pe un ton detașat.

– Oh, Arabella. Ar fi trebuit să vezi, pe cuvânt. Felul în care arătați voi doi împreună avea în el ceva aproape spectaculos... el atât de ostentativ, staniolul perfect pentru tine și pentru strălucirea ta. Și felul în care se înălța deasupra ta. În realitate, tu abia dacă îi ajungeai până în dreptul bărbiei...

Nu chiar. Ochii ei, Arabella era aproape sigură, se aflau exact la nivelul buzelor lui.

– Mărturisesc, continuă Georgiana, că era chiar romantic.

Arabella lovi farfurioara atât de tare, încât lichidul dădu peste margine. Sări în picioare, în intenția de a face rost de o cârpă cu care să șteargă mizeria. Dar în clipa în care reveni de la ușă precum o săgeată, genunchiul ei se izbi de măsuța delicată pe care era aranjat serviciul pentru ceai.

Măsuța se zgâlțâi. Serviciul chinezesc zbură în toate

direcțiile. O pată de culoare neagră începu să se împrăștie pe covorul prețios, un Aubusson, al mătușii Grace.

– Oh, ce belea, mormăi ea. Georgiana chicoti, îndreptându-se deja către ușă pentru a căuta o slujnică. Reveni cu o cârpă rece pentru a tampona cu ea genunchiul învinețit al Arabellei, apoi își reluă locul.

– Îți mulțumesc. Arabella îi adresă un zâmbet plin de afecțiune. Ești o drăguță.

Se opri, apoi spuse încet:

– E uimitor cum am devenit prietene. Suntem atât de diferite, nu? Tu ești grațioasă și micuță asemenea unui strop de ploaie, în timp ce eu sunt *lipsită* de grație și neîndemânatică asemenea unui țopârlan.

– Încetează, Arabella. Nu știi să te prețuiești. Asta mi-a adus aminte de un lucru. Mergi diseară la gala Bennigton?

Arabella dădu aprobator din cap.

– Hmmm, zise Georgiana. Apoi urmă o pauză nevinovată: Crezi că va fi și el acolo?

Nu exista nicio îndoială cu privire la persoana la care făcea referire. Arabella mârâi.

– Acesta e un gând înspăimântător.

Georgiana râse în timp ce Arabella își dorea să fie în stare să o facă.

Oh, dar Georgiana putea fi atât de pisăloagă. Se știa că atunci când venea vorba despre femei, Justin Sterling alegea doar „garoafele" *orașului*. Până și afirmația că ea și Justin arătau spectaculos... friza ridicolul.

Și totuși ea nu putea nega, într-un colțișor ascuns al ființei sale, că în parte se simțea flatată.

Acolo, slavă Domnului, nu era nici urmă de el. Una peste alta, seara se scurse într-un mod destul de agreabil. În

cele din urmă, rămasă fără suflare din pricina emoției, ea porni spre acea parte a încăperii unde se serveau băuturile răcoritoare.

– Arabella!

Se răsuci pe călcâie chiar în dreptul pragului. Walter Churchill se îndrepta în direcția sa.

– Walter, bună! Nu știam că ești aici.

Aproape că se detesta pe sine pentru felul în care inima ei tresărise. La drept vorbind, se simțise aproape ușurată văzând că nu se aflau pe acolo nici el... nici Justin Sterling, din unul și același motiv.

Îl plăcea pe Walter. Îl plăcea cu adevărat. În ce-l privea pe Justin, își spuse ea hotărâtă, el nu merita nici măcar să-i pomenești numele.

– Abia am sosit, spuse Walter. Arabella, te rog, simt nevoia să stau o clipă de vorbă cu tine. El arătă în direcția unei cămăruțe care era situată chiar lângă sala de bal. Arabella ezită, apoi îl urmă nehotărâtă.

Acolo exista o sofa așezată chiar în dreptul ușii. El o îndrumă exact spre locul respectiv, făcându-i semn să ia loc. În timp ce se așeză alături de ea, aproape, dar fără s-o atingă, ochii lui o priveau cu gravitate.

– Arabella, te rog, spune-mi că nu ești îndrăgostită de el!

Arabella clipi. Nu se așteptase la o asemenea izbucnire din partea lui.

– Poftim?

– V-am văzut aseară împreună. Te-am văzut cu el!

Arabella inspiră.

– Te referi la Justin Sterling?

– Da. Știi ce este el, nu? Un crai dat naibii. O canalie fără inimă. Are șase amante în același timp. Arabella... Walter

o privi implorator. Dacă îi permiţi să se apropie de tine îţi va frânge inima.

Arabella nu se putu abţine. Pufni în râs. Sfinte Doamne, Georgiana, iar acum Walter!

– Nu-ţi mai bate capul, Walter. Crede-mă. Eu sunt ca o fortăreaţă. Un asemenea om nu ar trebui să mă păcălească niciodată.

– Nici nu-ţi pot spune cât de fericit sunt să aud asta. El îi atinse uşor mâna. Arabella, te ador. Te divinizez.

– Walter, te rog. Ea ştia ce avea să urmeze. O ştia pur şi simplu...

– Mărită-te cu mine, Arabella. Pentru că, îţi jur, dacă nu o vei face, *îmi* vei frânge inima.

Arabella oftă. Nu ştia dacă era cazul să râdă ori să plângă.

– Walter. Walter, te rog, încetează!

Expresia lui o făcu să amuţească. Oh, Doamne, reflectă ca exasperată, acum discursul ei trebuia să fie pregătit deja.

Dar nu-l avea. Se bâlbâia, încercând să-i facă durerea cât mai suportabilă.

– Walter, înţelege-mă. Eu ţin foarte mult la tine. Ţin cu adevărat la tine.

Ea se simţea ataşată de el, dar ştia că niciodată nu ar fi putut fi atrasă de el ca bărbat. Şi asta era de fapt esenţa. Când avea să se mărite, dacă va face vreodată acest pas, ea voia să aibă parte de pasiune, de emoţie... iar aceste lucruri nu le-ar fi descoperit nicicând alături de Walter. Acum, putea ea oare să-i spună acest lucru, fără a-i răni sentimentele?

– Eşti un bărbat bun, dulce, zise ea mai departe, şi eu sunt onorată că te gândeşti astfel la mine. Crede-mă, prevăd

că într-o bună zi vei fi soțul perfect al unei femei. Ea făcu o pauză, sperând că asta va fi suficient!

Gura lui Walter mai întâi se deschise, iar apoi se închise.

– Arabella, zise el cu o voce nesigură, ce încerci să spui? Eu simt ceva pentru tine. Și credeam că și tu simți ceva pentru mine...

– Dar nu genul acela de sentimente. Walter, ascultă-mă. Eu nu pot fi soția ta.

Dumnezeu s-o aibă în pază, el era gata să izbucnească în lacrimi. Arabella îl privea cu compasiune. Ea era genul de persoană care-și afișa emoțiile în fața tuturor, iar gândul că îl rănise în asemenea măsură o deranjă profund.

– Walter, te rog să înțelegi cât îmi e de greu. Însă eu am făcut un legământ față de mine însămi, am jurat că, atunci când mă voi căsători, o voi face numai din dragoste.

El înghiți în sec.

– Tu nu mă iubești?

– Mă tem că nu, zise ea cu blândețe. Cu timpul, cred îți vei da seama și tu că nu mă iubești.

Urmă o tăcere apăsătoare. El se holbă la ea, având pe chip o expresie îndurerată.

– Walter, îmi pare nespus de rău, dar așa e cel mai bine. Este, într-adevăr. Strecurându-și un braț pe lângă cotul lui, ea se ridică și o porni spre ușa care rămăsese întredeschisă.

În dreptul pragului, el se întoarse și o privi.

Arabella tresări.

– Dacă dorești, îți pot chema trăsura.

El scutură din cap.

– Nu e nevoie. În cele din urmă, el se răsuci pe călcâie și o porni către sala de bal, cu umerii căzuți, ca și cum aceștia ar fi susținut greutatea întregii planete.

Mai degrabă neliniştită, Arabella îl urmări cum traversează încăperea, stând apoi de vorbă cu un lacheu, în apropierea scării. Doamne! El nu se va da în spectacol. Nici nu-şi imaginase că o va face, dar oricum se simţea uşurată. Se îndoia că Walter va spune şi altora că îi ceruse mâna doar pentru a fi respins, un lucru care ei i se potrivea de minune.

Netezindu-şi rochia galbenă de muselină, se reculese, pregătindu-se să se reîntoarcă în sala de bal.

Cineva aplaudă.

Ea îngheţă. Pielea de pe ceafă se încreţi în semn de avertisment. Ştia, chiar înainte de a se întoarce, cine se afla în spatele său.

– Încă un pretendent de care ai scăpat, observă Justin. Probabil că în curând vor pune bazele unui club.

Arabella nu scoase niciun cuvânt. O speriase, băgă el de seamă.

– Drăguţ din partea ta că l-ai refuzat cu blândeţe, se amuză el. Mă întreb unde sunt oare ceilalţi norocoşi.

Tăcerea ei nu dură prea mult – iar el nici nu se aşteptase să dureze.

– Erai ascuns după uşă, nu-i aşa? îl acuză ea. Mă spionai.

– Nu. Eram cu lordul Bennigton în biroul său. Mi-a oferit un brandy pe care tocmai l-a cumpărat, şi trebuie să recunosc că s-a nimerit tocmai bine. Dar îţi dau un sfat, Arabella. Dacă vrei ca discuţia să fie confidenţială e preferabil să închizi uşa.

– Nu ţi-am dat permisiunea să mi te adresezi pe numele de botez. Tonul ei afectat se potrivea perfect cu sclipirea

feroce şi albastră a ochilor ei. Ar fi trebuit să-ţi anunţi prezenţa.

– Spune-mi, te rog, care ar fi fost cel mai potrivit moment? Între „te ador" şi „te divinizez"?

Furia din privirea ei deveni şi mai puternică. Într-adevăr, concluzionă Justin, ea se stăpânea într-un mod remarcabil. Unde era oare explozia la care se aşteptase?

El continuă:

– Cu toate acestea, e evident că el nu ştie de relaţiile tale anterioare, altfel n-ar mai fi presupus că eşti îndrăgostită de el.

Ea îl privi drept în ochi.

– Nesuferitule, zise ea pe un ton neutru.

– Oh, dar chiar sunt de părere că *eu* ar trebui să fiu cel ofensat. Nu ai vorbit în termeni măgulitori despre persoana mea. Oricum, sunt obligat să te informez că partea aceea referitoare la cele şase amante e o exagerare. El ridică din umeri. Nu e vorba că nu mi-ar fi plăcut, recunosc. Însă îmi lipsesc resursele financiare.

Ea îşi înălţă bărbia.

– Tu nu ai niciun strop de decenţă, nu-i aşa? Ce fel de bărbat i-ar mărturisi un asemenea lucru unei doamne?

Justin ştia foarte bine că temperamentul ei se potrivea perfect cu nuanţa de foc a părului său. Îi trecu prin minte că o muşca – şi lucrul acesta îl bucură nespus.

– Haide, Arabella. Ai jucat admirabil rolul unei femei grijulii, plină de compasiune. Locul tău e pe scenă.

Eforturile sale începeau să dea roade. Ea deveni agitată.

– Crezi că lucrul acela mi-a făcut plăcere?

– N-a fost aşa?

Arabella își ridică bărbia.

– Eu nu sunt la fel ca tine, spuse ea cu răceală. Sentimentele lui mă sensibilizează.

– Atunci de ce nu te măriți cu el? Nu-i dădu ocazia să răspundă. Ah, da. Fiindcă vrei să te căsătorești exclusiv din dragoste.

– E chiar atât de greu de crezut?

Justin ridică din umeri.

– Am auzit că fratele tău s-a căsătorit din dragoste.

– Însă nu asta era intenția lui. Căuta o mireasă care să-i îndeplinească cerințele pe care le avea în privința unei soții. A fost pur și simplu suficient de norocos să descopere dragostea pe parcurs. Nici de astă dată nu-i dădu ocazia să răspundă. Însă ne abatem de la subiect. Ceea ce mie mi se pare greu de crezut e faptul că *tu* ești capabilă de asemenea sentimente pline de tandrețe.

Buzele ei se strânseră precum o menghină. Practic saliva, fiind pregătită să-și lanseze tirada.

El își înclină capul într-o parte.

– Ce părere ai, Arabella?

Ochii ei se îngustară.

– Crede-mă, zise ea cu o politețe forțată, că n-ai vrea s-o afli.

– Și dacă aș spune că vreau?

– Iarbă în revărsat de zori, zise ea printre dinți. Asta îți sugerează ceva?

– Un duel, preciză el. Ce deliciu! Oh, dar trebuia să îmi închpui că te vei gândi la niște căi de atac.

Și într-adevăr, concluzionă el extrem de amuzat, privirea ei nu îi lăsa niciun dubiu asupra faptului că ca

examina o asemenea posibilitate. Dacă ea ar fi fost un prădător, l-ar fi devorat până la ultimul oscior.

– Iartă-mă, dar nu ai pretins acum câteva clipe că ești o femeie milostivă? Măi să fie, dar tu chiar l-ai dus de nas pe Walter, nu-i așa?

– Dumnezeule mare, zise ea curajoasă, dacă aș avea un pistol, cred că te-aș împușca cât ai clipi din ochi!

– Ah. E clar că îmi irosesc farmecul în ceea ce te privește.

– N-ai pic de farmec.

– Arabella! El se prefăcu șocat. Așa se vorbește cu un gentleman?

– Dumneata, sir, nu ești un gentleman!

Pe toți zeii, ea era într-adevăr un băiețoi! La fel de impetuoasă și voluntară ca întotdeauna, își spuse el. Și pe deasupra, ultimele lor întâlniri îi oferiseră o distracție de care el nu mai avusese parte de ceva vreme. Îl amuzau istețimea ei și ciorăvăiala dintre ei, în ciuda acelui pariu nechibzuit făcut cu Gideon. Își propuse să-i vorbească despre asta la următoarea lor întâlnire...

Era ciudat, însă el se simți pe neașteptate plin de viață așa cum nu-și mai amintea să fi fost de multă vreme.

– E bine că ai refuzat cererea bietului Walter, zise el cu o mină veselă. E clar că el nu poate face față briciului tăios al limbii tale. Dar îți promit că în mine vei găsi un adversar pe măsură.

Ea își miji ochii.

– Ce dracu' vrea să însemne asta? Și de ce te hlizești de parcă ai știi ceva ce eu nu știu?

Ea era franchețea personificată, decise el.

– Habar n-am. Cu siguranță nu pot fi o companie plăcută.

– Voi ignora acest aspect, anunță ea. Acum, uite ce e. Aş vrea să discut despre faptul că mă spionai...

– Nu spionam. Credeam că am stabilit asta.

– N-am stabilit. Dar pot avea încredere că nu vei relata şi altora ceea ce ai auzit?

– De ce?

– Pentru că detest bârfa, de aceea.

Sprâncenele lui se arcuiră.

– Vrei să spui că nu te încântă statutul regal de Inaccesibilă?

– Nu mă încântă, mormăi ea. Şi dacă cineva îmi mai adresează acest nume îngrozitor, jur că voi țipa.

El făcu o grimasă.

– Asta ar trebui să ducă la descurajarea bârfei.

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui.

– Am asigurarea ta că nu vei spune nimic? întrebă ea poruncitor.

– Ei bine, şopti el, aş putea fi convins.

– În schimbul a ce?

Al unui sărut, fu el pe punctul să declare. Abia în ultima clipă reuşi să-şi reprime acel impuls neaşteptat.

Deodată, se simți cuprins de furie. Un sărut cu domişoara Arabella Templeton... cum de mintea lui sclipitoare născocise ceva atât de absurd?

Constatarea îl surprindea cu atât mai mult cu cât ea era cea mai agasantă persoană de sex feminin pe care avusese ghinionul s-o întâlnească vreodată. Acum, dacă se gândea mai bine, poată că nu era nici surprinzător, nici absurd.

Privirea lui alunecase în jos, către buzele ei. Ea avea o

gură făcută să râdă, decise el. O gură creată pur şi simplu pentru plăcerea bărbatului, cărnoasă şi roză ca şi restul trupului ei. El era de acord cu alegerea făcută de ea în privinţa rochiei – galbenul acela untos dând strălucire pielii sale.

I se părea provocatoare perspectiva de a o săruta... Doamne, oare ce se petrecea cu el? În zelul ei, Arabella veni ceva mai aproape. Asta nu modifica deloc lucrurile. Se uita în sus spre el cu un aer serios, în aşteptarea răspunsului său, cu buzele întredeschise, oferind o întrezărire a unor dinţi micuţi şi albi. Hristoase, se întrebă el înnebunit, oare ce gust *o fi* având ea?

– Nu mi-ai răspuns. N-ai să spui, nu-i aşa?

Hain. Aşa era el.

Se auzeau acordurile muzicii. În clipa aceea el ridică o sprânceană.

– Dansează cu mine, fu singurul său comentariu, şi am să mă mai gândesc.

Şi o conduse în grabă pe ringul de dans.

5

Se roteau atât de repede încât ea se agăţă brusc de umărul lui.

– Justin! Îşi dădu seama cu întârziere că îl strigase pe numele de botez. Ce faci?

– Îmi închipui că e un lucru evident.

Ei se rotiră prin dreptul domnişoarelor Wilmington, Abigail şi Lucinda, care îl priveau cu admiraţie nedisimulată. Justin înclină capul, adresându-le un surâs fermecător. Abigail chicoti în spatele evantaiului, în timp ce Lucinda îşi flutură genele în direcţia lui.

Maxilarul Arabellei deveni rigid.

– Nu ţi-a spus nimeni că e revoltător să dansezi cu o femeie în timp ce-i faci alteia ochi dulci?

– Suntem geloase, nu-i aşa?

– În ochii unui porc!

El îşi dădu capul pe spate şi râse.

– Arabella, tu eşti cu adevărat încântătoare.

Nu vorbea serios, bineînţeles. Într-adevăr, ea ştia foarte bine că el voise să afirme exact contrariul.

– Nu te iert, să ştii, îi spuse ea hotărâtă.

– Pentru ce?

Ea strânse din dinţi.

Își ridică o sprânceană groasă și neagră.

– Draga mea, s-a întâmplat ceva? Te temi poate că a mai rămas ceva busuioc din sosul servit la cină? Ia-ți gândul de la el. N-a mai rămas nimic.

Arabella își dorea să țipe din răsputeri. Era forțată să se rezume la o șoaptă.

– Asta e o răzbunare, nu? Felul tău de a-ți lua revanșa pentru festa pe care ți-am jucat-o când eram mică?

– Pe cuvânt, ești extrem de suspicioasă! Cum e posibil să-ți imaginezi așa ceva?

– Pentru că trebuia să-mi închipui că mă vei evita ca pe o ciumată.

– Și de ce te-aș fi evitat? Asta ar fi însemnat că mi-e teamă de tine.

Privirile li se întâlniră. În ochii lui exista o strălucire anume... un lucru pe care ea nu-l putea descifra. Știa doar că, indiferent ce-ar fi fost, ea nu se putea încrede în el.

– Chiar e nevoie să te holbezi la mine?

– Îmi pare rău, zise el dintr-o suflare. N-am vrut. Numai că până acum n-am observat că ai pistrui.

Fără îndoială că o compara cu femeile elegante și sofisticate cu care obișnuia să aibă relații. Dar Arabella nu-și detesta niciodată pistruii atât de tare ca în acel moment. Când era mică, se frecase până ce pielea se asprise. Când mai crescuse, aplicase cu generozitate loțiunea Gowland's, în fiecare noapte. Nimic nu funcționase.

Ea își plecă prima privirea. Deveni tăcută. Doamne, cât de *ciudată* era chestia asta. Ei nu-i plăcea să danseze. Mai bine zis, nu-i plăcea să danseze cu *el*. El era atractiv precum un drăcușor. O umplea de amărăciune constatarea că nu putea să nu fie conștientă de prezența sa. Dumnezeule,

nicio femeie sănătoasă la minte n-ar fi fost în stare de o asemenea performanţă. Iar în prezent era conştientă de greutatea mâinii lui deasupra taliei ei. O simţea ca şi cum i-ar fi ars pielea. Iar cealaltă mână, înfăşurată deasupra palmei ei, mare, brună şi puternică... Ceva cu totul nefamiliar o străbătu din cap până în picioare.

El o răsuci din nou. Arabella se împiedică, fiind nevoită să se agaţe de el pentru a-şi menţine echilibrul.

– Justin, încetează să mai faci asta! sâsâi ea. Chipul îi era ca de foc, nu avea nicio îndoială în această privinţă.

– Draga mea, cum am putea dansa altfel?

– Mă strângi prea tare!

– Chiar aşa?

Fu o întrebare blândă, însă privirea lui arunca văpăi. Cum spusese el seara trecută? *Eram cunoscut ca un devorator de fetiţe micuţe şi tandre ca tine.*

Arabella simţea o puternică aversiune faţă de propria persoană. Gâfâia de parcă ar fi alergat. În realitate, respiraţia ei întretăiată nu se datora faptului că braţul lui se strângea prea tare în jurul taliei ei. Nu, era vorba mai degrabă de proximitatea buzelor lui, ceea ce o făcea să simtă respiraţia lui caldă peste tâmpla ei. Iar înălţimea lui... una uluitoare, îi dădea senzaţia că este o fată delicată. Şi... oh, cât îi plăcea lucrul acesta! Dumnezeule Atotputernic, chiar că-i plăcea!

Însă omul acesta era Justin Sterling. Craiul-crailor. Infamul-infamilor.

Buimăcită de propria reacţie, deranjată de apropierea lui, ea îşi îndreptă spatele... călcându-l pe picior în timpul acestei operaţiuni.

El mormăi.

– Am auzit că dansul nu e unul din talentele tale. Dar ai făcut-o dinadins, nu-i așa?

– Nu-i adevărat, negă ea fără să-și ascundă resentimentele.

Strânsoarea mâinii lui deasupra palmei ei deveni și mai puternică.

– Justin! Fie-ți milă...

– Știi că e a treia oară când îmi rostești numele în decurs de câteva minute? Cred într-adevăr că statutul meu crește în ochii tăi.

– N-am socotit, zise ea printre dinți. Acum slăbește strânsoarea, dacă ești drăguț.

El se menținea ferm pe poziție.

– Încă nu s-a terminat valsul.

– Justin...

– Patru, spuse el cu blândețe.

Capul Arabellei se înălță atât de brusc încât fu pe punctul de a-i lovi bărbia. Ea îi aruncă o privire care i-ar fi spulberat pe mulți bărbați. Fir-ar să fie, n-avea nicio putere asupra lui! El continua să o privească având pe buze un surâs abia perceptibil.

– Acum, fii atent. Ea se strădui să adopte un ton sever. Nu vreau să provoc un scandal. Și nici tu nu dorești...

El râse din toată inima.

Arabella îi aruncă o privire iritată.

– De ce găsești chestia asta atât de amuzantă?

– Fiindcă chiar *este* amuzantă. Scandal? Draga mea, tu ai petrecut prea mult timp în afara țării, alături de părinții tăi. Numele familiei Sterling e sinonim cu noțiunea de scandal. N-ai aflat?

– Credeam că e vorba doar de numele *tău*, spuse ea cu curaj.

– Dacă vrei neapărat să mă rănești, Arabella, trebuie să te străduiești ceva mai mult.

Doamne, dar el avea răspuns la absolut orice! Ea decise că cea mai bună armă a ei era tăcerea. El se învârti. Arabella se împiedică, evitând cu greu prăbușirea peste o vază mare aflată pe o parte a ringului.

El oftă.

– Dacă te-ai relaxa pur și simplu, lăsându-te condusă de mine, chestia asta n-ar mai fi un chin. Eu sunt un dansator desăvârșit.

Arabella strânse din buze. Bineînțeles că era. Avea picioare subțiri și se mișca cu ușurință. La ce altceva te puteai aștepta de la un bărbat perfect ca el?

Ea îl călcă din nou pe picior.

– Dumnezeule, mormăi el, ce *e* cu dorința asta perversă de a vedea că nu mai pot merge niciodată?

Arabella roși.

Muzica încetă o clipă mai târziu. Înainte ca ea să apuce să-și tragă sufletul, lângă cei doi se ivi un bărbat. Cu păr blond și obraji rumeni, el era aproape la fel de înalt și bine făcut ca și Justin. Arabella îl privi curioasă, fiindcă exista un soi de aroganță în maniera în care acesta înclină bărbia în direcția lui Justin.

– Sterling, salută el. Mă bucur să te văd.

Vorbea cu un pronunțat accent scoțian, observă Arabella. Justin îi răspunse printr-o scurtă înclinare a capului.

– McElroy.

Bărbatul numit McElroy își mută privirea către Arabella.

– Nu cred că am avut plăcerea să o cunosc pe partenera ta de dans. Poate că vei avea amabilitatea să ne faci cunoştinţă.

– Desigur, domnişoara Templeton, Lordul Patrick McElroy.

În mod straniu, Justin nu părea câtuşi de puţin mulţumit.

McElroy făcu o reverenţă.

– Încântat de cunoştinţă.

Arabella zâmbi, făcând o scurtă plecăciune.

– Mă bucur să vă cunosc, my lord.

În spatele lor, se auzi din nou sunetul muzicii.

McElroy se întoarse către ea.

– Domnişoară Templeton, îmi acordaţi următorul…

Nu avu şansa să termine.

– Iertare, bătrâne, dar domnişoara Templeton mi-a promis deja mie următorul dans, i-o tăie Justin calm.

Arabella nu avu altă soluţie decât să-l urmeze în secunda în care el o târî practic în mijlocul ringului de dans.

Încă năucită, ea se holbă în sus la el.

– De ce ai făcut asta? Poate că eu voiam să dansez cu el.

– Crede-mă – tonul lui era tăios – că nu voiai.

Arabella repetă propoziţia rostită de el în urmă cu câteva momente.

– Ah, zise ea aproape torcând. Geloşi, nu-i aşa?

Faptul că el nu negă cu vehemenţă, avu darul s-o năucească. Ea tocmai contempla lipsa lui totală de decenţă în secunda în care el o ţintui cu privirea.

– Dă-mi voie s-o spun în felul următor, Arabella. Ţi-e mai bine cu mine decât cu el.

– Cred că eu ar trebui să apreciez acest lucru.

El făcu o mutră acră. Buzele lui deveniră amenințător de subțiri, iar maxilarele îi erau țepene. De ce naiba se simțea brusc atât de iritat?

– Când e în joc soarta fetelor tinere, virgine și inocente, zise el cu asprime, el e periculos.

– Cum! Mai mult decât tine? întrebă ea pe un ton mușcător. Conversația lor aluneca pe o pantă surprinzătoare. Mai târziu se va întreba cum oare îndrăznise. Pentru un moment, n-o făcu.

– Nu e o chestiune pe care ar fi trebuit s-o afli. El își apropie fața de a sa. Ești o fecioară inocentă, nu-i așa?

Arabella gâfâi.

– Chestia asta, sir, nu te privește!

El zâmbi brusc, recăpătându-și buna dispoziție.

Dansară mai departe în tăcere, până ce muzica se opri.

El își lăsă capul în jos.

– De data asta a fost mult mai bine, șopti el. Nu m-ai călcat nici măcar o dată pe picior.

O conduse până la marginea ringului de dans, dar fără a da drumul mâinii ei înmănușate. Aducându-și aminte de impertinența lui din seara trecută, Arabella nu îndrăzni să și-o retragă, așa cum își dorea. Însă pe buzele lui flutura un zâmbet viclean. Simțea că nu poate avea încredere în el, mai ales în secunda în care Justin îi duse mâna la buze.

– Să nu îndrăznești să mă muști din nou! șuieră ea. În caz contrar, jur că te voi mușca și eu pe tine.

O pereche de ochi verzi se uită surâzând spre ea.

– Zău, aș vrea să văd și *eu una ca asta*.

Capul lui brun se plecă. Și într-adevăr, nu o mușcă. În ultima clipă, îi întoarse palma cu fața în sus. Unul din degete

îi zgârie încheietura mâini, acolo unde se termina mănuşa şi pielea rămânea descoperită. Apoi simţi vârful fierbinte şi umed al limbii lui traversând exact aceeaşi zonă...

Arabella rămase fără cuvinte. Pe toţi sfinţii, el o linsese, în schimb!

De îndată ce Arabella ajunse acasă, îşi puse mănuşile albe din dantelă pe fundul sertarului – n-o să le mai poarte niciodată, îşi jură ea. De acolo, o luă direct spre lighean, unde îşi frecă mâna atinsă de el cu aceeaşi îndârjire cu care îşi frecase altădată pistruii. Dacă nu l-ar mai revedea niciodată pe bărbatul acela, s-ar declara încântată!

Cu puţin noroc, decise ea tristă, poate că el se va reîntoarce pe Continent, sau pe unde o mai fi fost. Desigur, acest lucru era puţin probabil...

În toate aceste nopţi, îl văzuse de două ori. *De două ori*. Oare va fi atât de ghinionistă încât să-l întâlnească şi a treia oară? Îi era greu să-l evite în restul sezonului. Însă pe Arabella nu o încânta perspectiva unei noi întâlniri cu el, cu atât mai mult cu cât balul lui lady Melville urma să aibă loc în seara aceea la Grădinile Vauxhall. Mătuşa Grace fusese peste măsură de încântată în clipa în care sosiseră invitaţiile. Ea estima că la bal fuseseră invitaţi peste o sută de oaspeţi. Arabella se bucura să participe la acel eveniment; asistase la ascensiunea unui balon care plecase de la Vauxhall într-o după-amiază, nu cu multă vreme în urmă, însă nu avusese ocazia să admire frumuseţea Vauxhall-ul după căderea serii.

Dar asta se petrecuse înainte de întoarcerea lui Justin.

Oare va fi prezent?

Spera că nu. Se ruga să nu fie.

Ideea de a-l revedea, întrebându-se ce avea de gând în

secunda următoare, o umplu de spaimă. Dansând cu el seara trecută... El nu minţise. Era un dansator desăvârşit, iar ea se simţise greoaie! De fapt, o ţinuse mult prea strâns. Îşi amintea senzaţia mâinii lui sprijinite de talia ei, căldura ei care o pătrunsese până în adâncul fiinţei. Cât despre dâra caldă trasată de limba lui pe pielea ei... Dumnezeule din ceruri, *limba* lui! În plus, el era mult prea chipeş, iar comportarea lui, inacceptabilă. Şi încă ceva, privit în ansamblu, era mult prea imprevizibil.

Nu avea încredere în el. Bănuia că lui îi plăcuse să o chinuie.

Nu, în mod cert nu ardea de nerăbdare să-l revadă. În realitate, era aproape înspăimântată.

Asta nu însemna că putea să şi-l scoată din minte – şi acesta era lucrul cel mai supărător dintre toate!

Aruncând o privire în salon, ceva mai târziu în după-amiaza aceea, mătuşa Grace o surprinse stând pe dulapul lung aflat lângă fereastră, cu ochii aţintiţi asupra grădinii.

– Trebuie să spun, draga mea, că arăţi cât se poate de nemulţumită.

Arabella ridică privirea.

– Mătuşă! Nu ştiam că te-ai întors. Mătuşa Grace fusese la cumpărături împreună cu câteva prietene. Arabella bătu cu palma peste perniţa de lângă ea, invitând-o să se aşeze.

Mătuşa Grace i se alătură, aranjându-şi uşor fustele.

– Draga mea, timp de cinci minute, te-am privit din colţul celălalt al încăperii şi am observat că te încruntai, te frământai şi te agitai. Ce anume te nelinişteşte?

Arabella inspiră.

– Nimic.

Mătuşa Grace îi studie chipul pentru o clipă, ţuguindu-şi apoi buzele.

– Te-a mai vizitat vreun gentleman în această după-amiază?

Arabella clătină din cap.

Ochii ei verzi se îmblânziră.

– Ah, atunci de aceea...

– Oh, nu acesta este motivul! În realitate, am avut un moment de singurătate – şi am savurat clipa. Şi fiecare secundă în care nu se gândise la Justin Sterling!

Pe mătuşa Grace o uimi vehemenţa ei.

– Nu mi-am dat seama că erai atât de nefericită, draga mea.

– Oh, dar nu sunt nefericită! Arabella se grăbi s-o liniştească. Mă bucur să mă aflu aici, alături de tine şi de unchiul Joseph. În plus, ador Londra, distracţiile şi petrecerile. Dar faptul că sunt considerată drept Inaccesibila... ei bine, îmi displace.

Mătuşa Grace îşi lăsă uşor capul într-o parte.

– Nu ştiu dacă se poate face ceva, draga mea. Garantat, *oraşul* e nestatornic. Însă în clipa asta, tu eşti atracţia sezonului, şi s-ar putea să rămâi astfel, dacă nu cumva vei catadicsi să-ţi alegi un soţ.

– Mătuşă Grace, în cazul în care anul acesta nu voi mai primi vizita unui alt gentleman, atunci voi simţi o fericire fără de sfârşit.

– Draga mea, cred mai degrabă că te simţi copleşită.

Arabella îi adresă un surâs stins.

– Ştii, pe vremea noastră, mama ta şi cu mine am avut o coadă de vizitatori la uşă. Bunicul tău obişnuia să se plângă spunând că nu mai era stăpânul propriei sale case! Mătuşa ei

aproape că chicoti, cu gândul la această plăcută amintire. Şi la fel s-a întâmplat şi cu verişoarele tale, ştii. De aceea, eu cred că e o trăsătură de familie!

Arabella nu se putu abţine să nu zâmbească. Fără îndoială că mătuşa sa fusese la vremea ei o frumuseţe, obrajii săi fiind şi acum rozalii, iar ochii strălucitori şi plini de viaţă. Iar atunci când zâmbea, gropiţele din obraji o făceau să pară tânără.

– Anii au fost blânzi cu dumneata, mătuşă Grace, pentru că eşti şi acum o femeie extrem de atrăgătoare.

Mătuşa ei zâmbi cu sinceritate.

– Mulţumesc, copilă. Eşti foarte amabilă. Dar, haide, ai putea să admiţi că *e* mai degrabă flatant să-i vezi pe domnii aceştia îngenunchind la picioarele tale?

Arabella îşi muşcă buza.

– Ei bine, admise ea, poate că ai dreptate.

– Da, da, ştiam eu. Dar să ne întoarcem la problema găsirii unui soţ.

Arabella inspiră adânc.

– Mătuşă Grace, începu ea cu grijă, nu prea ştiu cum să o spun, dar...

– Cred că ştiu ce vrei să spui, copilă. Mătuşa Grace era din nou vioaie. Îmi imaginez că am fost cam insistentă ca tu să alegi pe unul dintre pretendenţii tăi. Probabil că *mult* prea insistentă.

Arabella se relaxă.

– Recunosc, mi-am făcut prea multe griji. Asta datorită faptului că îmi place atât de mult să organizez o nuntă. S-au împlinit doi ani de când s-a măritat verişoara ta Edith, ştii bine. Însă eu bănuiesc că tu vei face la fel ca şi mama ta,

alegându-ți propriul drum. În privința viitorului tău soț, îți promit, draga mea, voi încerca să nu mai spun nimic.

Arabella nu vorbi. Se simțea cuprinsă de o neliniște pe care nu o înțelegea pe deplin, având senzația că își luase zborul pe neașteptate...

Nu o lăsa inima să o informeze pe mătușa Grace că e foarte posibil ca ea să nu organizeze nicio nuntă deoarece s-ar putea ca Arabella să nu se mărite niciodată. Nu era nici frumoasă și nici talentată precum verișoarele sale. Se simțea... diferită. Știa din instinct că ea nu se va mulțumi cu o viață de misionar, la fel ca a părinților săi. Nu era o intelectuală ori un cruciat. Și nici nu voia să fie un albatros ce stătea legat de gâtul părinților.

Nu știa nici ce voia, și nici care îi era misiunea! Părea să știe doar ceea ce *nu*-și dorea...

Însă era norocoasă, își spuse ea îndurerată. Avusese șansa să fie iubită întreaga viață, de către toți cei apropiați. În plus, își aduse aminte pe neașteptate de ce prețuia atât de mult timpul petrecut în compania mătușii sale. Niciodată nu o iubise mai mult ca în clipa de față.

Ea se ridică brusc, prinzând mâinile mătușii între palmele sale.

– Știi, pe vremea când mergeam la școală, iar mama și tata erau plecați, existau momente când mi se făcea groaznic de dor de ei. Nodul din pieptul ei pricinuit de emoție era atât de puternic, încât abia mai putea vorbi. Însă ori de câte ori mă gândeam la tine, durerea devenea brusc ceva mai suportabilă. Nu mă mai simțeam atât de singură fiindcă te aveam pe tine, mătușă Grace. Pentru că tu ai fost aici pentru a mă îmbrățișa, pentru a mă susține și a mă îngriji atunci

când mama nu era prezentă. Nu ți-am spus niciodată cât de mult înseamnă lucrul acesta pentru mine.

Din ochii mătușii sale țâșniră lacrimile, și brusc și ai ei se umeziră. Cu un gest plin de tandrețe, Grace îi așeză un cârlionț după ureche.

– Arabella! Oh, Arabella! Nici nu-ți pot spune cât de mult mă bucură să te aud spunând asta. Voi fi întotdeauna alături de tine, de câte ori vei avea nevoie. De aceea, ești atât de dragă inimii mele, ca și cum ai fi fetița mea. Știi acest lucru, nu-i așa?

– Îl știu, mătușă Grace. Cuprinse de emoție, cele două se îmbrățișară.

Mătușa Grace făcu un pas înapoi și o mângâie pe obraz.

– Dar trebuie să-mi promiți, Arabella. De acum încolo, nici urmă de neliniști. Nici urmă de îngrijorări. Acesta e un moment al vieții în care tu trebuie să fii fericită și veselă și... oh, știu că nu e cazul s-o spun, mai ales că am jurat că nu voi aborda niciodată tema legată de soți. Tu îți vei da seama când anume va apărea în viața ta bărbatul potrivit. O vei simți *aici* – își întinse palma deasupra inimii – așa cum am simțit-o și eu și mama ta.

Arabella clipi.

– Dar dumneata și unchiul Joseph.... Eu întotdeauna mi-am imaginat că mariajul vostru a fost aranjat.

– Oh, nu, draga mea! A fost o căsătorie din dragoste. Ochii mătușii deveniră iarăși umezi. Ea chicoti. Mărturisesc, am cam făcut pe cocheta, lăsându-l să alerge după mine înainte de căsătorie. A fost obligat să lupte pentru sentimentele mele, dar imediat ce a...

Arabella o privi uimită. Mătușa Grace roșise!

Grace își drese glasul.

– E suficient să spun că lucrul acesta nu s-a întâmplat cu mult înainte ca eu să descopăr că el e alesul. Ea se ridică, netezindu-şi cutele rochiei. Gropiţa din obraji i se adânci. Oh, dar unchiul tău Joseph a fost un crai pe cinste.

Arabella era stupefiată. Având în vedere că unchiul Joseph manifestase şi în afara familiei un comportament impecabil, cu greu şi-l putea imagina ca pe un crai!

Cu coada ochiului, ea observă că mătuşa Grace o pornise deja spre uşă. Arabella se ridică şi ea în picioare. La jumătatea încăperii, se opri.

– N-ai uitat de balul mascat de diseară, nu-i aşa, scumpo?

– Bineînţeles că nu.

– Excelent. O să-i spun lui Annie să-ţi pregătească baia. Nu vrem să întârziem la un asemenea eveniment.

Încă trei paşi, iar apoi se opri din nou, privind peste umăr.

– Apropo, scumpo. Te-am văzut aseară valsând cu Justin Sterling.

Arabella îşi ţinu respiraţia.

– Cum? zise ea cu glas stins. Doamne, oare rostise cu voce tare numele lui Justin? Oh, da, mătuşă Grace, ştiu. Cred că ar trebui să-l aducem înapoi pe profesorul de dans.

– De fapt, voiam să spun, draga mea, că voi doi alcătuiţi o pereche fascinantă. Aş spune că nu numai eu am observat lucrul acesta. Ducesa de Carrington, văduva cea bogată, a fost de aceeaşi părere. Trăsăturile lui întunecate se potriveau perfect cu culoarea ta plină de viaţă.

Arabella rămăsese fără grai. Georgiana spusese aproape acelaşi lucru... Iar acum mătuşa Grace...

– Aseară, am stat o clipă de vorbă cu el. Ţi-aduci aminte

că acum câţiva ani l-am cunoscut pe fratele lui, marchizul. Acesta urmează să găzduiască o petrecere săptămâna viitoare... Dar Justin... în fine, aş îndrăzni să afirm că e un tânăr fermecător.

– Mătuşă Grace, e un depravat! Reputaţia sa este...

– Da, da, e de-a dreptul revoltătoare. Dar trebuie să admiţi, nu e el cel mai chipeş bărbat pe care l-ai văzut vreodată în viaţa ta?

– Mătuşă Grace! gâfâi ea.

Mătuşa ei ridică o sprânceană, cu un aer amuzat.

– Haide, fetiţo. E drept că am înaintat în vârstă, dar privirea nu mă înşală deocamdată. Îi făcu cu ochiul. Aş putea spune că mi-a adus aminte de unchiul tău Joseph, cel de acum treizeci de ani.

Femeia continuă să chicotească în timp ce ieşi ca vântul din încăpere. Dar Arabella simţea nevoia să-şi revină în fire. În secunda în care uşa se închise, ea îşi mai holba ochii.

Complet debusolată îşi reluă locul.

Habar nu avea dacă trebuie să râdă ori să-şi îngroape capul în mâini şi să izbucnească în plâns.

Georgiana şi... mătuşa Grace. Până şi ducesa de Carrington, văduva cea bogată, o femeie cât se poate de impunătoare, toate împărtăşeau aceeaşi părere. Tinere şi bătrâne, deopotrivă. Oare Justin Sterling era comandantul unui ordin al vrăjitorilor? Să fi existat pe undeva o femeie capabilă să reziste farmecului pe care-l exercita?

Se părea că numai ea nu se lăsa impresionată. Doar ea nu avea să cedeze niciodată tentaţiei.

În timp ce cobora scara, Arabella fu pe punctul de a se opri la uşa mătuşii Grace, pentru a invoca o scuză în legătură cu participarea la balul mascat. Putea să pretexteze o durere de cap. Sau pur şi simplu că simte nevoia să rămână singură acasă.

Însă în clipa în care intră în baie peste o jumătate de oră, ea găsi o altă rezolvare. Dacă va avea ocazia să-l vadă pe Justin, nu-i va permite să creadă că îi era superior.

Şi nici nu-i va da voie să o transforme într-o singuratică. În felul acesta i-ar oferi prea multă satisfacţie.

Şi într-adevăr, când ajunseră la Vauxhall, Arabella îşi spuse că n-ar fi lipsit pentru nimic în lume de la bal. Sosirea lor la Grand Walk avu loc la timp. Şi la scurtă vreme după aceea se auzi tempoul în crescendo al orchestrei. Noaptea explodă; în copaci erau ascunse felinare în culori strălucitoare, având formă de stea sau de semilună.

Arabella nu-şi ascunse încântarea, fiindcă priveliştea era de-a dreptul magnifică.

În ciuda hotărârii pe care o luase mai devreme, ea era nervoasă în timp ce-şi aşteptau intrarea în grădină. Dar în scurtă vreme starea ei de spirit se amelioră. Iar Justin nu se vedea pe nicăieri, aşa că seara se anunţa încântătoare.

Aproape întreaga asistenţă purta mască, costumele fiind alese cu grijă. Era nespus de amuzant să încerci să ghiceşti identitatea fiecăruia. Se afla acolo şi o tânără drapată în veşmântul unei zeiţe greceşti, şi un cuplu care venise îmbrăcat precum Romeo şi Julieta. Arabella purta o rochie confecţionată dintr-o mătase fină şi netedă, având o croială în stil spaniol. Cârlionţii erau ascunşi sub o mantilă fină de culoare neagră.

După ce termină un dans popular, ea pufni în râs la vederea unui pirat plin de viaţă care îi trimisese o sărutare de pe partea opusă a ringului de dans, situat în apropierea rondului central. Ştia că nu era vorba despre Justin – pentru că nu avea statura lui înaltă şi zveltă.

Cu inima bătându-i cu putere din cauza efortului, plecă spre turnul în miniatură, situat nu foarte departe de musafiri.

Înăuntru, văzu o bancă şi i se păru locul perfect pentru a se odihni şi a-şi trage sufletul. Lăsându-şi capul pe spate, ascultă clinchetul unei cascade aflate în apropiere.

Tocmai se pregătea să se ridice în secunda în care un tril de glasuri femeieşti îi ajunse la urechi.

– Ştii că nu va sta multă vreme fără o amantă, spuse una dintre ele.

– Niciodată nu a stat, se declară de acord o alta. Dar mă întreb cine va fi norocoasa doamnă.

Arabella îngheţă. Ele se opriseră chiar în spatele ei.

– El chiar are tendinţa de a trece de la o iubită la alta. De aceea, vă jur, n-ar fi o exagerare dacă aş afirma că s-a culcat cu jumătate dintre femeile prezente aici în această seară, n-am dreptate?

Vorbele acestea fură însoţite de un râs şi mai zgomotos.

Buzele Arabellei se strânseră, dar ea nu îndrăzni să se mişte. Nu voia ca ele să-şi imagineze că le spiona.

– A lăsat în urma lui multe inimi frânte.

– Printre care şi pe a ta, zise prima femeie. Ah, da, inimile se vindecă, nu? Dar poate că ar trebui să arunci din nou pălăria în ring.

– N-aş zice nu, dacă s-ar uita la mine, zise în treacăt cea de a doua femeie. Însă Agatha a pus din nou ochii pe el, ştii bine. Ei au fost amanţi cu doar câţiva ani în urmă, dacă îţi aminteşti, imediat după ce ea s-a măritat cu Dunsbrook. Dar câţi a mai avut între timp? O duzină?

– Ah, dar de el ce spui? Precis că au fost de trei ori mai multe.

Arabella fremăta. Cu câtă vioiciune vorbeau ele despre relaţii şi despre infidelitate. Cu câtă frivolitate discutau despre dragoste şi despre amanţi – Dumnezeule mare, era vorba de o desconsiderare a vorbelor.

Ele reprezentau o lume pe care ea nu era în stare s-o înţeleagă, o lume pe care o repudia cu toată fiinţa ei. Iar domnul în cauză – oh, dar ea folosise un termen mult prea generos, căci el era cea mai rea fiinţă de pe pământ!

Dragostea însemna credinţă şi fidelitate, şi tot ce implica ea. Dragostea fusese împărtăşită de părinţii ei. Şi, după discuţia pe care o purtase cu mătuşa Grace, ea ştia că aceleaşi sentimente le nutreau mătuşa Grace şi unchiul Joseph.

– Da, îmi amintesc cum a fost cu Agatha. Ţin minte că ea a fost cuprinsă de gelozie atunci când a descoperit că el s-a amorezat de lady Anne. Ai fi jurat că era prima şi ultima ei iubire. Eu nu neg faptul că Justin Sterling e un amant

desăvârşit... dar nu e singurul bărbat care posedă un asemenea... talent.

Bărbatul despre care discutau ele era Justin. Oh, dar ar fi trebuit să-şi dea seama!

– În fine, zise prima voce pe un ton miorlăit, ştim cu siguranţă cine *nu* va fi următoarea amantă, nu-i adevărat?

– Ah, aşa este, Inaccesibila!

– Chiar ea.

– Ai văzut-o aseară la petrecerea Bennington, cu mersul acela greoi ca de... cal? Sunt convinsă că el a dansat cu ea numai din milă, cu toate că nu-mi pot închipui ce l-a determinat să facă un asemenea gest.

Cea de a doua exclamă cu o plăcere nedisimulată:

– Sunt întru totul de acord. Numai Dumnezeu ştie ce văd domnii la ea. De aceea, eu cred că totul e o farsă, că ei râd în secret de ea!

Oh, Doamne! Brusc Arabella uită de seara plăcută până în acel moment. Fericirea ei se făcu fărâme, aşa cum se sparge pe podea o ceaşcă fină din porţelan chinezesc. Se chirci, dezgustată până în adâncul sufletului. Îşi aminti ceea ce mătuşa Grace îi spusese nu mai departe de după-amiaza acelei zile cu privire la nestatornicia *oraşului*.

Atracţia sezonului. Doamne sfinte, ar putea să ajungă şi bătaia de joc a tuturor.

Nu mai suporta să audă nimic. Conştientă doar pe jumătate, ea se ridică. Înaintând precum un orb, îşi simţea genunchii moi. Apoi, pe neaşteptate, ea aproape că o luă la fugă, incapabilă să-şi stăpânească lacrimile.

Când în sfârşi se opri, cu inima bubuindu-i, luminile scuarnlui rămăseseră mult în urmă; ajunsese pe o alee împădurită. Privi în jur cu o oarecare teamă. Se depărtase

prea mult de cei prezenţi la petrecere. Auzise poveşti cu hoţi care stăteau în aşteptarea femeilor lipsite de apărare, iar acestea erau fără îndoială adevărate! Oh, cum de ajunsese atât de departe!

Auzi zgomot de paşi pe pietrişul din apropiere. Ochii ei săgetară întunericul. Îşi strânse fustele, pregătindu-se s-o ia la fugă. Brusc, nişte degete puternice o înhăţară. În faţa ei apăru o umbră întunecată, fără chip. Înspăimântată la culme, ea deschise gura.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu ţipa. Sunt eu.

Omul care o ţinea îşi dădu jos masca.

Respiraţia ei deveni sacadată. Arabella se uită în sus. Îi recunoscu ochii ageri şi verzi şi nasul lung şi elegant.

– Poate că pentru asta ar trebui s-o fac!

El o şfichiui cu privirea.

– Ce cauţi aici? În asemenea locuri întâlneşti la tot pasul hoţi şi vagabonzi...

– Şi crai bătrâni şi canalii? adăugă ea.

El nu răspunse, însă buzele i se strânseră.

– Mă urmăreai, nu-i aşa? Cum naiba m-ai recunoscut?

– Draga mea Arabella, zise el pe un ton răspicat, bal mascat sau nu, nu există nimic în înfăţişarea ta care să nu rămână – privirea lui o măsură, întârziind o clipă asupra părului – „neobservat".

Arabella era îndurerată. Ştia la ce se referea el. Înălţimea ei. Părul ei. Justin Sterling, cu trăsăturile lui perfecte, habar nu avea ce îndurase ea toată viaţa! Nu ştia cât de dureros era să fii luat în râs, să ajungi obiect de batjocură, să fii ironizat.

Se simţea precum o ciudăţenie prezentată într-un spectacol de circ – niciodată însă mai mult ca în clipa aceasta.

Mantila îi alunecase pe umeri. Ea o trase în sus, peste marea de cârlionţi prinşi în coamă. Furia şi durerea amară o copleşeau.

– E nevoie să mă insulţi? strigă ea.

– Pentru numele lui Dumnezeu, n-am vrut să te insult.

– Oh, dar ai făcut-o. Nu trebuie să-mi reamintească nimeni care sunt defectele mele. Ştiu că părul meu e inestetic, dar nu pot face nimic care să...

– Inestetic!? Dimpotrivă.

Era o afirmaţie uimitoare... sau poate că nu? Justin nu ştia cu certitudine. El era însă conştient de faptul că în această seară venise aici sperând s-o întâlnească. Ea se transformase într-o femeie înţeleaptă şi inteligentă – o femeie pe deplin capabilă să ofere răspunsuri prompte şi spirituale, pline de maliţiozitate, care să rivalizeze cu ale lui. Într-adevăr, prima lor întâlnire, ca şi a doua îl entuziasmaseră. Era de mirare că o aştepta nerăbdător pe următoarea?

– E... în fine, e ceea ce te face pe tine să fii... *tu*. Doamne, ce remarcă neinspirată! El, maestrul seducţiei, bărbatul care curtase şi descoperise drumul spre budoarul unui şir lung de doamne al căror număr nici nu-l mai ştia, constată cu surprindere că nu găsea cuvintele potrivite. Unde era oare obişnuita capacitate de a măguli, dezinvoltura sa care devenise a doua lui natură?

Ea nu părea câtuşi de puţin impresionată.

Cu ochii în flăcări, Arabella îşi înălţă bărbia.

– Lasă-mă să trec, zise ea calm.

– Nu încă. Avem multe de discutat.

– N-aş crede.

– Dacă îţi aduci aminte, avem o treabă de terminat, tu şi cu mine.

– Ce treabă? întrebă ea cu asprime.

– Ai uitat atât de repede? Aseară n-am apucat să stabilim care va fi prețul tăcerii mele în ceea ce-l privește pe Walter, *marea ta dragoste*.

– El nu e dragostea mea, iar tu știi asta.

El schiță un zâmbet.

– Te-ai hotărât să mă hărțuiești, nu-i așa, Justin? E vorba despre o răzbunare pentru farsa pe care ți-am jucat-o atunci când eram copil?

– Măi, dar ești tare supărată, nu-i așa?

Arabella își plecă capul fără să spună un cuvânt. El venise mai aproape.

– Arabella?

Prezența lui o debusola. Era de o masculinitate stânjenitoare, plină de tentații. Se simțea neajutorată în fața lui! Brusc, nu mai fu în stare să gândească. Abia mai putea respira.

– Nu mai ai aburi, așa e?

Amuzamentul din vocea lui o făcu să-și ridice capul într-o clipă.

– Eu nu am niciodată aburi, accentuă ea.

– Nu, probabil că nu ai. El o țintui cu privirea. Tonul lui devenise vehement. De ce mă privești întotdeauna astfel?

– Cum anume te privesc?

– Ca și cum ai vrea să mă rănești. Când te uiți la mine, nu văd altceva decât dispreț.

– Repulsia noastră e reciprocă, preciză ea cu sinceritate. Nu are sens să pretindem altceva.

El își miji ochii.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Nici n-o voi face.

– De ce nu? Ești lașă, Arabella?

– Nu sunt!

– Atunci de ce refuzi să-mi răspunzi?

– Și tu de ce nu mă lași în pace? Dacă vede careva că te-ai luat după mine...

– Și ce dacă observă?

Arabella strânse din buze. El o șicana, și ea știa lucrul acesta. Dar dacă el voia să audă răspunsul ei, o să-i facă pe plac!

– Pentru că nu-mi doresc ca numele meu să fie asociat cu al tău.

El îi aruncă o privire glacială.

– Într-adevăr?

– Într-adevăr.

– De ce, Arabella?

– Pur și simplu pentru că ești cine ești! Ești *ceea ce* ești!

– Te referi la reputația mea.

Arabella avea să se întrebe mai târziu ce se întâmplase cu ea, de îndrăznise să-l provoace într-un asemenea hal.

– Da, disprețuiesc bărbații ca tine.

– Arabella, cred că faci insinuări răutăcioase cu privire la caracterul meu.

– Caracter? Ea îi aruncă o privire tăioasă. Tu nu ai așa ceva!

– Oh, haide. Nu sunt eu bărbatul care se remarcă printr-o distincție aparte?

Acum nu-și bătea joc numai de ea, ci de el însuși.

– Sută la sută un bărbat dominat de obsesii.

El își lăsă capul într-o parte.

– Măi să fie, povestea asta devine de-a dreptul interesantă. Pe bune, ce crezi despre mine?

– Cred că ai prefera mai degrabă să nu afli.

– Oh, haide. Dă-i drumul.

Arabella îl privi fix.

– Ești un crai.

El se mulțumi să-și ridice o sprânceană.

– Cum? Asta e tot? Acesta e motivul pentru care nu mă placi?

Urmă o altă privire fixă, mult mai grăitoare decât prima.

– Asta ziceam și eu. Te rog, continuă.

Ochii ei se îngustară.

– Eu știu ce ești, Justin Sterling.

– Tu pretinzi că știi foarte multe despre mine. Mai exact, ce știi?

– Tot ceea ce trebuie să știu!

– Cum ar fi?

– Ești un fustangiu.

– Și?

– Un netrebnic.

Pe buzele lui flutură un zâmbet ușor.

– Haide, cu siguranță ești în stare de mai mult.

– Crezi că n-am aflat despre escapadele făcute în compania prietenelor tale?

– Se vede clar că te-au necăjit.

Oh, dar el era pur și simplu revoltător. Totalmente lipsit de remușcări.

Arabella tocmai își aminti de biata Emmaline Winslow care plângea de ți se rupea inima. Cum putea să fie atât de aspru?

– Ești o secătură. Un limitat.

El ridică o sprânceană.

– Eu n-am acordat atenția mea unei femei care nu și-a dorit acest lucru.

– Fără îndoială, o performanță nemaipomenită în ochii tăi. Arabella își înălță și mai mult bărbia. Dumneata, dragul meu vicelord...

– Vicelord? Oh, asta e prea de tot, venind din partea dumitale, domnișoară Vicar! El își înălță privirea spre cer. Ai terminat?

Ea îl privi cu vioiciune.

– N-am terminat!

– În fine, atunci te rog să continui.

– Ești demn de dispreț.

– Te repeți, draga mea.

– Demn de dispreț *și* odios. Cu adevărat dezagreabil...

– Ciudat. Se pare că tu ești singura cu care am o asemenea problemă.

Arabella scoase un sunet ascuțit.

– Ești infect. Mitocan...

– Niciodată în fața unei lady.

– E clar că găsești chestia asta ca fiind teribil de amuzantă. Dar te anunț că, spre deosebire de acele femei care chicotesc în spatele evantaielor de fiecare dată când te spionează, eu văd lucrurile foarte limpede. Nicio femeie decentă nu se va încurca cu tine. Prin urmare, mă îndoiesc că există femei care să fie în stare să-ți cucerească...

Ea făcu un gest grăitor către pieptul lui.

– Inima? adăugă el.

– Cum! Tu ai inimă?

– Asta e tot? zise el pe un ton glacial. Mă detești fiindcă îmi plac femeile frumoase?

– Reputaţia ta e foarte proastă, iar tu ştii asta.

– Trag foloase de pe urma plăcerilor care mi se oferă, deşi admit că mi-am cultivat această reputaţie.

– Eşti un afemeiat şi un pierde-vară, Justin Sterling. Mai mult, îmi displaci profund! Aşa că hai s-o lăsăm baltă, da? Încercă să-l ocolească.

El îi bară calea.

– Dă-mi drumul, zise ea calmă.

– Nu cred.

Arabella îşi răsuci braţul. Fu străbătută de un fior. Abia atunci observă că zâmbetul lui dispăruse. Ochii lui o priveau cu răceală.

Ea i se adresă pe un ton ascuţit.

– Ce dracu' faci?

Pe buzele lui flutură un surâs dezagreabil.

– Cred că ar trebui să fie evident, draga mea.

Ea nu avu şansa să răspundă. Înainte ca ea să poată face o mişcare, înainte ca ea să poată rosti un cuvânt, el îi trase mantila de pe cap.

– Justin! De ce ai făcut asta?

– Să spunem că e o dovadă de afecţiune.

El se răsuci în aşa fel încât ei doi ajunseră să stea faţă în faţă. Cu braţul rămas liber, o lipi de pieptul lui. Respiraţia Arabellei deveni sacadată. Ea se holba la trăsăturile lui întunecate. Recunoscu prea târziu că făcuse un gest pripit; era prea târziu pentru regrete! Ea îl provocase, iar el nu era genul de bărbat care să trateze acest lucru cu nepăsare. Cert este că nu fusese înţelept din partea ei să-l insulte.

În ochii lui persista o căldură arzătoare, dar mai desluşi o expresie greu de definit. Furie? Mai mult ca sigur. Dorinţă?

Nu, reflectă ea. Cu siguranţă nu era vorba de dorinţă. Şi totuşi...

– Las-o baltă, zise ea pe un ton ridicat.

– Postura în care te afli nu îţi dă dreptul să ceri ceva.

Într-adevăr, îşi spuse ea tulburată, se afla într-o poziţie în care nu şi-ar fi închipuit niciodată că va ajunge! Simţea cum toracele lui se ridica şi se lăsa deasupra sânilor ei. Era tare şi lat. Deveni conştientă de faptul că el o făcea să se simtă mică şi feminină.

– Lasă-mă în pace. Se strădui să adopte un ton dispreţuitor. Dar avea impresia că reuşise să pară disperată. Ştiu ce încerci să faci, Justin.

– Spune-mi, o invită el pe un ton mieros.

Nervoasă, ea îşi umezi buzele, adunându-şi curajul pe care era departe de a-l simţi.

– Încerci să mă sperii.

El zâmbi răutăcios.

– Reuşesc?

– Nu! minţi ea.

Iar el ştia lucrul acesta. Brusc, pe buzele lui flutură un zâmbet grăitor, iar ochii lui verzi începură să strălucească în noapte precum două smaralde de foc.

– Poate că ar fi cazul să fii înspăimântată, zise el pe un ton catifelat. Ah, da, poate că ar trebui să fii.

O măsură cu privirea, stăruind îndelung asupra spaţiului dintre sânii ei. Inima Arabellei tresări. Stomacul i se strânse.

– Nu, zise ea şovăitor. Tu le foloseşti pe femei, Justin. Te descotoroseşti de ele ca de nişte pantofi vechi, fără să stai prea mult pe gânduri. Dar n-am să te las să procedezi astfel şi în cazul meu.

– Draga mea, nu mă poţi împiedica.

– Nu spune asta!

– E nevoie să-ţi reamintesc propriile tale vorbe? Eu sunt o canalie. Un netrebnic. Aşa că nu te juca cu focul. Nu te juca *cu mine!* A cui reputaţie va avea de suferit în cazul în care numele noastre vor fi asociate unul cu celălalt, dacă se află că ai fost aici cu mine, pe întuneric – aici, pe Aleea Îndrăgostiţilor – în braţele mele? Cu siguranţă nu a mea! A ta, în orice caz...

Oh, Dumnezeule. Ce făcuse? Dezlănţuise ceva înăuntrul lui, ceva sălbatic şi primitiv... un lucru pe care ea nu era în stare să-l ţină sub control. El părea un animal de pradă ce plecase la vânătoare, reflectă tulburată.

– N-ai s-o faci, şopti ea.

– N-am s-o fac? Surâsul lui era aproape crud. Oh, da, Arabella, văd că mă înţelegi. Pot vedea şi eu cum perspectivele tale de căsătorie iau sfârşit chiar în noaptea asta. Tu spui că nicio femeie decentă nu se va încurca cu mine. Ai dreptate. Nu neg asta. Dar, crede-mă, niciun bărbat decent nu se va apropia de *tine*. Nici măcar bietul, prostănacul de Walter.

Ochii lor se întâlniră. Tensiunea dintre ei ajunsese la paroxism. Chipul lui deveni o mască ameninţătoare, exprimând ostilitate.

Fiindcă, Dumnezeu s-o aibă în pază, era adevărat. Va fi definitiv discreditată.

Făcuse o mare greşeală, îşi dădu ea seama. Într-un fel, ştiuse întotdeauna că Justin e periculos. Ceea ce nu ştiuse era cât de periculos se va dovedi în relaţia cu *ea*.

O străbătu un fior. Scutură uşor din cap. Privirea ei o întâlni pe a lui, apoi alunecă într-o parte.

– Nu! zise ea cu o voce gâtuită. Te rog, nu mă distruge.

Voia s-o facă, își dădu seama Justin. Voia să-i dezvăluie latura dezagreabilă a firii lui. Voia să o rănească. S-o biciuiască și s-o pedepsească pentru că declarase că nicio femeie decentă nu se va încurca cu el.

Și tatăl lui spusese la fel. În noaptea în care murise. Noaptea în care el, Justin, îl *omorâse*.

Să o ia naiba! își spuse el furios. La naiba cu credința ei. La naiba cu felul ei sobru și mândru de a fi! Fiindcă ea era atât de înflăcărată, pentru că avea o voință de fier de-a dreptul sfidătoare și pentru că era impetuoasă. Blestemată fie-i și limba aceea ascuțită!

Brațele lui îi cuprinseră și mai strâns spatele. Ea era țeapănă în îmbrățișarea lui, dar nu i se putea împotrivi. El voia să dea frâu liber răutății ce zăcea în ființa lui, acelei nevoi puternice care-i făcea capul să vâjâie, înfierbântându-i sângele în vine. Ea îi trezise furia, sub imperiul căreia simțea nevoia să o așeze pe pământ, să exploreze interiorul fierbinte și mătăsos al gurii ei în timp ce ar fi spus, și ar fi procedat în consecință, „la naiba cu fecioria ei". El voia să-și facă drum între coapsele ei iar și iar, până ce lumea ar fi explodat într-un abur al plăcerii în tonuri de roșu-aprins.

Iisuse, ce mârșav era!

– Uită-te la mine! îi porunci el.

Ea ridică încet capul. Nu-și feri chipul, cu toate că el simți că ea ar fi vrut s-o facă.

Observă tremurul ei convulsiv, surprinse sclipirea lacrimilor din ochii ei larg deschiși, simți cum se lupta să-și controleze emoțiile.

Ceva din ființa lui îi spuse cât de mult o costa să stea

în fața lui în timp ce era gata să izbucnească în plâns. Și într-un fel, avea senzația că el era *ultima* ființă de pe pământ pe care ea ar fi tolerat-o ca martor al lacrimilor sale...

– Te rog, șopti ea, atât de slab că el de-abia reuși s-o audă. Te rog, nu mă dezonora. Asta ar ucide-o pe mătușa Grace.

În clipa aceea el o blestemă la fel cum se blestemă pe sine. O voise moale. Învinsă.

Și ea era întocmai.

Pe neașteptate, îi dădu drumul.

– Pleacă, zise el cu asprime. Pleacă înainte să mă răzgândesc.

Ea nu mai avu nevoie de încă un îndemn. Prinzându-și fustele, zbură pe lângă el, și se îndreptă către scuar.

Nu privi nici măcar o dată înapoi.

7

Întors în casa din oraş, înghiţi conţinutul unei sticle întregi de brandy. Cu ochii înceţoşaţi şi aproape inconştient, bâjbâi pe scară către dormitorul său. Complet îmbrăcat, se aruncă pe pat cu faţa în jos.

Dimineaţa se trezi cu o duzină de ciocane bubuindu-i în creier... şi cu mantila Arabellei pe care o mai strângea şi acum în palmă.

Se răsuci mormăind, cu măruntaiele răscolite de o senzaţie de greaţă. Doamne, era într-adevăr un ticălos. Se dădu anevoie jos din pat, întinzând totuşi mâna după sticlă. Poate că într-o zi, reflectă el cu amărăciune, va învăţa că băutura nu va schimba nimic în privinţa firii... sau a comportamentului său.

Inaccesibila făcuse un lucru inimaginabil.

Îl lovise în orgoliu. Nu se ştie cum, păpuşica îi intrase pe sub piele! El nu avusese niciodată regrete pentru ceea ce era, sau pentru ceea ce făcea. Se împăcase cu ideea că era cea mai mare canalie de pe faţa pământului. Îşi impusese să nu privească niciodată înapoi. Însă Arabella îl făcuse să se autodispreţuiască, ceea ce reuşea şi Sebastian, însă arareori.

Şi nu-i era recunoscător pentru asta. În următoarele câteva zile, se strădui să-şi scoată incidentul – şi pe *ea* – din minte, însă eforturile lui se dovediră zadarnice.

Supărat pe sine, sătul de propria lui companie, într-una din seri își chemă trăsura și se îndreptă către White. Acolo se duse direct la masa de joc.

Gideon își făcu la scurt timp apariția, venind lângă el. Justin mormăi câteva cuvinte în semn de salut.

– Ia te uită, ia te uită. Ne simțim întors pe dos față de întreaga lume, nu-i așa?

Mohorât, Justin se holbă la el.

– Ce-ți pasă ție?

Gideon se uită la zaruri.

– N-ar trebui să-mi placă să te văd cum îți pierzi averea. Eu, la urma urmei, aștept cu nerăbdare ca o mare parte a acesteia să treacă în posesia mea.

Justin se uită pierdut la el. Fusese în stare de inconștiență din pricina beției timp de două zile – sau să fi fost trei? – și trebuia să facă un efort supraomenesc să se orienteze în harababura aceea din creierul său.

– Despre ce naiba vorbești?

Gideon ridică din umeri.

– Pe bune, e în avantajul meu că tu te afli aici și nu îți faci apariția în pași de dans în fața unei anume tinere doamne pe care tocmai am avut ocazia să o văd la gala Barrington. Probabil știi deja că, în absența ta, adversarii tăi fac progrese în privința domniței în cauză? Se zvonește chiar că ea a primit mai multe vizite, atât ieri cât și astăzi.

Făcând o mutră acră, Justin îl apucă pe Gideon de cot și îl târî într-un colț. El nu era un bețiv agreabil. Nu fusese și nici nu avea să fie niciodată.

– Pariul nostru se anulează, îl avertiză el scurt. Nu trebuia să-l fac niciodată.

Gideon nu renunță.

– Acum e prea târziu pentru aşa ceva, prietene. N-ai să scapi atât de uşor.

Justin expiră.

– La naiba, Gideon!

– E nevoie să-ţi reamintesc că un pariu e un pariu? N-am să te las să-ţi retragi cuvântul.

– Iar eu nu am de gând să nu-l onorez, răspunse concis Justin. O să am grijă să primeşti un document mâine de dimineaţă.

Gideon, după toate aparenţele, avea cu totul alte intenţii.

– Nu aşa ne-am înţeles, spuse el direct. Să fie a ta în decurs de o lună, aşa cred eu că am convenit. Eu sunt corect, zise el dând din umeri. Singurul meu regret e că voi fi plecat la Paris aproape o lună şi ceva, aşa că nu voi putea să-ţi supraveghez progresele – sau ghinionul, după caz.

Justin îşi încleştă maxilarul. Păstră intenţionat tăcerea, conştient de privirea curioasă a lui Gideon.

– Cum! Pierzi deja teren, eh? Doamna se opune cu atâta îndârjire urmăririi tale? Ah, mă tem că vei pierde mângâierea aceea de aur...

Zâmbetul lui Gideon era total nepotrivit. Arabella avea să-l urască veşnic. Se convinsese de asta în noaptea aceea. Dar nu avea să i-o spună lui Gideon.

– Asta nu e problema ta, zise el cu asprime.

Cel puţin omul ştia când să bată în retragere.

Gideon îşi lăsă capul într-o parte.

– Atunci, adio. Aştept cu nerăbdare să te revăd la întoarcere.

Justin se întoarse la masa de joc şi pierdu o sumă considerabilă. Îşi spuse că nu-i pasă câtuşi de puţin cine va

fi prostul cu care avea să se cupleze Arabella, când o va face, sau de ce. Nu era treaba lui.

Cu toate astea, în mai puţin de o oră, se afla la intrarea sălii de bal Barrington, salutându-se cu lordul Barrington.

Şi iat-o şi pe *ea*...

Stătea în apropierea mesei cu gustări. Purta o rochie verde cu un guler de formă dreptunghiulară, care-i scotea în evidenţă sânii. Părul era prins în partea de sus, încolăcindu-se lejer în jurul capului. Coafura sublinia linia lungă şi zveltă a gâtului ei. Justin se întrebă cum ar fi oare dacă ar da la o parte cârlionţii ce se rătăciseră pe ceafa ei, ca apoi să-şi înfigă gura *acolo*, în scobitura aceea vulnerabilă care-i delimita ceafa. Pielea ei ar fi caldă şi mătăsoasă, asemenea catifelei.

Dumnezeule! reflectă el dezgustat. Ce naiba îl determinase să vină în locul acesta? De ce alerga după ea precum un adolescent nebun şi îndrăgostit lulea? El era un bărbat de la oraş, un bărbat care avea relaţii cu femei experimentate, femei care cunoşteau bine miza, şi care nu aşteptau de la el mai mult decât aştepta el din partea lor – o relaţie comodă care nu reprezenta altceva decât o dorinţă sexuală împărtăşită. Acesta era şi motivul pentru care se ferise întotdeauna de fecioare ca de ciumă!

Lângă ea se aflau doi bărbaţi. Gideon avusese dreptate, observă el furios. Ii recunoscu ca fiind cei din seara aceea de la White, Drummond şi Gregory Fitzroy. Lupii începuseră să dea târcoale. Ticăloşii! Ei nu o voiau pe *ea*, nu-i interesa decât pariul acela blestemat! Aveau să se folosească de ea, să scape de ea fără pic de milă... aşa cum ar fi procedat şi el, dacă ar fi fost vorba de oricare altă femeie în afară de ea.

Ar trebui s-o avertizeze. Oh, dar n-avea niciun rost, îl

certă o voce ostilă din interior. Ea ar considera-o drept o nouă insultă.

Un lacheu în trecere oferea vin. El îl luă, dându-l peste cap dintr-o singură înghițitură.

Când întoarse privirea, încă un bărbat se postase aproape de umărul ei drept – Charles Brentwood. Justin trânti paharul pe masa aflată lângă el. Brentwood stătea în picioare, având avantajul unei priveliști văzute de sus. Se holba cu o privire lascivă la umflătura aceea generoasă a despicăturii oferite de o rochie pe care Justin o consideră pe loc ca fiind mult prea provocatoare. Aceasta era tactica folosită de mulți bărbați, dar pe el îl enerva la culme.

Justin nu voia nimic altceva decât să șteargă rânjetul satisfăcut de pe mutra lui Brentwood.

În secunda aceea avu o senzație neobișnuită. O otravă dogoritoare se infiltră în ființa lui făcându-l să vadă lumea ca prin ceață. Simțea un bubuit în urechi. Își dorea să traverseze sala de bal și să pună la pământ fiecare bărbat care se afla în preajma ei. La început își imagină că era vinul; astăzi băuse prea mult. Dar sentimentul acela era atât de străin de el încât îi trebui ceva timp până să-și poată da seama despre ce e vorba.

Simțea înțepătura usturătoare a geloziei.

Oh, dar asta era prea de tot! își spuse el cu mintea încețoșată. *El* era gelos. El, Justin Sterling, cel mai faimos crai din oraș, care putea să-și aleagă cea mai desăvârșită femeie din lume! Într-adevăr, era *nebun* de gelozie.

Cum dracu' se întâmplase una ca asta? Și de ce Arabella? Cum putuse ea, o fecioară respectabilă din toate

punctele de vedere, să-l fascineze într-o asemenea măsură? Cum de reuşise capul acela roşcat şi *leonin* ceea ce nimeni altcineva nu fusese în stare? Cea mai dorită şi mai frumoasă femeie din Europa se străduise să-l facă gelos. Nu izbutise nimeni. Nimeni... în afara Arabellei.

O dorea. Aşa cum o dorise în noaptea aceea, în Vauxhall Gardens, cu o poftă nestăvilită şi neîmblânzită care ardea precum o flacără în sufletul lui. O voia atât de tare încât era nevoit să-şi încordeze pumnii pentru a se stăpâni. Şi dacă avea să mai stea mult timp în locul acela, violenta răbufnire a vintrelor sale avea să devină evidentă pentru toţi cei prezenţi în sala de bal.

Dacă ar fi fost vorba de o altă femeie, el ar fi obţinut deja ceea ce-şi dorea. Ar fi pornit asediul împotriva ei cu o unică intenţie, până ar fi adus-o exact acolo unde voia ca ea să fie, leşinată şi pe jumătate înnebunită din pricina dorinţei. Justin nu era obişnuit să nege dorinţa pe care o simţea faţă de o femeie. Nu făcuse *niciodată* acest lucru.

Însă era vorba de Arabella. *Arabella.*

În plus, nu suporta să-l vadă în preajma ei. Fusese un nebun să vină aici. Dacă pleca în clipa aceea, ea nici măcar nu avea să afle vreodată că el a fost aici. Dar ştia bine că nu ar pleca. Nu încă. Poate că asta era porţia lui de pedeapsă – Dumnezeu ştia bine că o merită! – să asiste la momentul în care ea îşi risipea atenţiile asupra fanilor ei – nişte lepădături cu gânduri murdare!

Însă tâmplele lui bubuiau. Acel ultim pahar de vin îl făcuse să... Aerul din sala de bal deveni brusc înăbuşitor.

Fără un cuvânt, el se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre terasă.

Arabella ghici momentul în care Justin intră în sala de bal. Mai întâi inima ei începu să bată ceva mai tare. Apoi simţi un gâdilat uşor care-i mângâie ceafa, ca şi cum cineva ar fi atins-o exact acolo...

Iar ea ştiuse... *ea ştiuse* că Justin era acolo.

Şi, Doamne Atotputernic, uite-l acolo, stând de vorbă cu lordul Barrington. Înalt, zvelt, purtând haine de seară, având la încheieturi o dantelă spumoasă de un alb imaculat. Niciun bărbat nu avea dreptul să fie atât de seducător, gândul acesta părându-i-se de-a dreptul enervant.

Îşi mută privirea. Unul dintre gentlemeni îi adresă o întrebare. Se auzi răspunzând, dar ea nu îşi amintea nici răspunsul, nici întrebarea! Chipurile din faţa ei pluteau în ceaţă. Să fi fost George... sau era Gregory cel care se oferise să-i mai aducă un pahar cu vin? Doamne, nici măcar nu era în stare să-şi aducă aminte numele lor!

În clipa în care îndrăzni să-şi îndrepte din nou privirea către Justin, el era deja cu spatele la ea. Se îndrepta către terasă, cu graţia aceea firească ce i se potrivea atât de bine.

Ea aproape că sări în picioare.

– Domnişoară Templeton!

Ea se răsuci pe călcâie.

– Domnilor, zise ea, nu doresc nici vin, nici limonadă, nici ceva de mâncare. În secunda asta tânjesc după un moment de singurătate.

Îi lăsă în picioare, de-a lungul încăperii. Nu ştia ce gândeau. Şi nici nu-i păsa. În realitate, nu era în stare să spună ce o apucase. Nu se putea gândi decât la Justin. De ce nu o băgase în seamă? O voce interioară îi atrase atenţia că nu era înţelept să-l urmărească, pentru că el era cu siguranţă

un adevărat diavol. Totuşi, ea nu putu să-şi îndrepte paşii în altă direcţie aşa cum n-ar fi putut împiedica pământul să se rotească.

Terasa era pustie. În spatele ei, muzicienii atacară un vals. Ghidându-se după luminile strălucitoare ale sălii de bal, ea porni pe una din aleile sinuoase ale grădinii, care se închidea pe partea străjuită de copaci printr-un perete înalt din piatră. Acolo, în colţul cel mai îndepărtat, ea îl zări în cele din urmă. El stătea în picioare în faţa unei fântâni, privând fix spre cer ca şi cum ar fi fost vrăjit.

Vrăjită. Exact aşa se simţea ea. Oare ce nebunie o mânase să vină după el?

La vederea lui, simţi că se înfioară, iar genunchii i se înmuiară.

Cu toate astea, reuşi să imprime vocii sale un ton aproape calm.

– Bună, Justin.

– Ei bine, nimeni alta decât domnişoara Vicar.

Domnişoara Vicar. Arabella roşi.

El îi întoarse spatele în mod deliberat. Arabella rămase locului, debusolată.

Se părea că el era hotărât să o ignore. Nu-l putea învinovăţi pentru asta, dar gestul lui o durea.

– Măi să fie! N-ai plecat încă? El se uită o clipă peste umăr.

Gura ei se întredeschise pe neaşteptate.

– Eu... pur şi simplu... nu te-am mai văzut de câteva zile. Ai fost bolnav?

– Nu.

El se întoarse cu faţa spre ea.

– Te-am văzut înăuntru, spuse ea pe un ton vag. Aveai de gând să pleci fără să spui nimic?

– Da.

Cu siguranţă avea un fel de a fi foarte direct.

– Uite ce e, Justin. Bănuiesc că ne va fi greu să ne evităm unul pe altul. Aşa că va trebui pur şi simplu să încheiem un fel de acord. Să ne purtăm civilizat unul faţă de altul.

– N-am nimic împotrivă. Aşa că dacă ai venit să te holbezi – n-o face. Dacă ai venit să lansezi o nouă diatribă, nu te obosi. Am fost pe deplin şi aspru pedepsit.

Comportamentul lui era circumspect, tonul distant. Pe ea o sâcâia o vină mistuitoare. El nu putea şti cât de mult regreta ea răbufnirea din seara aceea.

– Justin, spuse ea, cu o voce scăzută, atunci... am vorbit aiurea...

– Ai spus ceea ce gândeai.

– Dar nu am vrut să...

– Ba ai vrut, i-o tăie el. O ştim amândoi.

Ea îl privi fix. Umerii lui era încordaţi şi drepţi. De aceea, ea era aproape sigură că...

– N-am spus niciodată că ai vrut să mă mâhneşti...

Ea se întrerupse, holbându-se la el. Ce se întâmpla oare cu el? Vocea lui părea stranie. Avea o privire ciudată şi nu se simţea în apele lui. Doamne sfinte, era mahmur!

– Te surprinde lucrul acesta, Arabella? Te sperie? Văd că aşa este. Cu toate că sunt o canalie, am şi eu sentimente. Şi contrar părerii tale, *am* într-adevăr o inimă.

Arabella era mult prea înmărmurită ca să mai poată vorbi.

– Cred că merit o explicaţie. Trebuie să existe un motiv pentru care mă deteşti într-o asemenea măsură. Asta s-a întâmplat încă de la început. Ba mai mult, de mică m-ai detestat! Dar eu nu ţi-am făcut niciodată nimic.

– Nu, mie nu, dar...

Ea se opri brusc. Nu era o discuţie pe care să dorească a o continua, mai ales având în vedere starea lui.

– Justin, rosti ea neajutorată, nu e vorba că te detest...

– Atunci de ce spui asemenea lucruri? Tonul lui suna aproape acuzator.

El veni mai aproape. Ea simţi duhoarea sufocantă a vinului.

Dumnezeule mare, era o minune că nu era şi *ea* beată criţă!

– Ce-ar fi dacă ţi-aş spune că îmi placi? continuă el. Ce-ar fi dacă ţi-aş spune că ţin la tine?

– Tu ţii la toate femeile!

– Nu e adevărat. Se ştie că eu sunt foarte pretenţios. Altfel, n-aş mai fi dansat cu tine în prima seară. *Sau* în a doua. Doamne, n-aş mai fi acum aici.

Arabella se holbă la el fără a scoate o vorbă. Era buimăcită. Ce trebuia oare să spună la auzul cuvintelor lui? Doamne sfinte, cum să interpreteze o asemenea declaraţie? Ea venise aici ca să-şi ceară scuze faţă de el. Se pregătise pentru batjocura lui. Pentru săgeţile lui. Orice în afară de asta...

Se simţi copleşită de o mulţime de emoţii. Dezamăgire. Alarmă. Era fermecată în clipa când nu voia să fie fermecată. Măgulită atunci când *nu* trebuia să fi fost măgulită. Oare aşa

reuşise el să facă atât de multe cuceriri? Surprinzând femeile cu garda jos şi vulnerabile? Oh, ce întrebare stupidă! Un om cu înfăţişarea lui nu avea nevoie să măgulească o femeie în patul lui.

– Şi dacă îţi spun că vreau să te sărut?

Lucrurile se înrăutăţeau din ce în ce mai mult.

Respiraţia i se întretăie. Poate că el nu-şi dădea seama ce spunea.

– Justin, întrebă ea, cât ai băut în seara asta?

– Prea mult. El răspunse ca şi cum ea l-ar fi întrebat care e ora exactă. Însă nu mi-ai răspuns la întrebare.

– N-am nici cea mai mică intenţie să răspund!

– De ce nu? Nu vrei să mă săruţi?

– Nu. Eşti mahmur. De ce se delectau bărbaţii cu atâtea băuturi alcoolice, ea nu era în stare să priceapă.

– Dar eu sunt cel mai chipeş bărbat din întreaga Anglie.

Ea se prefăcu dezgustată.

– În clipa asta eşti cel mai dezgustător bărbat din întreaga Anglie. Ca şi cum chestia asta ar putut fi vreodată adevărată.

– Oh, haide. Se spune că eu...

– Te rog să nu te lauzi, Justin! Ştiu foarte bine ce anume se spune despre tine! Tu îţi imaginezi că e suficient să intri într-o încăpere pentru ca toate privirile să se îndrepte spre tine. Chiar aşa se şi întâmpla, însă el nu avea nevoie de încurajare!

– Şi în cazul tău, Arabella?

– Ce e cu mine?

– Te simţi atrasă de mine?

Arabella păli. El veni şi mai aproape. Ființa ei fu străbătută de un fior.

– Alte femei..., începu ea.

– Nu-mi pasă de alte femei. Îmi pasă de tine. De ceea ce gândeşti. De ceea ce crezi despre *mine*.

Ea făcu un pas înapoi, doar pentru a descoperi că era imobilizată într-unul dintre colțuri. Justin se afla chiar în fața ei. Înalt. Puternic. Impunător. Fuga era imposibilă.

Ochii li se întâlniră. El zâmbi, ridicând apoi un braț. În stare de şoc, ea simți vârfurile degetelor lui trasând o linie uşoară de la încheietură până la cot. La început focul lăuntric părea să ardă mocnit.

Unghiile ei se înfipseră în palme. Chiar şi beat, el era al naibii de atrăgător.

– Încetează, zise ea pe un ton şovăitor.

El nu se conformă. Îşi plimbă privirea pe chipul ei. Oricât ar fi fost de amețit, îşi dădea seama de atracția pe care o exercita asupra ei!

– Te-ai întrebat vreodată ce-ar fi dacă te-aş săruta?

M-am întrebat ce-ar fi dacă m-ar săruta indiferent care bărbat, fu ea pe punctul să declare.

– Ce te face să crezi că îți voi permite să mă săruți? se auzi ea spunând. Era o rugăminte? O provocare? Dumnezeu s-o aibă în pază, habar nu avea!

– Ce te face să crezi că n-o voi face totuşi?

La naiba, el avea un răspuns pentru orice!

– Eşti un bărbat... dominat de dorință.

– Iar tu eşti o femeie cu o reputație fără pată. Un deget pus sub bărbia ei îi lipi fața de a lui. Arabella înghiți în sec.

Nu-și putu lua ochii de la frumusețea sculpturală a gurii lui. El își plecă capul în așa fel încât buzele lor aproape că se atinseră.

Inima ei bătea cu putere. Nu avea cum să se miște nici dacă ar fi vrut s-o facă; surprinzător era că nu voia!

Privirea lui căzu asupra buzelor ei.

– Acum, clipa adevărului, Arabella. N-ai fost niciodată sărutată, nu-i așa?

Ea scutură capul în tăcere.

Ochii lui se întunecară.

– Atunci poate că ar fi timpul, șopti el.

Nu mai avu timp de gândire. Pentru că gura lui se închise deasupra gurii ei, fierbinte și leneșă, explorând-o pe îndelete. Dacă el nu i-ar fi înconjurat talia cu brațele, s-ar fi prăbușit.

Pentru că sărutul depăși toate așteptările sale... ba mai mult, tot ceea ce și-ar fi dorit. Tot ceea ce nici măcar nu *știa* că-și dorește. Sărutul lui era amețitor și puternic, iar Arabella avu senzația că *ea* fusese aceea care băuse prea mult.

El mormăi ceva neinteligibil. Trupul ei fu străbătut de un fior în secunda în care el își încolăci limba în jurul limbii sale. Ea n-o respinse, nu voia să facă asta. Simți... oh, Dumnezeu s-o aibă în pază. Fascinație, probabil. Orice ar fi fost, nu se compara cu nimic din ceea ce experimentase până atunci. Era ca și cum niște scântei i-ar fi aprins venele, chiar și sfârcurile sânilor...

Preț de o fracțiune de secundă, ea sesiză înăuntrul lui o nerăbdare stranie. Nu o înțelese, așa cum nu înțelese nici fiorul de neliniște din pântecul ei. Ea își dorea aproape cu disperare să-i înlănțuie gâtul cu brațele, să se ridice pe vârfuri și să se lipească de trupul lui înalt și puternic. Dar, fiind o

lașă, nu prea îndrăzni. Și chiar în secunda în care simți că erau gata să atingă ceva anume... oh, ea nu prea știa ce anume, ci numai că era ceva... ceva *mai mult*, el înălță capul.

Ea scoase un sunet slab în semn de protest. Totul se sfârșise atât de repede?

– Arabella?

Încă puțin buimacă, ea deschise ochii.

El își plimbă vârful degetului de-a lungul nasului ei.

– Un avertisment, draga mea domnișoară Vicar. Te-am văzut în seara asta alături de amorezii tăi, flirtând și râzând. Să nu ai încredere în niciunul dintre ei. Tot ceea ce-și doresc e virtutea ta.

Arabella clipi.

– Iar data viitoare când voi încerca să te sărut...

– Da? zise ea cu răsuflarea tăiată.

– Să fugi, scumpo. Să fugi cât de repede ești tu în stare... ca să nu te prind.

3

Arabella? Arabella, oare ce se petrece cu tine în dimineața asta?

Vocea mătușii sale părea să răzbată de la mare distanță.

Arabella arboră un zâmbet strălucitor.

– Da, mătușă?

Mătușa Grace făcu un gest larg către farfuria ei.

– Draga mea, mai întâi ai săpat niște „o"-uri în gemul de portocale de pe pâinea ta prăjită. Apoi ai făcut la fel cu gemul de zmeură – pe care bucătăreasa l-a pregătit excelent, aș îndrăzni să spun – însă după aceea l-ai acoperit din nou cu marmeladă.

Arabella își coborî privirea în farfurie. Priveliștea o făcu aproape să pufnească în râs. Bucata ei de pâine prăjită semăna cu o movilă de terci siropos...

Exact așa se simțise și ea atunci când o sărutase Justin.

– Mai mult, cred că ai pus douăsprezece lingurițe cu zahăr în ciocolată.

– Oh, mătușă, mă îndoiesc. Arabella luă o înghițitură și fu gata să tușească. Era grețos de dulce.

Se aflau în salonul unde se servea micul dejun. Până și unchiul Joseph, care de obicei stătea în spatele ziarului *Times*, făcându-și siesta de dimineață, îl lăsă în jos pentru a se uita la ea ridicând din sprânceana-i stufoasă.

– Arabella, zise el, e ceva în neregulă?

– Nu, unchiule, negă ea la repezeală. Mi-e teamă că azi-noapte n-am dormit prea bine.

Asta, cel puţin, era adevărat.

Îşi petrecuse toată noaptea răsucindu-se de pe o parte pe alta. De vreo şase ori se ridicase în şezut, nevenindu-i să creadă că trăise o asemenea experienţă.

Primul ei sărut nu venise din partea bărbatului ce avea să-i fie soţ. Această ocazie extraordinară la care visează orice fată îi fusese oferită de cel mai faimos crai al Londrei.

Cum naiba fusese posibil aşa ceva? Ar trebui să fie supărată. În primul rând, nu s-ar fi cuvenit să permită una ca asta! Şi într-adevăr, îi provoca amărăciune faptul că nu voinţa ei prevalase în cele din urmă, ci a lui Justin. Dacă ar fi depins de ea, i-ar fi dat voie să o sărute la nesfârşit. Oh, şi măcar dacă el ar fi ştiut ce gânduri neruşinate îi treceau chiar şi acum prin minte... Senzaţia de căldură provocată de gura lui care se închisese deasupra buzelor ei era delicioasă precum păcatul....

Retrăi amintirea cu o claritate neaşteptată. Obrajii i se îmbujorară. El o vrăjise. O ameţise. La urma urmelor, aseară fusese lună plină. Era o prostie, dar ea nu respinse această idee ca şi cum ar fi fost explicaţia perfectă pentru purtarea ei scandaloasă.

Adevărul era că îi *plăcuse* să-l sărute pe Justin. Atingerea lui atât de puternică şi de masculină o înfiora de plăcere. Ea nu ştiuse că un simplu sărut putea să te îmbete într-un asemenea hal. Îi plăcuse atât de mult încât îşi dorea ca el s-o mai sărute măcar o dată....

Degetele ei se crispară pe şervetul pe care îl avea în poală. Asta nu se va întâmpla niciodată, îşi zise ea aproape

cu amărăciune. El o sărutase doar pentru că era beat.

Beat ori nu, ea nu părea prea încântată la gândul că îl va înfrunta din nou. Fără îndoială că el ar privi lucrul acesta ca pe un fel de victorie. Oare ar tachina-o? Şi-ar bate joc de slăbiciunea ei, în stilul acela arogant şi enervant care pe ea o irita în cel mai înalt grad?

Capitulase. Ea, care se crezuse a fi deasupra acelor copile care-şi fluturau genele, azvârlindu-se de bunăvoie în calea lui!

Pentru el, nu însemnase nimic. Justin Sterling era un bărbat care sărutase probabil o sută de femei de-a lungul vieţii lui. Dar pentru Arabella... ea resimţise sărutarea lui cu fiecare fibră a fiinţei sale. Îşi aminti de greutatea înspăimântătoare a toracelui lui, de felul în care respiraţia lui provoca o adevărată vâltoare în partea din spate a gâtului ei în timp ce buzele ei se deschideau sub gura lui.

Toată această avalanşă de gânduri se dovedea periculoasă. Unchiul Joseph citea din nou ziarul, însă mătuşa Grace o privea cu ochiul ager al unui vultur.

– Arabella, zise ea cu severitate, te-ai plimbat în grădină fără bonetă?

Nu! Însă am fost în grădină cu Justin.

Simţea dorinţa imperioasă de a mărturisi adevărul. În schimb, ea spuse cu calm:

– Nu, mătuşă Grace.

– Eşti cam îmbujorată, draga mea. Şi n-ai mâncat mai nimic. Mătuşa Grace începu să se agite. Sper că nu vei face febră. Mătuşa Grace se apropie, aşezându-şi palma dolofană pe obrajii săi. Nu, nu ai febră, slavă Domnului. Noi va trebui să plecăm mâine de dimineaţă, sper că n-ai uitat.

Arabella o privi lung.

– Plecăm? se interesă ea pe un ton vesel. Oh, probabil că la Bath, își spuse ea plină de speranță. Îndreptă o rugăciune rapidă către ceruri. Adora Bath-ul. Mătușa Grace și unchiul Joseph aveau acolo o reședință încântătoare, iar ei îi plăcea să facă plimbări lungi pe dealurile ce o înconjurau. Acum i se părea locul ideal pentru a-și pune în ordine gândurile.

Din fericire, ei vor fi departe de Justin Sterling. Nu vor mai avea loc întâlniri întâmplătoare sau de altă natură – spre marea ei satisfacție. Arabella nu luă în seamă vocea aceea mică și sâcâitoare care-i reaminti că ea fusese cea care îl căutase pe el în seara precedentă.

– Da, drăguță, spuse mătușa Grace. O să plecăm destul de devreme.

Arabella surâse.

– Unde mergem, mătușă?

Mătușa Grace își termină ceaiul.

– Marchizul de Thurston și soția sa vor fi gazdele unei petreceri, îți amintești? Mergem la Thurston Hall, la reședința lor din provincie.

– Cum? Gândurile i se învălmășiră. Fu pe punctul să-și manifeste nedumerirea. Îl cunoștea pe marchizul de Thurston, desigur. El era fratele mai mare al lui Justin, Sebastian. Doamne sfinte...

– Da, dragă. Mătușa Grace își împinse scaunul. Invitația a sosit săptămâna trecută. Sunt sigură că am vorbit despre ea. Probabil că ai uitat. Ea păru aproape veselă. O săptămână la Thurston Hall... E un loc încântător. Mărturisesc că sunt nerăbdătoare să ajungem acolo.

Nu același lucru se putea spune despre Arabella. Multă vreme după ce mătușa Grace plecă de la masă, Arabella

rămase la locul ei. Mătuşa Grace avea dreptate. *Chiar* uitase de invitaţie. Într-un târziu, se ridică, expirând lung.

Putea oare să spere că Justin nu va fi prezent?

Ea râse. Ar putea să se resemneze încă de pe acum. Justin va fi acolo, fără îndoială, la fel de ostentativ, de periculos şi de cutezător ca întotdeauna.

O deranja vocea aceea lăuntrică sâcâitoare şi slabă care îi reaminti pe neaşteptate discursul său din seara precedentă...

Bănuiesc că ne va fi greu să ne evităm unul pe celălalt. Aşa că pur şi simplu va fi necesar să ajungem la un soi de înţelegere. Trebuie să ne purtăm civilizat unul cu altul.

Oare la ce se gândise, când rostise o asemenea tâmpenie? De ce avea senzaţia că aceste vorbe se vor întoarce în cele din urmă împotriva ei?

Ea era convinsă că el va găsi o altă cale de a o chinui.

Dar cel puţin nu trebuia să-şi facă griji la gândul că el o va săruta din nou. Nu exista niciun fel de posibilitate ca lucrul acesta să se repete *vreodată.*

S-ar putea ca într-o bună zi, dacă avea să se mărite vreodată, să le povestească nepoţilor ei că fusese sărutată de cel mai chipeş bărbat din întreaga Anglie...

Ei nu o vor crede niciodată. Cum ar putea fi altfel, când ei însăşi i se părea greu de crezut?

Trăsura Burwell era un vehicul rapid, ideal pentru o călătorie. Mătuşa Grace sporovăia întruna în timp ce lăsau în urmă întinsa şi aglomerata Londră; Arabella şi unchiul Joseph o ascultau oarecum neatenţi. Se opriră pentru scurtă vreme ca să ia masa de prânz la un han întâlnit în drum, apoi îşi reluară călătoria.

În această vreme, mătuşa Grace şi unchiul Joseph

ațipiră. Arabella îi privea înduioșată. Mătușa Grace sforăia ușor, cu gura deschisă, și cu capul sprijinit de umărul unchiului Joseph. Acesta își trăsese ceva mai în față borul pălăriei pentru a se proteja de razele soarelui. În clipa în care mătușa Grace se răsuci, el o strânse ușor dc degetele dolofane.

Se minună de faptul că putuse fi atât de oarbă. Oh, ea știuse întotdeauna că mătușa Grace și unchiul Joseph se iubeau unul pe celălalt. Ea presupusese că lucrul acesta se petrecuse *după* căsătorie. Însă în zilele din urmă, ea observase un lucru pe care până acum nu-l prea sesizase. O atingere ușoară, o privire, o șoaptă, o mișcare abia perceptibilă a capului, un schimb timid de surâsuri... toate erau semne ale iubirii dintre cei doi, cărora nu le păsa dacă și alții le observau.

Ea simți un nod în gât. Părinții ei erau la fel, cu toate că aveau înfățișări atât de diferite – mama ei atât de delicată și de frumoasă, iar tatăl ei un uriaș masiv și greoi. Cu toate astea, nu existau alte două ființe care să se potrivească mai bine una cu cealaltă. Era ca și cum s-ar fi completat reciproc. De câte ori nu începuse mama o frază pentru ca tata să o continue? Apoi pufneau amândoi în râs, privindu-se unul pe altul într-un fel care o făcea adesea să creadă că ea fusese dată uitării. Dar știa prea bine că ei o adorau. Nu se îndoise de asta nici măcar o dată. Și totuși, ea nu putea nega că în ocazii dc felul acesta se simțise... singură. Singură și invidioasă pe tot ceea ce-și împărtășeau ei...

Oh, fir-ar să fie. *La naiba!* Ce era oare cu tristețea asta care se furișase în sufletul ei? Nu știa, numai că-și dorea din toată inima să-i pună capăt.

Hotărâtă să și-o reprime, ea își aținti privirea către geam, către regiunea întinsă de provincie aflată în partea de

nord a Londrei. Morile de vânt erau presărate pe câmp din loc în loc, iar florile multicolore brăzdau fânețele.

Următorul lucru de care deveni conștientă fu acela că mătușa Grace o trezi din somn printr-un ghiont.

– Arabella, șopti mătușa, am ajuns, draga mea.

Arabella se uită în sus. Ochii ei se măriră. Fațada impunătoare a reședinței Thurston Hall era dominată de coloane înalte, albe. Priveliștea i se păru extrordinară.

Un lacheu vioi îmbrăcat în roșu aprins și auriu le ajută să coboare, apoi fură îndrumați către casă. Nici nu pășiră bine înăuntru, că marchizul le ieși în întâmpinare în holul de la intrare. Sebastian Sterling păși în grabă către ei, cu o grație care contrasta cu constituția sa masivă.

– Joseph. Grace. Bine ați venit la Thurston Hall!

– Mă bucur să te văd, Sebastian. Cei doi bărbați își strânseră mâinile, apoi Sebastian i se adresă lui Grace:

– Grace, arăți la fel de încântător ca întotdeauna. Se întoarse către Arabella și o luă de mână. Și Arabella! Au trecut deja câțiva ani, nu-i așa?

Arabella ridică privirea zâmbindu-i. Admirase întotdeauna felul lui de a fi calm și direct, încă de pe vremea când era abia un copil.

– Bună ziua, my lord.

– Aici nu e cazul să ne formalizăm. Spune-mi Sebastian.

– Fie, Sebastian, șopti ea.

– Am auzit spunându-se că ești atracția orașului. Știi, am prezis cu câțiva ani în urmă că tu vei provoca în *oraș* o adevărată furtună.

– A provocat-o cu siguranță, interveni mătușa Grace. Știai că a primit deja trei cereri în căsătorie?

Arabella scoase un mormăit gândindu-se la Walter. Oare ce-ar zice dacă ar afla că numărul lor se ridica în realitate la patru?

Sebastian chicoti.

– O femeie pretențioasă, prin urmare. Mi se pare firesc.

Chiar în secunda aceea, o femeie își făcu apariția, ieșind dintr-una dintre încăperile aflate la capătul holului de la intrare. Era mignonă, având un păr auriu și strălucitor ce sclipea sub razele soarelui. Ochii ei, observă Arabella pe măsură ce aceasta se apropia, aveau aproape aceeași nuanță ca și părul.

– Grace! Joseph! ciripi ea. Ce bine îmi pare să vă revăd. Întinzând mâinile, ca îi îmbrățișă cu căldură, apoi îi zâmbi Arabellei. Cine este această tânără și încântătoare lady?

Sebastian făcu prezentările.

– Arabella, soția mea Devon. Devon, domnișoara Arabella Templeton. Mama ei, Catherine, este sora mai mică a lui Grace.

Devon făcu ochii mari.

– Arabella! exclamă ea. Se uită repede la Sebastian. E aceeași Arabella care acum câțiva ani i-a dat lui Justin ceea ce merita?

Arabella își mușcă buza privind-o pe furiș pe mătușa sa. Aceasta fusese probabil singura dintre escapadele copilăriei ei despre care mătușa ei nu aflase.

– O femeie care a scos tot ce era mai bun din Justin. Devon aproape că țipă, în vreme ce ochii ei aruncau scântei. Oh, ce n-aș fi dat să fiu acolo. Cred că noi două ne vom înțelege de minune.

Arabella nu se putu abține să nu zâmbească la rândul său. Fu cucerită de căldura și sinceritatea lui Devon. Își dădu

însă seama că mătuşa Grace avea să-i adreseze mai târziu câteva întrebări...

Pe moment, mătuşa Grace îşi îndreptă atenţia către Devon.

– Nu prea te-am mai văzut la Londra după ce s-au născut cei mici, zise Grace.

– Preferăm să stăm aici la ţară, zise Devon cu simplitate. Ne dorim ca gemenii să crească aici.

Arabella nu se putu abţine să nu intervină:

– *Dumneata* ai avut gemeni? zise ea neîncrezătoare. Măsură cu privirea de sus până jos silueta mignonă a lui Devon. Pe cuvânt, cum... Se îmbujoră şi tăcu. Iartă-mă. N-am vrut să te jignesc.

– Şi nici nu ai făcut-o, răspunse Devon râzând. Crede-mă, eram mare cât o vacă.

– Nu chiar, spuse soţul ei chicotind. Dar nu contează, ai purtat minunat sarcina. El se uita în jos spre ea în timp ce vorbea, iar în ochii lui strălucea o luminiţă. Devon îi aruncă în schimb un surâs ameţitor.

Arabella tresări. Un alt cuplu fericit. Oare ce se petrecea în aceste zile?

Tocmai se pregătea să-şi dreagă glasul în secunda în care Devon îşi mută privirea de la soţul ei.

– O s-o rog pe Jane să vă arate camerele voastre, zise marchiza. Vom cina la ora opt şi jumătate. Asta ar trebui să ofere tuturor invitaţilor şansa de a se odihni. Călătoria de la Londra a fost obositoare, nu?

Într-adevăr, mătuşa Grace căsca.

– Un pui de somn ar fi foarte indicat, nu crezi, Arabella?

Arabella nu-i împărtăşea părerea, însă n-o contrazise. Nu era deloc obosită. Dar nu o deranja să se retragă în ca-

mera ei până la ora cinei. Cu cât trecea mai mult timp până ce întâlnea fiara în propriul său bârlog, cu atât era mai bine. Poate că, decise ea precaut, norocul va fi în cele din urmă de partea ei, iar Justin nu va asista la petrecerea organizată de fratele său.

Nu era deloc conştientă de faptul că Devon o urmărea urcând pe scara imensă cu o privire gânditoare.

– Iubire, tu pui ceva la cale, zise Sebastian. Cunosc privirea asta.

– Oh! Nu-i adevărat! Pur şi simplu mă gândeam că micuţa Arabella e o fată spirituală.

Sebastian ridică dintr-o sprânceană.

– *Micuţa* Arabella, o necăji el, probabil că nu e cu mult mai tânără decât tine, iubirea mea. Dar ai dreptate, este în mod cert o femeie spirituală.

Pe buzele lui Devon flutură un zâmbet care îl puse pe gânduri pe soţul ei.

Sebastian expiră lung.

– Devon, ce e în mintea ta?

Ea făcu ochii mari.

– Sebastian! Nu te mai uita aşa la mine. Eu doar mă gândeam...

– Da?

– ... că e posibil ca Justin să-şi fi întâlnit jumătatea.

– Devon, spuse el sec, tu nu înţelegi. În timp ce eu am considerat farsa pe care Arabella i-a jucat-o lui Justin ca fiind nespus de amuzantă – acesta fiind şi motivul pentru care ţi-am povestit-o –, Justin nu a fost de aceeaşi părere. „Copila vicarului e copila diavolului“, a declarat el mereu. Şi dacă ai fi văzut mutra lui ameninţătoare în momentul în care...

– Dar ea nu mai e o copilă, Sebastian. Chiar tu ai remarcat asta.

– Totuşi, crede-mă când îţi spun că Arabella Templeton e ultima femeie de pe pământ pe care Justian ar...

– Tocmai de aceea ea ar putea fi cea *potrivită*. Doi ochi chihlimbarii puşi pe rele clipiră în sus spre el. Uită-te la noi doi.

Sebastian îşi îngustă privirea.

– Ducesa a sosit deja? întrebă el pe neaşteptate.

Se referea la ducesa de Carrington, văduva cea bogată.

– Da, confirmă Devon.

– Iar voi două v-aţi pus pe treabă, nu-i aşa?

– La ce te referi?

– Mă refer la faptul că ei nu-i place nimic mai mult decât să facă pe peţitoarea, şi cred că tu te-ai decis să joci acelaşi rol.

– Oh, haide! protestă Devon. Suntem căsătoriţi de doi ani, şi până acum ar fi trebuit s-o fac şi în cazul surorii *sau* al fratelui tău.

– Ei bine, ştim amândoi care e părerea Juliannei în privinţa mariajului. Cât despre Justin şi Arabella... El scutură din cap. Devon, el a privit-o întotdeauna ca pe un prădător veritabil.

Ea ridică din sprâncene.

– Acesta este exact termenul pe care l-aş folosi pentru a-l descrie pe fratele tău.

– Adevărat. Însă...

El se întrerupse în secunda în care soţia sa îşi ridică fustele şi îl ocoli.

Acum venise rândul lui să o privească ameninţător.

– Unde naiba te duci? strigă în urma ei.

Arabella încercă în cele din urmă să tragă un pui de somn, dar nu reuşi să adoarmă. Era mult prea neliniştită. Cu un ceas înaintea cinei, servitoarea ei veni să o ajute la îmbrăcat. În acel moment, Arabella aproape că terminase. Tot ce îi mai rămânea de făcut era să-şi prindă părul în creştetul capului, să-şi lege şireturile de la corset şi să-şi încheie nasturii din spate ai rochiei.

Stând în faţa oglinzii, Arabella se uită fără să zâmbească la propria sa imagine. Arăta cât se poate de bine, îşi spuse ea. Rochia ei era confecţionată dintr-un voal vaporos în nuanţa piersicii, o culoare care îmblânzea nuanţa părului său. Avea o croială simplă şi lejeră, fiind garnisită cu un şirag de mărgele dispuse în jurul gâtului. O alesese în mod intenţionat, pentru că era una dintre favoritele sale. Voia să se simtă în largul ei. Avea nevoie de curaj pentru a-şi etala metodele de apărare în faţa inamicului.

Ieşind din dormitorul său, ea se uită cu luare-aminte la dreapta, apoi la stânga.

Pe partea opusă a coridorului se deschise o uşă.

– Oh! Bună, spuse o voce muzicală.

Arabella ridică privirea şi zări o femeie superbă, cu un păr bogat castaniu, stând în picioare chiar vizavi de ea.

– Bună, spuse ea. Tu eşti Julianna, nu-i aşa?

– Eu sunt. Iar tu eşti... Arabella, da?

Arabella confirmă. La fel ca şi marchiza, Julianna era mignonă; Arabella observă că ea abia îi ajungea până în dreptul bărbiei. Avea ochii la fel de vioi ca ai lui Justin, însă aceştia erau albaştri – şi nu aveau expresia lui glacială.

– Mi-am imaginat. Te-am recunoscut după...

– Da, ştiu. Părul meu. E inconfundabil. Ah, ăsta e preţul atunci când eşti roşcovană, bănuiesc.

– De fapt, mă pregăteam să-ţi spun că îmi amintesc de tine de acum câţiva ani. Ochii Juliannei scânteiară. De un anume incident în care a fost implicat fratele meu Justin...

– Oh, draga mea. Arabella nu se putu abţine să nu surâdă. Mi-e teamă că nu sunt bine văzută în casa ta.

– Da, în fine, Justin poate fi uneori un prostănac încrezut. Câteva zile Justin a avut dificultăţi la mers, în timp ce eu şi Sebastian am râs săptămâni în şir! Julianna îşi înclină capul într-o parte. Putem să ne alăturăm celorlalţi?

– Da, mulţumesc.

Arabella acceptă recunoscătoare invitaţia. Dacă ar fi lăsat-o să se orienteze de una singură, cu siguranţă s-ar fi rătăcit. O cotiseră la stânga, iar acum traversau un coridor ce părea fără sfârşit.

– Cât de mare e această casă? zise ea.

Julianna izbucni într-un hohot de râs cristalin asemenea unor clopoţei.

– O sută două încăperi. O monstruozitate, nu-i aşa? Eu prefer reşedinţa mea micuţă din Londra.

Arabella o privi curios.

– Tu locuieşti singură? Formulă întrebarea înainte de a reflecta mai bine asupra ei, dar Julianna nu păru deranjată de îndrăzneala ei.

– Da. Sebastian, Justin şi mine am locuit împreună până ce Sebastian s-a însurat cu Devon. Apoi a sosit vremea ca eu şi Justin să pornim pe propriul nostru drum. Eu sunt, potrivit bârfelor, o fată bătrână. Ochii ei frumoşi se întunecară. Nu prea înţeleg de ce o femeie care trece de vârsta de douăzeci şi unu de ani este etichetată astfel. Faptul că eu am hotărât să nu mă căsătoresc este în exclusivitate problema mea. De ce trebuie să fac ceea ce aşteaptă toată lumea?

Întrebarea e valabilă şi pentru tine şi pentru toate celelalte fete.

Arabella clipi. Vehemenţa Juliannei o luă prin surprindere.

Julianna păru să observe la rândul ei acest lucru.

– Te rog să mă ierţi. Nu intenţionam să ţin o prelegere.

– Nici nu mi-am imaginat aşa ceva, o asigură Arabella. E reconfortant să întâlneşti o femeie care nu se teme să gândească pentru sine. Mă tem că niciodată nu am fost în stare să-mi ţin gura închisă atunci când ar fi trebuit s-o fac, şi astfel am dobândit reputaţia unei fiinţe încăpăţânate, ceea ce mi se pare atât de... Ca de obicei, începu să-şi frământe mâinile.

– Atât de nedrept, preciză Julianna. Şi atât de agasant!

– Da. Da! Ca şi cum unicul scop al vieţii noastre ar fi acela de a ne mărita şi a avea... nu că ar fi ceva rău în asta – însă mi-ar plăcea să hotărăsc de una singură fără ca societatea să se amestece şi să dea verdicte.

– Oh! exclamă Julianna. Fii binecuvântată, eşti o femeie pe gustul meu. Dar probabil că tu consideri că toată povestea aceasta despre Inacc...

Arabella ridică unul din braţe.

– Te implor, n-o spune!

Când ajunseră în salon, cele două discutau ca şi cum ar fi fost prietene de ani de zile. Stânjeneala sa dispăru, şi, pentru prima dată de ieri încoace, îşi spuse că această petrecere nu se va dovedi un calvar, mai ales în secunda când observă că Georgiana şi părinţii săi erau de asemenea prezenţi. Îi făcu semn Georgianei, care se lumină la faţă când o văzu.

– Arabella! Mă bucur atât de mult că ai venit!

Mărturisesc, mi-a fost teamă că vei ţipa... Ea se întrerupse în clipa în care Arabella o avertiză din priviri. Dar se pare că am dat uitării bunele maniere. Cine e prietena ta, Arabella? Georgiana zâmbi către Julianna.

Arabella făcu prezentările.

– Georgiana Larwood, lady Julianna Sterling.

Georgiana făcu o scurtă reverenţă.

– Lady Julianna, sunt nespus de fericită să vă cunosc, zise ea în grabă.

Însă privirea pe care o schimbară între ele Georgiana şi Arabella fu observată de agera Julianna.

– Sper cu adevărat că nehotărârea ta în privinţa participării nu te va împiedica să te distrezi la această petrecere.

– Nu e vorba că aş fi fost nehotărâtă, zise Arabella. Pur şi simplu am uitat de invitaţie până în clipa în care mătuşa Grace mi-a adus aminte ieri de dimineaţă.

– Perfect, spuse Julianna. Pentru că nu mi-ar plăcea să cred că *erai* nehotărâtă. Sau că chestia asta are de-a face cu fratele meu Justin. Comportarea lui poate fi îngrozitoare, ştii bine. Sper că nu a fost necuviincios faţă de două domniţe atât de drăguţe cum sunteţi voi.

– Oh, cu mine s-a purtat pur şi simplu încântător, preciză Georgiana cu vioiciune.

Arabellei îi venea s-o sugrume. Nu rosti o vorbă.

Privirea întrebătoare a Juliannei o evită totuşi pe Arabella.

– Oh, măiculiţă, şopti Julianna. Arabella, nu-mi spune, te rog, că s-a purtat din nou necuviincios.

Oh, dacă ar şti... Arabella se stăpâni să nu-şi ducă mâna

la buze, pentru a domoli tremurul lor în amintirea sărutului din grădină.

– În fine, preciză ea fără a sta pe gânduri, lucrurile nu se vor repeta, asta e cât se poate de sigur.

Julianna chicoti.

– Orice ar fi făcut, sper că nu a fost vorba despre ceva cu mult prea scandalos. Nu ești o domnișoară fricoasă, slavă Cerului. Într-adevăr, cred că tu ești singura femeie care îl poate pune la punct.

Chiar în momentul acela Julianna fu strigată de către o persoană aflată în partea opusă a încăperii. Ea ridică o mână, uitându-se apoi din nou către Arabella și Georgiana.

– Mă cheamă ducesa de Carrington, văduva cea bogată. Ea le învălui pe amândouă într-un zâmbet. Doamnelor, mi-a făcut plăcere să vă cunosc. Fiți bine venite la Thurston Hall. Sper ca șederea voastră să fie cât mai plăcută.

Julianna plecă, iar Arabella și Georgiana se uitară una la cealaltă.

– Îmi place de ea, declarară amândouă la unison, apoi izbucniră în râs.

– Mă întreb de ce oare nu e căsătorită, spuse Georgiana.

Prin mintea Arabellei trecuse exact același gând.

– Am coborât împreună de la etaj, șopti Arabella, iar ea mi-a mărturisit că e considerată drept o fată bătrână. Pare o fire extrem de independentă, nu-i așa? Mi-a spus că are propria ei reședință în Londra. Făcu o pauză, apoi spuse: Nu vreau să par răutăcioasă, dar ce vârstă crezi că are, după părerea ta?

– Douăzeci și cinci ori douăzeci și șase, probabil. E atât de drăguță încât pare surprinzător că nu a fost niciodată căsătorită. Nici nu-mi pot închipui că nu a primit o mulțime

de cereri în căsătorie încă de la prima ei ieşire în lume.

Arabella îşi muşcă buza.

– A precizat că ea a ales să nu se căsătorească, şi că lucrul acesta o priveşte doar pe ea.

Pe chipul Georgianei apăru o expresie stranie.

– Ce s-a întâmplat, Georgiana?

– De fapt, i-am auzit pe mama şi pe tata pomenindu-i numele în timp ce veneam încoace, atunci când ei credeau că eu aţipisem. Georgiana adăugă pe un ton ceva mai scăzut: Papa a spus că e o ruşine ceea ce i s-a întâmplat. Iar mama a afirmat că asta a speriat-o pentru totdeauna.

Arabella îşi aduse aminte că, în noaptea în care avusese loc gala Bennington, Justin pufnise în râs şi pomenise ceva despre faptul că numele familiei lui era sinonim cu scandalul.

Brusc, resimţi un profund dezgust faţă de sine.

– Uită-te la noi! exclamă ea. Amândouă detestăm bârfa, şi iată unde am ajuns!

– Ai dreptate, desigur, zise pe loc Georgiana. Comportarea *noastră* e îngrozitoare.

Conversaţia se îndreptă către alte subiecte, şi în timp ce discutau, Arabella îşi plimbă privirea prin încăpere.

La petrecere participau în jur de treizeci de persoane. Pe majoritatea dintre ele le întâlnise cu o ocazie sau alta în Londra. În colţul opus al încăperii, un bărbat înalt, cu o constituţie solidă şi păr blond o salută scurt. Era Patrick McElroy, bărbatul care o invitase la dans la gala Bennington. Ea înclină scurt din cap în semn de salut, apoi se întoarse spre Georgiana.

În clipa următoare îl văzu pe el. *Justin.*

Se simţi străbătută de un fior din creştet până în tălpi.

El stătea în picioare lângă fratele lui. Aveau aceeaşi

înălţime, fraţii Sterling. Dar Justin era mult mai zvelt, părul lui fiind ceva mai deschis decât al lui Sebastian. Dincolo de faptul că era un ticălos, părea la fel de elegant şi de chipeş ca întotdeauna. Purta haine de seară de culoare neagră, croiala jachetei sale punându-i în evidenţă linia spatelui şi a umerilor. El râse, apoi privi absent într-o parte.

Ochii li se întâlniră... oh, dar numai pentru o singură clipă!

Arabella înghiţi în sec. Inima ei bubui, pulsul i se acceleră. Netrebnicul îşi va închipui că ea îl căutase în mod intenţionat!

Fetiţă proastă, o certă o voce lăuntrică. *Asta făceai.*

Justin îi spuse ceva lui Sebastian, apoi o porni relaxat de-a curmezişul încăperii.

Şi în clipa următoare se afla alături de ea.

– Domnişoară Larwood, îmi pare bine să vă revăd. Iar dumneata, domnişoară Templeton, eşti fermecătoare ca întotdeauna.

Ce voia să fie asta, un afront? Cunoscându-l, cu siguranţă că asta era. Încercând să-şi tempereze impulsurile pe care le resimţea, ea îşi ridică faţa. Ba chiar zâmbi. Numai că ceea ce se pregătea să spună nu avea să afle nicicând, fiindcă în acea clipă se auzi clopoţelul ce anunţa cina.

– Domnişoară Templeton, te rog să-mi acorzi onoarea de a te conduce la masă.

Înainte ca ea să poată rosti o vorbă, braţul său era deja strecurat în curbura cotului lui, degetele ei fiind prinse într-ale sale.

Arabella fu incapabilă să scoată o vorbă. El n-o întrebase. Presupusese pur şi simplu că ea avea să accepte.

Dacă ar fi putut refuza, ar fi făcut-o. Dar nu era cazul să provoace o scenă.

Fierbând de mânie, ea se văzu nevoită să-l însoţească în salonul unde urma să se servească cina.

9

Justin nu știuse până în ultima clipă că va sta alături de Arabella în timpul cinei. În timp ce ceilalți se strecurau înăuntru venind dinspre salon, ea îl anunță în termeni foarte clari că părerea sa era cu totul diferită.

Ea își plecă ușor capul, rostind în șoaptă:

– Tu ai aranjat asta, nu-i așa? Ca să mă sfidezi, bănuiesc. Ei bine, ai egalat scorul, chiar de câteva ori la rând, după părerea mea.

– Draga mea domnișoară Vicar, bănuiesc că ar trebui să-i fim recunoscători cumnatei mele Devon pentru felul cum au fost stabilite locurile. Ea are ideea aceasta înnebunitor de romantică, cum că o soție îmi va domestici firea sălbatică și haină.

– Nicio femeie respectabilă nu-și va lega soarta de a ta!

Ea îl detesta. Aproape că o auzi cum scrâșnea din dinți.

Făcând un efort, el își controlă reacția.

– Cred într-adevăr că ți-ai exprimat foarte clar părerea în această privință.

Însă disprețul ei îi biciuia sufletul. Iar în clipa asta mănușa fusese deja aruncată, zarurile fuseseră și ele azvârlite. Ea nu manifestă îndurare, iar el nu avea de gând să cedeze.

Justin se purta execrabil, asemenea unei secături. Fără niciun motiv, desigur, având în vedere că erau la vremea cinei.

În timp ce în jurul lor conversația trecea de la timpul probabil la starea înfiorătoare a drumurilor spre Londra, el își atinse coapsa de a ei. Iar și iar. El descoperi pe parcurs că ea devenise rigidă. Când ea ceru vin, el îi turnă, așteptând ca ea să ia paharul din mâna lui. Când o făcu, el își trecu vârful degetului peste degetele ei.

Cu coada ochiului, observă cum obrajii ei se îmbujorează. Cu atât mai încântătoare, decise el distrat, pentru că se potrivea cu nuanța rochiei sale. În secunda în care o văzuse intrând în încăpere alături de Julianna, remarcase că rochia îi scotea în evidență înălțimea, sânii rotunzi, răsucindu-se cu blândețe în jurul formelor ei.

El nu fusese singurul care observase. Îl străbătuse un fior de gelozie în clipa în care văzuse cum ochii lui McElroy alunecaseră de-a lungul formelor sale în timp ce ea intra în salon. În clipa aceea, McElroy era așezat la o oarecare distanță față de el și de Arabella, pe aceeași parte a mesei; McElroy nu-i putea zări, iar ei nu aveau cum să-l vadă pe el, ceea ce îi convenea de minune lui Justin.

El începuse să spumege de furie în clipa în care îl văzuse pe McElroy coborând din propria trăsură la primele ore ale dimineții. Îl abordă imediat pe Sebastian. Se părea că Sebastian trimisese de fapt invitația tatălui lui McElroy, contele; ei se aflau în toiul unor negocieri în privința unei tranzacții, și sperau ca totul să se încheie cu succes. Contele îi scrisese la rândul său, pentru a-l informa că în săptămâna aceea avea cu totul alte planuri, propunându-i ca fiul său să participe la petrecere în locul lui. Sebastian fusese de acord, pentru că îl cunoștea superficial pe McElroy.

Într-adevăr, McElroy putea să-i păcălească pe alții cu manierele sale desăvârșite și cu alura sa plăcută, însă exista

o altă latură a sa pe care Justin nu o apreciase niciodată. Limbajul lui putea fi aspru şi vulgar. Avea o doză de răutate pe care nu se străduia s-o mascheze. Justin constatase acest lucru, cu câteva luni în urmă, cu ocazia unui meci de box. McElroy l-a snopit în bătaie pe adversarul său, şi cu toate că bărbatul celălalt era plin de sânge, el a continuat să-l lovească până când a fost oprit de arbitru.

Dar McElroy se afla tocmai la colţul opus al mesei, iar Justin ar fi dorit să se concentreze mai degrabă asupra fetei ce stătea alături de el.

Între cel de-al treilea şi al patrulea fel de mâncare, ea scăpă jos şervetul. Justin îl recuperă în locul ei, lăsându-şi mâna să zăbovească în poala ei. O luase prin surprindere? El aşa spera.

Se convinse de acest lucru în clipa în care îşi plecă capul spre al său ca şi cum i-ar fi împărtăşit la ureche un secret. Ea aproape că se cutremură.

Arabella întoarse capul şi ridică spre el o privire glacială.

– Dacă intenţionezi să-mi faci avansuri...

El îi adresă un zâmbet ambiguu.

– Draga mea, şopti el, dacă ţi-aş face avansuri, ai şti şi tu.

El sesiză respiraţia ei precipitată.

Justin se apropie şi mai mult, astfel ca gura lui să-i atingă tâmplele.

– Sau poate că greşesc? Poate că tu eşti aceea care încearcă să flirteze cu mine?

– Bineînţeles că nu! Bărbia ei se înălţă. Ai auzit vreodată de scrupule, sir?

– Bineînţeles că nu. El repetă propoziţia rostită de ea mai devreme.

– Aşa mi-am închipuit şi eu. Plecându-şi privirea, ea se concentră asupra farfuriei sale.

Starea lui de spirit se îmbunătăţi brusc. Doamne, când te gândeşti că îi fusese groază de petrecerea asta. Thurston Hall era mândria şi bucuria lui Sebastian, în timp ce pentru Justin reprezenta un loc dezagreabil. Venea aici doar atunci când avea de rezolvat chestiuni presante de familie şi pleca apoi cât mai repede posibil. Reşedinţa îi reamintea de... de prea multe lucruri pe care prefera mai degrabă să le dea uitării. Îi sporea resentimentele şi îi stârnea o mulţime de alte emoţii care era mult mai bine să rămână îngropate. Dar în compania Arabellei cel puţin nu avea să se plictisească.

Fusese o brută ca să o chinuiască în asemenea măsură. O speriase în noaptea balului mascat, apoi *el* fusese cel care se temuse. Însă în mod cert Arabella nu tolera un eşec. Ea spune ceea ce gândeşte şi în mintea ei există de obicei o mulţime de chestii, decise el cu o veselie forţată. Sincer vorbind, îi admira adaptabilitatea şi curajul.

Şi Dumnezeule din ceruri, numai văzând-o simţea că i se taie respiraţia. Când ea intrase în salon, nu-şi putuse stăpâni emoţia. Ea emana căldură şi lumină spre deosebire de palidele şi sclifositele domnişoare de la *oraş*. Dincolo de înfăţişarea ei cuviincioasă, se ascundea o femeie senzuală, cu care se potrivea de minune.

Masa luă sfârşit, Sebastian se ridică şi anunţă că distracţia va avea loc în sala de muzică.

– Puteţi fi liniştiţi, zise el privind-o cu tandreţe pe Devon, soţia mea nu va cânta.

Devon îşi încreţi nasul într-un mod drăgălaş.

Lângă el, Arabella se ridică.

– Cred că mă voi duce să-mi iau șalul, spuse ea cu răceală. Aerul de aici e destul de rece.

Ea se îndreptă imediat către ușă. Justin rămase o clipă locului, urmărind-o cu privirea în timp ce ea traversa încăperea. Nu aluneca, așa cum ar fi făcut o adevărată lady, își spuse el. În schimb pășea cu capul ridicat cât se poate de sus, cu umerii drepți și ținuta semeață. El fu de acord cu stratagema adoptată de ea: de vreme ce nu-și putea ascunde înălțimea o utiliza în avantajul său.

Se opri pentru a discuta cu mătușa sa. Felinarul ardea chiar pe peretele aflat în spatele ei. Rochia sa vaporoasă punea în valoare picioarele lungi și bine proporționate. El își imagină cum acele picioare irezistibile și lungi s-ar înfășura în jurul taliei lui. Oh, cât de perfect i s-ar potrivi ea lui...

Dumnezeule, a ajuns să aibă fantezii cu Arabella!

Totuși, imaginea aceasta îi stărui pe retină, vie precum o stea. Vedea parcă aievea cârlionții ei răvășiți pe pernă, ochii aceia de culoarea cerului pe jumătate închiși într-o promisiune senzuală, brațele ce îl căutau...

Arabella... să-l caute? *Asta* chiar că era o fantezie. Făcu o grimasă disprețuitoare, autopersiflându-se, apoi se ridică și se îndreptă către sala de muzică.

Printr-un adevărat miracol, Arabella reuși să-și găsească camera în noianul acela de coridoare. Acolo, se opri un moment, presându-și palmele peste obrajii în flăcări. Nu-i era frig. Nu voia să-și ia șalul. Avea nevoie doar de un moment de respiro pentru a-și recăpăta calmul. Oh, dar Justin era incorigibil! Se uitase încă o dată la el în timp ce părăsea salonul. Privirea lui o măsura din cap până în picioare și ea

avu senzaţia că el era capabil să vadă dincolo de rochia ei. Şi cum de îndrăznea să insinueze că *ea* era cea care flirta cu el?

Ca şi cum ea ar fi avut vreo şansă să pună mâna pe o secătură ca el...

Ca şi cum ea măcar *şi-ar dori* o secătură ca el!

Nu avea importanţă nici acea voce interioară atât de sâcâitoare care îi reaminti că el era bărbatul cel mai chipeş de pe faţa pământului.

Pentru o secundă primejdioasă, atunci când el îşi aplecase capul spre al său, ei îi trecuse prin minte că el o va săruta. Uitase totalmente unde se aflau, că erau înconjuraţi de mai mult de douăzeci de invitaţi. Uitase totul în afară de căldura umedă a gurii lui care era atât de aproape de a ei. Dacă şi-ar fi mişcat puţin capul... Din fericire, furia fusese mai puternică decât dorinţa.

Ea păşi de-a lungul încăperii, încercând să se liniştească. În preajma lui, ea nu ştia ce avea de făcut, ce să spună ori să gândească. Cum reuşea oare să o înnebunească într-un asemenea hal? Dar ea n-o să-i dea de înţeles acest lucru. Niciodată. Cumva, ea trebuia să înveţe să-l ignore. Lui îi făcea o mare plăcere s-o tortureze, n-avea nicio îndoială în privinţa asta. Şi reuşise mereu să joace cum îi cânta el!

Alegând un şal din dantelă, strânse hotărâtă din buze. Data viitoare, îşi spuse ea, va fi cu totul altfel. Nu-i va permite să o tulbure, indiferent care ar fi provocarea.

Cu aceste gânduri, îşi părăsi dormitorul.

Salonul era gol. Întârziase prea mult, îşi dădu ea seama, şi neglijase să întrebe unde se afla sala de muzică. Păşind pe coridor, se uită mai întâi într-o direcţie, apoi în cealaltă. La urechile ei ajunse sunetul slab al unor hohote de râs, însă

vastitatea coridorului de la intrare o făcea să se simtă împresurată de ecou din toate părțile.

– Cauți ceva? se interesă o voce masculină de undeva din spatele ei.

Arabella se răsuci pe călcâie.

– My lord. Dumnezeule, m-ai speriat.

El întinse brațele.

– În cazul acesta, îmi cer scuze.

Ea arboră un zâmbet strălucitor.

– Știi unde se află sala de muzică? Sau te-ai rătăcit la fel ca și mine?

El făcu un pas înainte, cu mâna pe cotul ei.

– Permite-mi să te conduc, zise el pe un ton catifelat. O îndrumă de-a lungul coridorului, luând-o apoi la dreapta, acolo unde deschise o ușă. După dumneata, murmură el, politicos.

Arabella păși înăuntru. Se trezi într-o cameră spațioasă, întunecată și goală.

– Mi-e teamă că ați greșit. Aceasta nu este...

În spatele ei, ușa se închise cu zgomot.

Arabella se întoarse. Patrick McElroy stătea în picioare, sprijinit de o ușă lată din mahon, cu brațele încrucișate peste piept.

– Ce înseamnă asta? întrebă ea pe un ton ridicat.

Pe buzele lui apăru un surâs vag.

– E destul de greu să fiu singur cu tine, zise el cu blândețe, dar mă îndoiesc că vom rata ocazia.

El veni mai în față.

Arabella făcu un pas înapoi. Se simți străbătută de un fior. Își aminti mult prea târziu despre ceea ce-i spusese Justin în noaptea aceea, la familia Bennington.

În privința securității fetelor tinere și inocente, el e periculos.

El nu părea să aibă o înfățișare periculoasă. Dar ei îi displăcu scânteia aceea din privirea lui.

– Draga mea Arabella, te-am adus aici doar pentru a mă declara...

– Cum să te declari? Nebun? Fiindcă exact așa ești!

– Haide, nu te simți deloc atrasă de mine?

– Atrasă de tine... Bădăranul era cu mult mai infatuat decât Justin. Pulsul ei se acceleră. Ar fi trebuit să fie atentă, pentru că netrebnicul o dusese cu siguranță departe de ceilalți. Se lăsase păcălită de șiretlicul lui.

Ea se uită spre ușă. Nu era încuiată. Mișcându-se repede, încercă să se strecoare pe lângă el.

McElroy îi apucă brațul ca într-o menghină.

– Nu e nevoie să te grăbești, iubire. O sărutare e tot ceea ce îți cer. Pufni într-un râs satisfăcut. În fine, o sărutare și poate ceva mai mult.

Arabella gâfâi, luptându-se să se elibereze.

– Dă-mi drumul, prostănacule!

– Așa vorbești cu unul dintre cei mai înfocați admiratori ai tăi? Cu podul palmelor, el o țintui la peretele aflat lângă ușă. Arabella fu cuprinsă de panică. Pentru o femeie era puternică, dar nu putea face față unui bărbat. Pentru prima oară, era cu adevărat alarmată.

– Lasă-mă să plec! Încercă să-și ridice mâinile, dar el le prinse într-ale sale, răsucindu-i-le la spate. Imobilizată de greutatea trupului său, ea nu se putu mișca.

Nu avu cum să evite buzele lui jilave. Îi trecu repede prin minte că sărutarea lui nu se compara defel cu a lui Justin. Sărutul lui Justin fusese amețitor. Nu simți nimic altceva

decât repulsie în secunda în care o limbă insistentă se strecură între marginile strânse ale buzelor ei.

Arabella îl muşcă tare de buza inferioară.

El înjură, sărind înapoi.

– Vrăjitoare mică! O apucă încă o dată de braţ, dar mişcarea respectivă îi oferi Arabellei suficient spaţiu pentru a acţiona. Ridică genunchiul, lovindu-l cu putere peste testicule.

McElroy se îndoi în faţă, gemând. Arabella se strecură pe sub braţele lui, deschizând larg uşa.

Ea se izbi de un torace bine dezvoltat.

10

Pe umerii ei coborâră două mâini puternice, ţintuind-o locului cu toate că ea zburase în direcţia lui. Lui Justin nu-i fu necesară decât o secundă pentru a evalua situaţia. Îşi plimbă privirea dinspre chipul crispat al Arabellei către McElroy. Bărbatul era cocoşat, cu o mână presată deasupra buzei sângerânde, iar cu cealaltă ţinându-şi strâns organele vitale.

– Păpuşica e o vicioasă! şuieră McElroy. Uite ce mi-a făcut!

Justin îl privi cu un chip împietrit.

– Strânge-ţi lucrurile şi pleacă, rosti el printre dinţi. Acum.

McElroy încercă să se îndrepte de spate.

– Nu voi face asta, mârâi el. Am fost invitat de către fratele tău.

– Iar invitaţia tocmai a fost retrasă. Sebastian păşi înăuntru, ochii lui cenuşii fiind reci, glaciali. Înhăţându-l de guler, el îl târî pe McElroy afară din încăpere.

Sebastian se opri în prag.

– Pot conta pe tine că vei avea grijă de domniţă?

– Voi avea, spuse el ameninţător. Dar după petrecere îţi sugerez să o informezi pe mătuşa ei că ea a decis să se retragă.

Auzind cum uşa se închide, Arabella mişcă uşor din cap.

– El a plecat? Continua să-şi ţină degetele înfipte în marginea vestei lui.

Justin dădu aprobator din cap. Era atât de furios încât abia vedea în faţa ochilor. Arabella ridică privirea, şi-i zări doar maxilarul încleştat.

– De ce faci figura asta? Nu a fost vina mea. El a încercat să mă sărute!

Privirea lui Justin se întunecă. Nu pe ea o învinovăţea. Îl subestimase pe McElroy. Nu-şi imaginase niciodată că bărbatul va avea tupeul să se apropie de Arabella chiar aici, în casă. El însuşi îşi găsise un loc pe ultimul rând de scaune pentru a aştepta reîntoarcerea Arabellei. Julianna tocmai începuse să cânte în clipa când el observase că McElroy lipsea de asemenea. Sebastian îl văzuse sărind în sus şi îl urmase. Apoi simţise acea frică nebunească în secunda în care zărise chipul ei pentru prima dată....

Arabella încercă să se elibereze. El nu o lăsă. Braţele lui se strânseră în jurul ei, într-o îmbrăţişare tandră.

– Nu te învinuiesc pe tine, Arabella. Nu fac asta, accentuă el, strângând-o cu putere şi mângâindu-i spatele până ce simţi că o parte din încordarea ei dispare.

Îndoindu-şi degetele sub bărbia ei, el îi apropie ochii de ai lui, cercetându-i încet chipul. Cu degetul mare îi atinse uşor obrazul.

– Ţi-a făcut ceva rău? întrebă el, pe un ton scăzut.

Ea inspiră adânc şi întretăiat, apoi scutură din cap.

– N-a avut ocazia, spuse ea. L-am muşcat şi apoi... Se înroşi.

Justin observă uşurat că tulburarea din frumoşii ei ochi

albaştri începuse deja să pălească. La auzul vorbelor ei, unul din colţurile gurii lui se ridică. El îşi imagină postura în care se afla McElroy în clipa în care ei dăduseră buzna înăuntru. Poate că ticălosul avea să se gândească de două ori înainte de a mai face avansuri altei femei.

– Trebuie să spun, zise el sec, că acum încep să înţeleg de ce ţi se spune Inaccesibila.

– Oh! ţipă ea. Eşti un nesuferit. Tu chiar nu iei nimic în serios?

– Linişteşte-te, Arabella. Ai fost foarte curajoasă. Ea înclină capul şi se uită lung la el.

După un moment Justin simţi cum ea îl îndepărtează. El slăbi strânsoarea, lăsând braţele să-i alunece pe lângă corp.

Ea se uită împrejur.

– Ce reprezintă încăperea asta?

– Tat... Se opri la timp. Biroul lui Sebastian, zise el în final. Avu senzaţia că se sufocă. Se întâmplase chiar dincolo de această încăpere, la numai câţiva paşi distanţă.

Pe neaşteptate, alungă cu hotărâre gândul. Nu ar fi trebuit să vină acolo. Doisprezece ani de vinovăţie nu erau de ajuns se pare.

Numai într-o viaţă de om ar fi putut îndrepta lucrurile.

Lumina lunii se revărsa prin ferestrele înalte. Draperiile nu fuseseră trase. Arabella se postă în dreptul uneia dintre ele. Justin aprinse câteva lumânări, apoi reveni alături de ea.

– Arabella, zise el.

Ea se răsuci pe călcâie mângâind alene ţesătura grea în nuanţe de roşu-aprins.

– Cred că ar trebui să ştii un lucru, zise el cu asprime. Există un motiv pentru care McElroy s-a comportat astfel în seara asta.

Ochii ei scânteiară.

– Da, ştiu. Fără îndoială că este o canalie.

– E ceva mai mult de atât.

– Cum e posibil să fie mai... Ea se opri în secunda în care îl văzu clătinând din cap.

– În noaptea balului Farthingale cinci bărbaţi au făcut un pariu la White, un pariu care are legătură cu tine. McElroy era unul dintre bărbaţii aceia.

– Ce fel de pariu?

– Îţi aminteşti ce ţi-am spus în noaptea aceea, cu ocazia galei Barrington? În legătură cu amorezii tăi?

– Fitzroy era acolo. Şi Brentwood şi Drummond, zise ea încet. Ai spus... să nu am încredere în ei, în niciunul dintre ei. Ea se îmbujoră. Pentru că ei vor doar... Se înroşi, incapabilă să continue.

– Fecioria ta, completă el calm. Pariul, Arabella, reprezenta trei sute de lire oferite bărbatului care va reuşi s-o deflorezе pe Inaccesibila.

Ea păli îngrozitor.

– Vrei să spui ...

– Da, confirmă el.

În încăpere se aşternu tăcerea.

– Sunt doar patru, zise ea într-un târziu. Cum rămâne cu cel de-al cincilea bărbat, Justin? Acesta era motivul pentru care ai venit la balul Farthingale în noaptea aceea? Ca s-o vezi pe Inaccesibila? Ea stătea în picioare, în spatele unui scaun. Strânse spătarul acestuia atât de tare încât încheieturile degetelor ei se albiră. Vocea ei deveni glacială. Era vorba despre *tine?*

El simţi cum i se încordează maxilarul. *Da... nu.* Oh, Hristoase. Nu era în stare să-i mărturisească despre pariul

celălalt – pariul acela prostesc făcut cu Gideon. Doamne, era un adevărat ticălos. Nu putea! Se simțea atras de ea așa cum nu visase niciodată că ar fi posibil. Ce ironie blestemată, păcătosul și sfânta, reflectă el. Era o atitudine egoistă, dar n-avea încotro. Ea o să-l urască mai mult decât ar fi putut suporta el.

Arabella nu se înșelase în privința lui. El nu avea deloc scrupule. Pentru că în secunda asta, încerca să se protejeze pe sine.

– Nu, se auzi el rostind. Era vorba de William Hardaway.

– Hardaway. Da, bineînțeles. M-a căutat de două ori în cursul acestei săptămâni.

Justin își miji ochii.

– Arabella?

– Da? Tonul ei părea perfect normal.

– Nu ai de gând să spui nimic?

– Ce te aștepți să spun?

Ea se întoarse pentru a-l privi în față. Mâinile i se strânseră spasmodic, însă își păstră calmul:

– Se pare că trebuie să-ți mulțumesc pentru că-mi păzești virtutea. La urma urmelor, e vorba de o sumă frumușică, nu-i așa? În mod garantat, tu ești ultimul bărbat de pe lumea asta din partea căruia m-aș fi așteptat să facă un asemenea gest, având în vedere sentimentele noastre unul față de celălalt. Cu toate acestea, e posibil ca ție să ți se pară un soi de glumă strașnică.

Justin inspiră adânc. Oare ea îl credea atât de meschin?

– Ți-am spus asta doar pentru a-ți atrage atenția. Cu siguranță n-am intenționat să te rănesc.

– Bineînțeles că nu. Ea se îndreptă către o masă situată

într-un colț al încăperii, acolo unde o carafă și două pahare stăteau așezate pe o tavă din argint, se opri, apoi îi aruncă o privire întrebătoare.

– Pot? se interesă ea.

El ridică dintr-o sprânceană.

– Desigur.

Mâna ei ezită deasupra paharelor.

– Vrei și tu?

El refuză.

– Whisky-ul nu este băutura mea preferată. În schimb brandy-ul e pe gustul meu.

Se aștepta ca ea să ia aminte la avertismentul său. Fără să țină seama de aceasta, ea înclină gâtul carafei înăuntrul paharului și își turnă o cantitate apreciabilă. Îl duse la buze, la fel de delicat ca și cum s-ar fi pregătit să ingurgiteze o înghițitură de ceai.

După ce sorbi licoarea, ea își presă podul palmei deasupra gurii. Ochii ei lăcrimară, însă nici nu tuși, nici nu scuipă și nici nu se sufocă. Din fericire, era vorba de o marfă scumpă. Lui Sebastian îi plăceau doar lucrurile de calitate.

Ea se pregăti să-și mai toarne un pahar. Sprâncenele lui se arcuiră și mai tare.

– Măi, măi, murmură el. Domnișoara Vicar are un viciu.

Ochii ei scânteiau.

– Cum îndrăznești să mă iei peste picior, Justin Sterling?

El ridică ambele mâini într-un gest defensiv.

– Nici nu mă gândesc să-ți răpesc această plăcere.

Ea se mută în locul aflat lângă fereastră, privind fix afară, în noapte. Justin se uită la ea fără să scoată un cuvânt. Starea ei de spirit era ciudată. Nici el nu se simțea în apele

sale, de parcă ar fi fost prins pe picior greşit. El îi sesiză suferinţa, şi îşi dădu seama că nu e în măsură să i-o aline. Se simţi răscolit pe dinăuntru. Doamne, reflectă el trist, cine era el pentru a da sfaturi? În afară de asta, ea nu le-ar accepta. Nu din partea lui. Dar nici nu avea de gând să o lase singură.

– Justin?

– Da?

Ea ridică pahaul.

– Îmi mai torni unul?

Justin aruncă o privire rapidă în direcţia carafei. Pe toţi sfinţii, aceasta era pe jumătate goală! Iar Sebastian l-ar învinovăţi pe el...

– Cred că a fost suficient, Arabella.

– Perfect, zise ea punându-l la încercare. Am să-mi torn singură.

Cu mâinile în şolduri, el nu o scăpă din priviri. Nu se ţinea prea bine pe picioare.

El se aşeză în dreptul mesei. În secunda în care ea încercă să-l ocolească, Justin se întinse după paharul ei, dar Arabella părea hotărâtă să nu renunţe. El sfârşi prin a-i smulge paharul din mână.

– Mai vreau unul, protestă ea.

– Nu.

Ea îi aruncă o privire sfidătoare.

– De ce nu?

– Doamnele nu beau, spuse el cu un aer sever.

– *Tu* bei, zise ea pe un ton acuzator. Când ai venit la gala Barrington erai beat.

– Eu sunt bărbat.

Ea pufni zgomotos.

– Şi?

– Pentru un bărbat e altceva.

– De ce bărbaţii pot face ceea ce femeile n-au voie? întrebă ea. E de-o nedreptate evidentă faptul că regulile sunt atât de diferite în cazul femeilor şi al bărbaţilor! Eu şi Julianna am ajuns exact la aceeaşi concluzie în timp ce coboram la parter.

Julianna. El aproape că mârâi. Dincolo de înfăţişarea sa fragilă, sora lui se dovedea adesea încăpăţânată, exuberantă şi exclusivistă.

Ea clipi în sus către el, încercând să se coucentreze, bănui el. Brusc, Arabella ridică o mână.

– Ai gura strâmbă, zise ea, izbucnind într-un hohot de râs. La urma urmei, nu eşti cel mai chipeş bărbat din întreaga Anglie, nu-i aşa, Justin?

La atingerea ei, Justin îngheţă. Era tentat să-i îndepărteze imediat mâna. El nu permitea nimănui să-i atingă faţa. Niciodată. El niciodată nu... Îşi reprimă acel impuls.

– Scumpo, aceea nu e gura mea. Acela e nasul meu.

Degetele ei alunecară într-o parte. Ea îl privi ameninţător.

– De ce îmi spui astfel? Le spui „scumpo" tuturor femeilor tale? Ei bine, eu nu sunt una dintre târfele tale, Justin Sterling.

Nu, se gândi el. În niciun caz.

Ea se legăna, incapabilă să se ţină pe picioare. El o prinse de mijloc.

– Dă-mi drumul, protestă ea zgomotos. Nu sunt o femeie neajutorată. N-am leşinat niciodată. Simt doar un profund dispreţ faţă de femeile care leşină.

Ea nu era pe punctul să leşine. Ea mergea clătinându-se. Arabella, fiică de vicar, era o beţivă! Şi, după toate aparenţele,

una care făcea scandal, când bea un pahar în plus. Pentru prima dată, el aprecie grija pe care o manifestase față de el Sebastian de-a lungul anilor.

Privirea ei se fixă asupra ușii care se afla în spatele lui.

– Unde sunt cei prezenți la petrecere?

– Sunt în salonul de muzică. Petrecerea era în toi. Cineva interpreta o melodie la pian. El bănui că avea să mai dureze cel puțin câteva ceasuri.

– Cred că tu nu ai dispoziția necesară pentru a participa la o petrecere.

Îl surprinse prin faptul că îi dădu dreptate.

– Nu. Bănuiesc că nu. Ochii ei se plimbară pe chipul lui. Așa te simți atunci când ești pilit?

– Da, scumpo, spuse el în șoaptă. Și cred că a venit vremea să mergi în camera ta. Stai la etajul al treilea?

Ea dădu aprobator din cap.

– Pe coridor, vizavi de sora ta.

– O să trecem pe lângă salonul de muzică. Trebuie să fim liniștiți, bine?

Peste chipul ei trecu o umbră. El sesiză schimbarea stării ei de spirit, nesiguranța ei.

Înconjurându-i cu un braț talia zveltă, el o conduse afară, pe coridor. Ea se împiedica tot timpul, stând lipită de el. Treptele puteau constitui o problemă; el se temea ca nu cumva ea să cadă și să sufere o entorsă. Cu blândețe, își strecură unul din brațe sub genunchii ei și o ridică cât mai sus cu putință.

Ea gâfâi, agățându-se de el cu toată greutatea.

– Lasă-mă jos. N-ai să mă poți căra până acolo.

– Vorbești prostii. Ea îl strângea de gât. Totuși, cred că sunt în pericol să fiu strangulat.

– Oh, şopti ea. Strânsoarea din jurul gâtului său slăbi uşor.

El o purtă în sus pe trepte cu uşurinţă. La uşa dormitorului ei, el se opri, pipăind ivorul.

– Justin, aşteaptă.

– Ce este?

– Menajera mea, zise ea cu voce scăzută. Annie. Mă aşteaptă. Eu... eu nu-mi doresc ca ea să mă vadă în starea asta.

– O să rezolv eu problema.

Într-adevăr, menajera se ridică de pe scaunul aflat în colţ în secunda în care se deschise uşa.

– Stăpâna ta e indispusă, zise Justin, dar tu poţi pleca. În scurt timp va veni cineva să aibă grijă de ea.

Menajera făcu o scurtă reverenţă şi părăsi încăperea.

Lumânările amplasate în nişele din pereţi pâlpâiră. Justin traversă camera, îndreptându-se spre pat. Ea se aşeză, cu o mână sprijinită de pat.

Chipul ei exprima o consternare evidentă. Justin se aşeză alături de ea.

– Ce este? întrebă el repede Ce s-a întâmplat?

Ea îşi înălţă faţa către el. Era nespus de palidă.

– Să nu spui nimănui, Justin. Te rog să nu povesteşti despre fapta lui McElroy. Acel pariu oribil... Ea se înfioră. Toată lumea se va amuza pe seama mea.

– Arabella, spuse el neajutorat. Ştiu cum trebuie să te simţi.

– Nu ştii! răbufni ea. Cum ai putea? De tine n-a râs niciodată nimeni. Tu... tu eşti mult prea perfect!

Ea îşi acoperi chipul cu palmele. Umerii îi tresăriră. Începu să plângă.

Justin era şocat. Îşi petrecu un braţ în jurul taliei ei.

- Arabella, ce prostie mai e şi asta? Tu eşti pata de culoare a *oraşului*. Nu râde nimeni de tine.

– Ba da! strigă ea. Au făcut-o întotdeauna. O vor face întotdeauna! I-am auzit pe oameni vorbind. Şuşotind. Toată viaţa mea. Nu e de ajuns că am părul acesta oribil şi roşcat pe care nu am cum să-l ascund. Nu e suficient că sunt la fel de înaltă ca majoritatea bărbaţilor! Mereu a fost aşa, mereu. Oh, m-am prefăcut că nu observ, că nu-mi pasă că ceilalţi se holbează ca şi cum... ca şi cum aş fi o ciudăţenie! Iar acum toată lumea bârfeşte şi îmi adresează numele acela îngrozitor Inaccesibila.

Ea scoase un oftat adânc care străpunse pieptul lui precum un vârf de lance.

– Toată viaţa mea nu mi-am dorit decât să fiu ca ceilalţi – să *arăt* la fel ca toată lumea. Ştii cum e să te uiţi în oglindă şi să urăşti ceea ce vezi, conştientă de faptul că nu poţi schimba cu nimic lucrurile?

Braţelele lui se încordară. Suspinele ei îi frângeau sufletul.

Fusese whisky-ul, fără îndoială, cel care declanşase noianul de emoţii ascunse în forul ei lăuntric, combinat cu şocul produs de atacul lui McElroy şi cu dezvăluirea lui în privinţa pariului. La naiba, fuseseră toate acestea!

El o îmbrăţişă în timp ce ea se lipi de trupul lui. Ştia că mândria ei nu i-ar fi permis să i se confeseze în alte circumstanţe. El întrezărise doar o părticică a fiinţei ei despre care nici măcar nu visase că ar exista, o faţetă surprinzător de vulnerabilă.

Se simţi străbătut de o durere puternică. Niciodată nu mai avusese o asemenea senzaţie.

– Ascultă-mă, Arabella. Tu eşti frumoasă. Da, tu eşti

diferită. Dar nu-ţi dai seama că asta te face atât de atrăgătoare. Tocmai de aceea, atunci când intri într-o încăpere, toate privirile bărbaţilor se îndreaptă spre tine. Tu eşti asemenea unei flori strălucitoare şi exotice.

Capul ei era cuibărit în curbura făcută de gâtul şi umărul lui.

– Nu spune lucruri pe care nu le gândeşti în realitate.

Împotrivirea ei îi trezi dorinţa de a zâmbi. Chiar şi acum, ea discuta aprins cu el. Printre altele şi aceasta îl atrăsese la ea. Cel puţin acum nu mai plângea.

Unul din colţurile gurii se ridică. El o sărută pe una dintre sprâncene.

– Scumpo, stai liniştită, eu nu sunt genul de bărbat care să-i spună unei lady ceea ce gândeşte în realitate.

– În numele Cerului, bodogăni ea, nu-mi mai spune aşa. Brusc, presă vârful degetelor deasupra buzelor. Nu mă simt prea bine. Alunecă din braţele lui şi îngenunche lângă pat.

Cât ai clipi Justin fu lângă ea.

În secunda următoare, ea zăcea întinsă pe podea.

– Cred că sunt pe punctul să mă îmbolnăvesc! Ridică către el doi ochi îndureraţi.

– Ba nu, zise el cu hotărâre. Trage lung şi adânc aer în piept şi nici măcar nu te mai gândi la asta, şi cu atât mai puţin nu vorbi despre asta... Aşa, scumpo. Încă de câteva ori, exact aşa... După numai câteva clipe, el îşi plimbă unul dintre degete de-a lungul obrazului ei. Cum te simţi acum? Poţi să te ridici?

Ea scutură vehement din cap, încă ameţită. Justin se răsuci, îşi rezemă spatele de pat şi îi aşeză cu grijă capul în poala lui.

Arabella făcu o grimasă.

– Mă doare capul, gemu ea.

– E din pricina blestematelor astea de ace. Unul câte unul, el scoase acele din părul ei, lăsându-le să alunece lângă el. Apoi își strecură degetele prin claia aceea grea, răsfirând cu blândețe firele mătăsoase lipite de piele, cu o mișcare calmă și monotonă.

– Mai bine? șopti el.

– Da. Mulțumesc. Ea zăcea apatică, lipită de el. Buzele sale abia se mișcară.

Pântecul i se contractă în timp ce se uita în jos. Părul ei era incredibil de lung și de moale, o cascadă magnifică din fire roșii și strălucitoare. Împotriva propriei voințe, împotriva bunelor sale intenții, el își simți bărbăția rigidă. Dorința se aprinse nemiloasă, săgetându-l în vintre. Părea că trupul lui se ghida după propriile sale reguli. Își ținu respirația în secunda când ea își schimbă poziția capului. Sprânceana ei se încreți, iar ea își așeză capul chiar în partea de sus a unei coapse întărite. Bunule Dumnezeu, în clipa asta gura ei era periculos de aproape de bărbăția lui. Ea oftă. Chiar și prin pantaloni, el crezu că e capabil să-i simtă respirația fierbinte și... *Oh, Dumnezeule!* Toate acestea la un loc reprezentau o tentație cu mult mai mare decât cea pe care ar fi fost în stare s-o țină sub control.

– Arabella. Arabella. Simt nevoia să te duc în pat.

– Nu. Nu vreau acolo, Justin. Nu mă pot mișca.

– Trebuie s-o facem, Arabella. Ar fi o grea încercare pentru mine să fiu surprins în camera ta, de dimineață, nu-i adevărat?

– Mă înțeapă totul.

– Știu, dulceață. Am mai multă experiență în chestiunile de felul acesta, îți amintești?

– Da, presupun că ai, nu? O să treacă curând?

– Da, minți el. Era convins că ea n-avea să-și amintească spusele lui.

Ea era moale precum o cârpă, însă el reuși s-o ridice în picioare. Îi descheie rapid nasturii aflați în partea din spate a rochiei, apoi îi desfăcu și corsetul, lăsându-le să cadă grămadă la picioarele ei. Ea stătea nemișcată înaintea lui, îmbrăcată doar în combinezon.

– Am nevoie de cămașa mea de noapte, se neliniști ea.

– Nu, dulceață, nu ai. Poți să dormi așa cum ești doar în noaptea asta. El o luă din nou în brațe. Combinezonul pe care-l purta nu reprezenta defel o barieră; ar fi putut să fie pur și simplu goală. În spatele ei, lumânările ardeau, scoțând la iveală conturul trupului ei seducător. Sânii ei era rotunzi precum niște pepeni, delicios de plini. Sfârcurile împungeau prin mătasea subțire, apetisante și întunecate. El dorea să sfâșie acel combinezon blestemat și s-o dezbrace de tot. Își dorea să-și rotească limba, iar și iar, în jurul sfârcurilor ei, convins că ea avea gustul mierii fierbinți. Incapabil să reziste, privirea lui se plimbă de-a lungul trupului ei. El se întrebă în treacăt dacă triunghiul întunecat aflat la joncțiunea coapselor sale era la fel de roșu și de cârlionțat ca și părul ei.

– Haide, zise el pe neașteptate. În pat cu tine. O așeză pe saltea, îi scoase pantofii și ciorapii, apoi o înveli în așternuturi.

Ea le trase în jos, până în dreptul taliei.

– Mi-e cald, se plânse ea. Și fără cămașa de noapte, am o senzație ciudată.

– Te vei obişnui, Arabella. E vorba doar de noaptea asta.

– N-am s-o fac, preciză ea. Tu nu te simţi ciudat atunci când te bagi în pat fără cămaşa de noapte?

– Eu nu dorm în cămaşă de noapte.

– Atunci, ce porţi când dormi?

– Nimic.

Pupilele ei se măriră.

– Ce? zise ea abia auzit. Vrei să spui că dormi... dezbrăcat? O rosti ca şi cum ar fi fost o ocară.

– Da, dragă, zise el pe un ton neutru. Eu dorm dezbrăcat.

– Oh! Asta e rău, Justin.

Îi venea să râdă de observaţia ei. Dar, într-un fel, nu se simţea capabil.

În schimb, el avea respiraţia întretăiată. Nu mai pusese niciodată în pat vreo femeie într-o manieră atât de nevinovată, iar acum tocmai o făcuse. Oh, dar nu l-ar huidui masculii *oraşului* dacă ar şti!

Avu nevoie de un efort de voinţă supraomenesc pentru a învinge izbucnirea aceea fierbinte din vintrele lui. Niciodată până acum nu fusese atât de dureros conştient de prezenţa unei femei. Nu dorise niciodată vreo femeie cum o dorise pe aceasta – singura pe care nu o putea avea!

Asta era ispita? Sau poate că explicaţia o constituia faptul că ea era singura femeie care i se împotrivea.

– Justin?

– Ce e, scumpo?

– Ai spus că nu vei povesti nimănui despre McElroy. Nu o vei face, nu-i aşa?

– Bineînţeles că nu.

– Nu ai promis.

– Promit, zise el cu gravitate.

– Şi Walter. N-ai promis niciodată că nu vei spune nimănui despre cererea lui în căsătorie.

– Promit acum. Nu voi vorbi nimănui despre Walter.

– Mă întreb dacă pot avea încredere în tine, zise ea suspicioasă. N-ar trebui să am, ştii bine. Nimeni nu trebuie să se încreadă vreodată într-o secătură.

– Ai dreptate, Arabella. Probabil că n-ar trebui să ai. Dar îţi jur că îţi voi păstra secretele.

Lucrul acesta păru să o satisfacă. Ea se lăsă pe spate, sprijinindu-se de perne. El o prinse de mână, jucându-se alene cu vârful degetelor ei. Curând, ochii ei prinseră a se închide, dar pe neaşteptate se deschiseră larg.

– M-ai întrebat de ce, rosti ea brusc.

– De ce... ce?

– Noaptea balului mascat. M-ai întrebat de ce nu te plac.

Justin simţi că înţepeneşte.

– De ce nu mă placi? Doamne, era aproape dureros s-o rosteşti cu voce tare.

– Era vorba despre Emmaline Winslow.

– Emmaline Winslow? El rămase blocat. Cine dracu' era Emmaline Winslow?

Ea îşi înclină uşor capul.

– Ziua aceea petrecută la reşedinţa de provincie a ducesei de Carrington, văduva cea bogată... când eu m-am strecurat sub scaunul tău şi te-am înţepat cu unul din acele mele de păr. Eu... eu v-am auzit pe amândoi în casă. Tu i-ai spus că mai existau şi alte femei la fel de fermecătoare ca ea. Într-adevăr, ai spus-o, că ea era doar o perlă între alte perle,

ar tu aveai de gând să le probezi pe toate! Ai făcut-o să plângă, Justin. Ai fost atât de aspru! Ai plecat şi... şi ai lăsat-o plângând.

Înţelegerea îşi făcu loc în mintea lui. Pentru o secundă, Justin nu fu capabil să se mişte. Mintea lui zbură în trecut. Brusc, el pricepu o mulţime de lucruri.

– Dar acum nu-mi mai eşti antipatic, mărturisi ea cu seriozitate. Nu te superi, nu?

– Nu, zise el răguşit. La naiba, doar atât era capabil să spună.

– Perfect. O să rămâi până adorm?

El dădu aprobator din cap, urmărind cum ea îşi strecoară degetele printre ale sale, închide ochii, apoi aşază mâinile lor reunite pe pântecul ei, pentru a se odihni acolo.

El se uită fix până ce ochii lui deveniră uscaţi, iar luna se ridică sus pe cer. Şi în tot acest timp, se simţi străbătut de sute de sentimente diferite.

Între ei se schimbase ceva. Se schimbase *absolut totul*. El nu ştia ce anume. Şi nu-i plăcea deloc să nu ştie.

Iar asta îl îngrozea. Îl îngrozea mai mult decât orice alt lucru care-l înspăimântase vreodată.

11

Arabella se trezi târziu a doua zi de dimineață. Lumina soarelui se prelinse dincolo de draperii. Mormăind, ea se întoarse pe partea cealaltă, căutând să evite lumina. Chiar și cu pleoapele strânse, aceasta părea că o frige. Gâtul îi era uscat precum nisipurile din Sahara. Capul îi bubuia ca și cum acolo s-ar fi aflat un fierar. Voia să-și tragă perna peste cap și să adoarmă din nou. Dar ceva supărător de insistent o împiedică să facă acest lucru.

Frânturi de amintiri i se perindau prin minte. McElroy. Apariția lui Justin în birou. Restul era neclar. Își aminti cum stătea la fereastră, având în mână un pahar de cristal...

Oh, Dumnezeule, *de aceea* se simțea atât de groaznic. Niciodată, își jură Arabella, nu va mai consuma o băutură atât de tare. De fapt, n-avea să mai consume niciodată *orice* tip de băuturi alcoolice.

Chiar în secunda aceea se auzi o bătaie în ușă.

– Intră. Cuvintele fură rostite pe un ton răgușit.

Era mătușa Grace, cu ochii plini de strălucire și voioasă.

– Bună dimineața, Arabella, ciripi ea. Ți-am adus la micul dejun o cană cu ciocolată și câteva plăcințele.

Grace lăsă o tavă pe măsuța aflată lângă pat, apoi se așeză pe pat.

– Cum te simți în dimineața asta?

Arabella mai întâi se răsuci, apoi se ridică, arborând un zâmbet stins.

– Bine, murmură ea.

– Arăţi îngrozitor.

Grace îi întinse o ceşcuţă delicată din porţelan.

– Regret că te simţi atât de rău. Poate că e de la mâncare...

Oh, dacă ar şti...

– Din nefericire, nu eşti singura care te-ai îmbolnăvit. Şi Patrick McElroy a fost nevoit să plece pe neaşteptate. Poate că e vorba de aceeaşi boală.

McElroy! Doar gândul la el o făcu să clocotească de furie. Cu voce tare rosti:

– Îmi pare rău că am pierdut petrecerea.

Mătuşa Grace o bătu pe mână.

– În fine, cel mai important e ca tu să te însănătoşeşti. Odihneşte-te pur şi simplu, draga mea, şi poate că diseară te vei simţi îndeajuns de bine pentru a coborî la cină.

Arabella zâmbi, recunoscătoare.

– Îţi mulţumesc, mătuşă. Vrei să le transmiţi scuzele mele marchizului şi soţiei sale? Sper într-adevăr că nu le-am stricat niciunul dintre planuri.

– Nicidecum, drăguţă. Am stat chiar acum de vorbă cu Devon, şi m-a rugat să-ţi transmit că îşi face griji pentru tine.

– E foarte drăguţ din partea ei, murmură Arabella. Te superi dacă atunci când pleci apropii puţin draperiile? Mărturisesc, lumina e de-a dreptul orbitoare.

– S-a făcut, draga mea. În dreptul ferestrei, Grace trase de draperii, privind înapoi. Aseară a plouat cu găleata. Ai auzit?

– Nu, mă tem că nu prea am auzit mare lucru. Doamne sfinte, nu-i venea să creadă!

– N-ai zice, dacă te uiţi acum afară. Mătuşa ei practic ciripi. Vremea e caldă şi însorită. Grace se opri în dreptul patului, sărutând-o uşor pe una dintre sprâncene. Sper că în curând te vei simţi mai bine, draga mea. Mătuşa Grace se încruntă brusc. Annie a uitat să-ţi pună în bagaje cămaşa de noapte?

Arabella se uită mai întâi în jos, apoi îngheţă. Până în secunda aceea, ea nu-şi dăduse seama că era îmbrăcată doar în combinezon. Amintirile o asaltară din nou. Amintirea unor mâini subţiri, masculine alunecând pe pielea goală a spatelui ei ... Mâinile lui *Justin*. Ea îşi aminti îndemânarea cu care el îi descheiase rochia. Ceea ce era cât se poate de logic, bineînţeles – evident el dezbrăcase o mulţime de femei la viaţa lui.

Însă mătuşa Grace încă mai aştepta un răspuns.

– Oh, nu, mătuşă. Cred că eram prea obosită ca să-mi pun cămaşa de noapte. Ea tresări. Ce scuză jalnică!

Dar mătuşa Grace se mulţumi să aprobe, plecând imediat. Singură fiind, Arabella se strecură iarăşi în aşternuturi, ruşinată peste măsură. De data asta, ea *chiar* îşi trase perna deasupra capului. Habar nu avea dacă era cazul să râdă ori să plângă. Justin fusese acela care o aşezase în pat. *Justin*. Oare va veni şi ziua în care să nu se sperie când va da cu ochii de el?

Părea puţin probabil.

Cu toate acestea, nu avea de gând să zacă în pat cât era ziua de lungă. Deşi mătuşa Grace o asigurase de contrariu, ea considera că era groaznic de nepoliticos, având în vedere că era oaspete în casa altcuiva. Totuşi, în mod miraculos, înainte să bage de seamă, ea deja picotea.

Când se trezi, era deja după-amiază. Își ridică precaut capul de pe pernă. Duduitul din capul ei dispăruse, slavă Cerului. După ce mâncă plăcințelele pe care i le lăsase mătușa Grace, se simți cu mult mai bine decât acum câteva ceasuri. Spălându-se la repezeală, ea își perie părul, îmbrăcând o rochie din muselină în nuanțe de albastru-deschis.

Casa părea să fie goală. Află, de la o menajeră care îi ieșise în drum, că majoritatea celorlalți ieșiseră la o partidă de echitație. Ceaiul, fu ea informată, urma să fie servit afară, lângă grădinile de trandafiri.

Sosise vremea unei mici explorări, hotărî Arabella. Gândul că trebuia să facă din nou atâția pași o obosea, dar dacă mătușa Grace o vedea fără bonetă și mănuși, o să-i tragă un perdaf pe cinste. Întorcându-se, ea scoase o bonetă din cufăr, disprețuitele mănuși, apoi se aventură afară.

Mătușa Grace avea dreptate. Era o zi frumoasă, caldă cum nu mai fusese de multă vreme. Terenurile din jurul moșiei Thurston Hall erau încă și mai frumoase. Hoinări după pofta inimii, urcând pe coama unui deal, apoi coborând la poalele celui de-al doilea. Soarele se apropia de asfințit. Nu se așteptase să fie atât de cald. Coborând anevoie pe panta dealului, ajunse în dreptul unui pârâu care țâșnea furios printre copaci înainte de a se face nevăzut la prima cotitură.

Raze de soare difuze se roteau printre vârfurile copacilor, formând în jur o plasă aurie. Arabella se opri. Pe fruntea ei se adunaseră broboane de sudoare pe care ea și le șterse cu dosul palmei.

Mușcându-și buza, aruncă o privire fugară în jur. Se afla la o distanță considerabilă față de reședință. În preajmă nu era nimeni. Ispita era irezistibilă. Stând pe gânduri doar o

fracţiune de secundă, ea îşi trase boneta de pe cap, aruncând-o pe iarbă. Urmară pantofii fără toc, ciorapii şi jartierele. Se aplecă şi apucă tivul fustei, apoi îl prinse de corsaj, dezgolindu-şi picioarele până la genunchi.

Fără nici cea mai mică ezitare, se avântă în pârâu. Apa era rece, dar reconfortantă. Se opri, urmărind aproape fascinată cum apa se strecura printre gambele ei. Ah, se presupunea că ea ar trebui să fie o domnişoară cumsecade. Fără îndoială că era cât se poate de nepotrivit să traversezi un pârâu într-un asemenea fel...

Gândul acela fu urmat de un altul. Un surâs răutăcios îi înflori pe buze. Ea îşi reaminti o vară pe care o petrecuse în Africa alături de mama şi de tatăl său. La vremea aceea avea în jur de cincisprezece ani, iar căldura fusese insuportabilă. Într-o noapte, ea se târâse de la coliba lor către malurile râului. Şi fără s-o vadă nimeni, fără să-i pese nimănui, ea îşi lepădase hainele...

Şi înotase în pielea goală.

Oare ce-ar spune lumea dacă ar afla că ea, Arabella Templeton, fiică de vicar, se bălăcise şi înotase *goală* după pofta inimii... aceasta fiind doar prima din alte multe dăţi? Biata mătuşă Grace ar fi fost cea mai scandalizată. Tocmai de aceea, mătuşa Grace s-ar scandaliza dacă ar vedea-o acum, cu picioarele dezgolite! Dându-şi capul pe spate, râse zgomotos, scoţând un sunet asemenea unui clinchet de clopoţei.

Şi chiar atunci, exact în momentul acela, ea îşi dădu seama că...

Nu era singură.

Era vorba de Justin, bineînţeles. *Bineînţeles*, repetă mintea ei. Cine altcineva ar fi putut fi? Oh, măcar dacă ar

putea să se prefacă că nu l-a văzut! La naiba, el stătea în dreptul malului unde ea își lăsase boneta, pantofii și ciorapii. Inima ei tresări. Era îmbrăcat lejer, într-o cămașă largă înflorată, pantaloni până la genunchi din piele de bivol și cizme. Ea fu nevoită să-și domolească bătăile inimii.

La dracu'! El surâdea în timp ce privirea lui alunecă de la chipul ei către curba zveltă a picioarelor ei dezgolite. În clipa aceea, prin mintea ei trecură câteva idei. Modestia îi cerea să-și lase imediat fustele în jos, luând-o apoi la sănătoasa. Cu toate acestea, dacă o făcea, ele s-ar fi udat pe loc. Și când se va întoarce în casă, lucru care era inevitabil cu excepția cazului în care ar fi rămas afară până la lăsarea întunericului, cum naiba avea ea să explice lucrul acesta?

Iar el o știa. Era pe deplin conștient de impasul ei, deoarece pe buzele lui înflori un zâmbet radios. El scutură din cap.

– Ah, Arabella, știi, aproape că sunt în stare să-ți ating și să-ți fac prizoniere gândurile.

– În cazul acesta, spune-mi la ce anume mă gândesc.

– Te întrebi dacă ar trebui s-o iei la fugă. Sau dacă n-ar fi mai bine să-ți lași fustele în jos, pentru a te ascunde de mine.

– Mi-e teamă, sir, că nu pot face nici una, nici alta.

Zâmbetul lui deveni și mai larg.

– Asta așa e.

Obrajii Arabellei se îmbujorară.

– Mi se pare, sir, că ai talentul de a mă urmări în momentele cele mai nepotrivite.

Tonul ei sobru îi stârni lui Justin pofta de a râde în hohote. Doamne, cât de dulce era!

– Mi se pare ciudat că vezi lucrurile în felul acesta. Eu

am început să mă văd în postura de salvator al tău. Nu apar eu în momentele de cumpănă din viaţa ta?

– Tu? Ea era în mod evident stupefiată.

El ridică o sprânceană.

– Prin urmare, o idee preconcepută?

– Într-adevăr! Cred că ţi-ai propus ca singurul scop al vieţii tale să fie acela de a mă chinui.

– Ce motiv ai avea să-ţi închipui una ca asta? El îşi lăsă privirea să alunece de-a lungul picioarelor ei.

– Nu te mai holba aşa la mine! îl repezi ea.

– Aşa cum?

Ea îl fixă cu o privire rugătoare şi neliniştită. De bună seamă avea dreptate, decise el în cele din urmă. El *chiar* o chinuia. Dar, Dumnezeule bun, nu se putea abţine să n-o tachineze măcar puţin.

– Draga mea Arabella, nu poţi rămâne acolo o veşnicie. Oricum, dacă asta e alegerea ta, atunci mă văd obligat să te informez că nu am fost niciodată atât de dornic să mă bucur de o privelişte care e cât se poate de plăcută pentru ochi.

– Oh! Obrajii ei se îmbujorară căpătând aproape aceeaşi nuanţă ca şi părul ei.

Lui i se făcu milă de ea.

– Acum, vino aici. Ieşi de acolo înainte să mori.

Avea dreptate. Ea nu putea rămâne acolo o veşnicie. Picioarele îi amorţiseră deja.

– Întoarce-te cu spatele, îl rugă ea.

Spre marea ei surpriză, nu urmă niciun protest. El se răsuci într-o parte.

Muşcându-şi buza, Arabella începu să înainteze în direcţia lui. Însă pietrele aflate sub picioarele sale erau alunecoase. Concentrându-se asupra propriilor picioare, ea se îndreptă cu grijă spre el, fără a băga de seamă că Justin se

mâna peste umăr. Doi ochi avizi şi verzi îi urmăreau înaintarea. Era aproape că ajunsese în clipa în care alunecă.

– Ohhh! ţipă Arabella.

Un braţ se repezi, încolăcindu-se în jurul taliei ei, balansând-o în sus. În clipa următoare, ea simţi sub picioare uscatul.

El izbucni într-un hohot de râs răguşit.

– Gata – în siguranţă, sănătoasă şi aproape fără niciun strop de apă pe rochia ta cea frumoasă. Nu eşti fericită că, la urma urmei, n-am fost un gentleman?

Preţ de o secundă, ea îşi odihni vârful degetelor pe suprafaţa cămăşii lui. Simţea o forţă masculină plină de încordare care o cutremură până în adâncul fiinţei.

Se reculese cu repeziciune, retrăgându-şi palmele.

– Eşti o secătură, îl acuză ea fără patimă. Dar oricum îţi mulţumesc.

El se înclină galant.

– Rămân, ca întotdeauna, cel mai umil dintre servitorii tăi.

Justin Sterling umil? Ea zâmbi.

– Asta chiar că mi-ar plăcea s-o văd.

– Iar acesta este cel mai încântător surâs pe care l-am văzut în acest sezon, declară el. Cu atât mai încântător, cu cât cu cred că e primul pe care mi l-ai adresat vreodată.

Arabella strâmbă din nas în direcţia lui. Se mişcă pentru a se aşeza pe iarbă, lângă pantofii şi ciorapii ei. Picioarele îi erau încă ude, observă ea absentă. Ar fi trebuit să aştepte ca briza să le usuce înainte de a-şi pune la loc ciorapii. În secunda aceea îi trecu prin minte un gând... şi anume că o lady nu-şi expune niciodată mâinile în faţa unui bărbat cu excepţia cazului în care ia masa. Şi iat-o acum pe ea, fără mănuşi,

stând acolo, în picioarele goale, în fața lui Justin... și era ca și cum ar fi făcut asta în fiecare zi a existenței sale.

Îl urmări cum se trântește în iarbă alături de ea.

– De câtă vreme te uitai la mine? murmură ea.

– De suficient timp pentru a-mi da seama că aș fi dat o avere ca să aflu la ce naiba te gândeai înainte de a-mi remarca prezența. Expresia chipului tău mi s-a părut a fi cât se poate de interesantă, Arabella. Mi-ai reamintit de un drăcușor perfid și pus pe rele.

Arabella nu se putu stăpâni. O roșeață demascatoare îi acoperi obrajii.

– Ah, roșești, zise el atotștiutor. Îndrăznesc să spun că te gândeai la un lucru care era neplăcut într-un mod de-a dreptul șocant.

– Mă îndoiesc că ar exista un lucru care ar fi în stare să te șocheze, i-o întoarse ea prompt.

– Probabil că e adevărat. El se lăsă pe spate, sprijinându-se pe unul dintre brațe. Semănăm mult, noi doi.

Arabella gâfâi.

– Ba nu!

El smulse o mână de iarbă, frecând-o între degete.

Se uită la ea, având o anume strălucire în privire.

– Chiar nu? zise el pe un ton egal.

Arabella își înălță bărbia cu hotărâre.

– Bănuiesc că te referi la seara trecută. Ea își feri privirea. Acum, uite ce e. Eu nu sunt obișnuită să beau.

– Dacă te consolează cumva, te asigur că nu ai fost mai certăreață ca de obicei.

– În fine, acesta e un amănunt liniștitor, îl repezi ea. Și te rog să nu-ți bați joc de mine.

– Nici nu mă gândesc să fac asta. Dar tu ai o latură sălbatică, Arabella. Am simțit-o. Noi suntem... două spirite înrudite, dacă vrei.

Ea scrâșni din dinți.

– Nu suntem.

– Faci pe grozava. Însă eu te cunosc, fată dragă. Tu traversai pârâul pentru că nu era nimeni prin preajmă, fiindcă ți-ai imaginat că nu o să te surprindă nimeni. Bănuiesc că a fost doar o chestiune de noroc faptul că te-ai rezumat doar la pantofi și la ciorapi. Într-adevăr, dacă să întâmpla să te surprind înotând... goală... să zicem, oare ce-ar fi gândit lumea despre drăguța Arabella, fiică de vicar...

Gura ei se deschise și se închise la loc. Era ca și cum el i-ar fi ghicit gândurile! Avea el dreptate? Era ea oare sălbatică așa cum credea el? Tresări, aducându-și aminte de toate încurcăturile în care intrase în anii copilăriei sale.

– Oh, măiculiță, cred într-adevăr că am realizat imposibilul. Ai rămas fără replică, Arabella. Dar spune-mi. Asta se întâmplă fiindcă am dreptate? Sau pentru că greșesc?

– Refuz să te învrednicesc cu un răspuns, zise ea cu asprime.

– Fie cum o fi, eu, cel puțin, sunt sincer. Sunt ceea ce sunt. Sunt, pe rând, exact așa cum m-ai definit tu odată. Un afemeiat. Un pierde-vară. O secătură.

– Fii serios, Justin.

– Sunt serios.

Ea îl privi de sus.

– Dar dacă știi cum ești, atunci cu siguranță îți poți *schimba* felul de a fi.

– Pot? Tu poți? Ah, Arabella, cred că nu.

Pe neașteptate, Justin își aminti de lipsa de loialitate a mamei sale. De infidelitățile ei. Se simți copleșit de amărăciune, dar încercă să și-o reprime.

Arabella scutură din cap.

– Cred că te înșeli, Justin.

– Dumnezeule îndurător! se maimuțări el. Ai grijă, Arabella! Ori tu încerci cumva să mă corectezi?

– Nu știu, zise ea cu seriozitate. Poate că o fac.

El se aplecă, venind mai aproape. Ochii lui aruncau văpăi.

– Aș putea să mă las convins, să știi.

Tonul lui era scăzut. Ușor seducător. Arabella simți un nod în gât. Ea îi susținu privirea. Briza îi răvăși părul negru. Frumusețea bărbatului o frapa pe ea, care se credea imună la farmecele lui! Observă trăsăturile lui armonioase, nasul ușor acvilin, buza inferioară care era ceva mai plină decât cea superioară, falca lui întunecată din pricina bărbii.

Erau atât de aproape unul de celălalt încât umerii lor se atingeau. Cum reușea oare bărbatul acesta să-i accelereze bătăile inimii? Se simțea cuprinsă de dorințe interzise, în ciuda tuturor acelor lucruri pe care le știa în privința lui.

– Justin, zise ea într-o doară, tu ai avut relații cu multe femei, nu-i adevărat?

Reușise să-l sperie, își dădu ea seama. El o privi lung.

– De unde dracu' ai mai scos-o și pe asta?

Ea își umezi buzele cu limba.

– În noaptea în care a avut loc balul mascat de la Vauxhall Gardens, le-am surprins pe câteva doamne discutând despre tine. Una dintre ele spunea că ai fost un amant de o superbă eleganță.

Preţ de câteva secunde, el se uită direct în ochii ei. Ea avea vaga senzaţia că el se întreba dacă o auzise bine. Însăşi Arabella se mira de cutezanţa sa. Era posibil ca el să aibă dreptate. Poate că în forul ei lăuntric exista o doză de sălbăticie şi de imoralitate.

– Înţeleg, zise el după o clipă. Iar tu te întrebi dacă e adevărat.

– În fine... dacă tu eşti atât de hain, de depravat şi de imoral, atunci de ce te doresc femeile? Le-am văzut, să ştii. Buzele lor spun una, însă atunci când te privesc, de ce oare pare ca şi cum ele aproape că şi-ar dori să fie seduse?

Justin se strădui să nu izbucnească în râs. Simpla idee că Arabella cea serioasă şi cuminte îndrăznise să abordeze acest subiect era năucitoare. În clipa când el o urmărise până aici, nu şi-ar fi închipuit în veci ce turnură avea să ia conversaţia lor.

După toate aparenţele, ca nici măcar nu terminase ce avea de spus.

– Ai comis chestii licenţioase? se interesă ea.

– Şi dacă răspunsul meu e da?

– Atunci te-aş întreba dacă... dacă chestiile licenţioase îţi provoacă plăcere.

El ridică o sprânceană.

– De ce mă întrebi un lucru ca acesta? Aseară pretindeai că nu flirtezi cu mine.

– Şi nici n-o fac. Sunt pur şi simplu... Ea se fâstâci.

– Curioasă?

– Da, zise ea ţinându-şi respiraţia. Şi nu cunosc pe nimeni pe care să-l întreb.

– Mulţumesc, zise el sec. Mă simt flatat.

– N-ai de gând să răspunzi?

– Nu. El se ridică în picioare, întinzându-i un braţ.

– De ce nu?

Ea îşi rezemase spatele de trunchiul arborelui sub care stătuseră. În mod deliberat, Justin plasă întâi o mână, apoi pe cealaltă pe scoarţa aspră de lângă ea.

Privirea ei alunecă de la un braţ la celălalt, se fixă asupra ochilor lui. El sesiză momentul în care ea îşi dădu seama că e prinsă în capcană.

– Draga mea Arabella, zise el blând, sunt singur cu o femeie frumoasă. Nu e nimeni aici care să ne vadă. Tu vrei să discuţi despre chestiile licenţioase, în timp ce eu aş prefera mai degrabă *să comit* gesturi licenţioase. În timp ce vorbea, el se aplecă şi mai mult.

Ea se strecură fără întârziere pe sub braţul lui. El se răsuci în timp ce ea îşi ridică de jos pantofii şi ciorapii, ţinându-le la piept ca pe un fel de scut. Expresia ei, un amestec de incertitudine şi de indignare îndreptăţită, aproape că-l puse pe fugă.

El ridică din sprâncene.

– Credeai că o să te sărut?

Ea respira anevoie.

– De parcă ţi-aş fi permis! Cu toate acestea, se precipită spre partea opusă a arborelui, începând să-şi pună ciorapii şi pantofii.

– În realitate eşti şocată?

– Aproape, mormăi ea.

El zâmbi.

– Te asigur, Arabella, că indiferent de chestiunile licenţioase în care ar fi posibil să mă implic, ele nu au nimic de-a face cu fecioarele tinere şi inocente.

El aruncă o privire în direcţia reşedinţei.

– Ar trebui să ne întoarcem. Se apropie ora ceaiului.

Arabella acceptă braţul pe care i-l oferi, răsucind boneta între degete. Înaintară la pas în direcţia casei.

– Pentru un om cu o asemenea experienţă, eşti remarcabil de discret. Credeam că bărbaţii obişnuiesc să se fălească cu lucruri de genul acesta.

El o ajută să treacă peste rădăcina ieşită la suprafaţă a unui arbore.

– Probabil majoritatea celorlalţi. Nu în cazul...

– Da, ştiu. Ea îşi dădu ochii peste cap. Nu în cazul fecioarelor tinere şi inocente. Dar eu nu sunt tânără, să ştii. Am aproape douăzeci şi unu de ani. Aşa că te asigur că nu mă va şoca absolut nimic din ceea ce vei decide să-mi spui.

El râse încet.

– Crede-mă, Arabella. Ţi-aş zgâria urechile tale delicate.

– Am fost mereu un copil precoce. Ea nu avu nicio problemă să-şi potrivească paşii după ai lui. Brusc, ea făcu semn cu degetul. Oh, priveşte! Ce e acela?

Justin urmări direcţia degetului ei.

– Este foişorul.

– Oh! exclamă ea. Ne putem opri? Fără să aştepte răspunsul, ea îşi ridică fustele şi începu să alerge spre construcţia mică şi albă situată în vârful dealului.

Justin mări pasul.

– Oh, cât e de frumos! ciripi ea. Aruncându-i un zâmbet pieziş, ea se înclină pentru a adulmeca parfumul delicaţilor trandafiri roz care se căţărau pe cele două coloane identice poziţionate la intrare. Ador trandafirii!

Justin se opri la capătul scării. În realitate, ea este cea frumoasă, îşi spuse el. I se părea de-a dreptul încântătoare

nepăsarea ei față de convenții. Șireturile bonetei erau încă agățate de degetele ei. Efortul sau probabil soarele pictase obrajii ei în cea mai frumoasă nuanță de roz. El își impuse să nu-i mai privească buzele care efectiv cereau să fie sărutate. Doamne, ce se ascundea de fapt dincolo de atracția aceasta blestemată pe care o simțea față de Arabella? Ea nu era deloc potrivită pentru el. Cu toate acestea, stând alături de ea în această după-amiază se simțea atât de bine...

Ea se întoarse spre el. De acolo de unde stătea el, pe prima treaptă, se priveau ochi în ochi.

– Acum, zise ea pe un ton vioi, unde rămăsesem? Oh, tu urma să-mi împărtășești toate secretele tale.

– Prin urmare, tranzacționăm secrete?

– Așa e, tu îmi cunoști toate secretele, zise ea nemulțumită. Sau cel puțin pe cele care contează.

El chicoti.

– Asta e chiar enervant, nu-i așa?

Arabella își țuguie buzele.

– Da, mormăi ea. Mă gândesc că ar fi cinstit să aflu măcar unul dintre secretele tale.

– Un secret de natură licențioasă, nu?

– În fine, da... e logic, nu? Licențios. Lasciv. Libertin. Ce au toate acestea în comun?

– Pe mine, presupun.

Ochii ei se îngustară.

– Foarte inteligent, aprecie ea. Cu un surâs strălucitor pe buze, menit să anticipeze victoria, ea se postă pe treapta cea mai de sus, uitându-se de acolo în jos spre el, cu mare atenție. Oh, el era un om infatuat, care își dădea aere de superioritate! Ea tânjea ca măcar o dată să aibă ultimul cuvânt.

Victoria ei fu de scurtă durată.

El își arcui una dintre sprâncene.

– Știu ce faci, Arabella, și nu o să-ți meargă cu mine. Punându-și palmele pe talia ei, o trase de pe stinghie în direcția lui.

– Netrebnicule, îl acuză ea.

– Scorpie, i-o întoarse el. Însă e drept, câștigi puncte pentru că ești insistentă. Te anunț că oricât de mult m-ai descoase, n-am să-ți spun ceea ce dorești să afli.

– De ce nu? Bănuiesc că acum a devenit o chestiune de principiu.

– Blestemat fie principiul. N-am de gând să cobor și mai mult în ochii tăi, așa că buzele mele sunt pecetluite. Pe de altă parte, mă întreb dacă nu cumva insistența nu se datorează exclusiv curiozității.

Ea se încruntă.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

El se uită lung la ea.

– Știi cel puțin cum se realizează actul procreării?

– Bineînțeles că știu. Mi-a spus-o mama, la fel ca și mătușa Grace. Și... Ea se întrerupse.

Justin își duse un deget la buze. Chipul ei exprima vinovăție.

– Și? insistă el.

Ea se îmbujoră la față.

– Cu o noapte înainte ca verișoara mea Harriet să se căsătorească, mătușa Grace i-a spus ce anume... Ea își plimbă vârful limbii de-a lungul buzelor. La ce să se aștepte în patul conjugal.

Justin izbucni într-un hohot de râs.

– Trebuia să-mi închipui! Ai spionat din nou în spatele ușilor închise!

Arabella făcu o mutră acră.

– N-am spionat.

El râse cu poftă.

– Zise diavolul!

– Îmi cer iertare că vă întrerup distracţia, sir. Ea făcu un gest larg către cărarea dinaintea lor, pe care ploaia din noaptea trecută o transformase într-un mic iaz.

– Ce este?

– Avem în faţa noastră o băltoacă, îl lămuri ea.

– Întocmai, admise el.

Privirea ei deveni furioasă.

– Un gentleman ar observa că aceasta e prea mare pentru ca eu să o traversez de una singură, şi având în vedere faptul că el poartă cizme, iar eu am în picioare o simplă pereche de pantofi fără toc, s-ar oferi să mă ia în braţe ca să mă treacă pe partea cealaltă.

– Draga mea, tu mi-ai spus în multe feluri, dar niciodată nu m-ai numit gentleman. Zâmbetul lui deveni şi mai larg. Totuşi, din moment ce insişti...

Aplecându-se, el o azvârli pe umărul său, apoi traversă băltoaca cu paşi mari. Ea încă mai vocifera în clipa în care el o aşeză în picioare pe partea opusă.

Arabella îşi înălţă bărbia.

– Iar în clipa asta îmi dau seama, îl informă ea cu răceală. Dumneata, sir, nu eşti un gentleman, şi nici nu vei fi vreodată.

Justin îşi dădu capul pe spate, pufnind în râs în timp ce ea păşi demnă înainte. La drept vorbind, îşi spuse Justin, aceasta era Arabella pe care o cunoştea el...

12

Tocmai se servea ceaiul în clipa în care sosiră cei doi. Arabella pălăvrăgi o vreme cu Georgiana şi cu Julianna, înainte de a se aşeza lângă mătuşa Grace şi lângă unchiul ei. În cele din urmă, plecă într-o scurtă plimbare, nu departe de ceilalţi. Văzu două şezlonguri îmbietoare, aşezate la umbra unui arbore, aşa că îşi îndreptă paşii într-acolo. Unchiul Joseph stătea de vorbă cu Sebastian, iar mătuşa Grace se plimba de la un invitat la altul.

În tot acest timp, nu trecu nicio secundă în care ea să nu-şi pună întrebări în legătură cu Justin – unde se afla, în compania cui era.

Acest lucru i se părea supărător şi mai ales tulburător.

Fiindcă noaptea trecută se schimbase ceva... iar ea avea strania senzaţie că se îndrăgostea de el...

Ceea ce i se părea un act necugetat.

Pe de altă parte, se întreba cum e oare să fii dorită – să fii urmărită – de către Justin Sterling.

Captivant, cu siguranţă.

Periculos, fără îndoială.

El a frânt jumătate din inimile femeilor din Londra, o avertiză o voce. *Dacă nu opui rezistenţă, o va frânge şi pe a ta.*

El era genul de bărbat pe care ea îl dispreţuise întotdeauna, antiteza tuturor lucrurilor în care credea, a tuturor lucrurilor ce contau pentru ea.

Totuşi, era suficient să-i arunce doar o singură privire, şi în mod curios i se tăia respiraţia. Când voia, reuşea să fie captivant şi încântător!

Ea tresări, gândindu-se la ceea ce se petrecuse cu o seară în urmă. Avansurile lui McElroy – nemernicul! Şi apoi urmase chestiunea referitoare la pariul acela dezgustător de la White. Doar gândindu-se la el, simţi cum se cutremură din nou.

Însă Justin nu-i dezvăluise lucrul acesta mânat de o pornire răutăcioasă. Într-un fel, ea îşi dădu seama, de o manieră stranie, pe care n-o înţelegea pe deplin, că el încercase să o protejeze – un lucru ce nu se potrivea defel cu părerea pe care şi-o formase despre el.

Nu era logic ca ea să se încreadă în el aşa cum o făcea. Îşi aminti cum îşi pusese sufletul pe tavă, dând la iveală cele mai ascunse temeri şi slăbiciuni, plângând pe umărul lui.

Iar el cum reacţionase? Nu se îngrozise. Nu fusese dezgustat. O îmbrăţişase pur şi simplu, iar asta o făcuse să se simtă aşa de bine. Şi... ea îşi dorise ca el s-o ia din nou în braţe în după-amiaza aceea, acolo, la pârâu. Ar fi vrut ca el să o sărute ca şi cum ziua de mâine nu ar mai fi existat...

Oh, cât de proastă era! El o sărutase o dată – *o dată!* –, iar lucrul acesta cu siguranţă că nu avea să se mai repete. Se ştia că nu exista pe lumea aceasta vreo femeie capabilă să pună stăpânire pe inima lui.

Atunci de ce spusese că e frumoasă? Oare vorbise serios? Bineînţeles că nu. Inima ei se strânse. Aşa cum el

singur o declarase, era un afemeiat, îi reaminti o voce agasantă. Fără îndoială că el era un om de nimic, un om cu greşeli de exprimare, de genul aceleia pe care o făcuse când îi spusese „dulceaţă".

În pieptul ei se cuibări o tristeţe curioasă. Ah, dacă cel puţin...

Emoţiile o copleşiră. Dar el avea dreptate într-o singură privinţă. Ea era o zvăpăiată. O imorală, o neruşinată mică. Doamne, dar ce ipocrită fusese! Când te gândeşti că lui îi făcuse morală, în timp ce ea odată... Era uluită de îndrăzneala de care dăduse dovadă atunci când se aflaseră la pârâu. De ce îl iscodise în felul acela?

Oh, într-adevăr, ea nu avea nici cea mai mică îndoială că multe din poveştile referitoare la purtarea lui scandaloasă erau adevărate. El recunoscuse, nu mai departe de după-amiaza aceasta. Nu pretinsese niciodată că ar fi altceva decât era. O secătură şi o puşlama. Un libertin...

Şi totuşi... o parte a fiinţei ei îi şopti că el nu era acel om lipsit de inimă ce pretindea a fi, cu toate că toată lumea îl considera astfel.

Observă cu coada ochiului cum el o săruta afectuos pe Julianna pe obraz. Ea simţi un nod în gât. Atunci când se afla alături de familia lui, el era... cu totul altfel. Faţă de ei, părea lipsit de griji, nu *nepăsător*. El nu era nepăsător şi insensibil aşa cum crezuse ea la prima vedere. Noaptea trecută, reflectă ea tulburată, dovedise acest lucru.

Ea nu ştia cum să procedeze în privinţa *lui*.

Aerul fu străpuns de un ţipăt ascuţit, urmat apoi de un altul. Copiii lui Sebastian şi ai lui Devon alergau clătinându-se de-a lungul terenului, cât de repede îi puteau duce picioruşele lor dolofane. Se uitau adesea peste umăr, la urmăritorul lor,

Justin. O femeie, despre care Arabella presupuse că era bona lor, venea încet în urma lor. Arabella scutură din cap ca şi cum ar fi dorit să-şi limpezească mintea.

Chiar în timp ce ea îi urmărea cu privirea, el îi înşfăcă pe fiecare într-o mână. Era o privelişte atât de neaşteptată, atât de uimitor de diferită faţă de părerea pe care şi-o făcuse despre el, încât ea rămase aproape cu gura întredeschisă. Exact în secunda aceea el îşi înălţă capul.

Ochii li se întâlniră. Arabella n-ar fi fost în stare să-şi mute privirea nici dacă pământul s-ar fi fărâmiţat sub picioarele ei.

Micuţii încă mai chicoteau de încântare în timp ce el se apropie, oprindu-se chiar înaintea ei. Pe buzele lui flutură un surâs abia schiţat, un surâs care într-un anume fel reuşi să o surprindă şi s-o dezarmeze în acelaşi timp.

– Nu cred că ai avut ocazia să faci cunoştinţă cu nepoata şi nepotul meu.

– Într-adevăr, nu am avut. Vocea ei era gâtuită. Oare el băgase de seamă?

– Atunci dă-mi voie să ţi-i prezint pe Geoffrey Alain Sterling şi pe sora lui Sophia Amalia – sau Sophie, aşa cum îi spunem noi. Putem să ne aşezăm alături de tine?

– Bineînţeles.

Arabella le zâmbi copiilor. Erau drăgălaşi, cu obrăjorii lor dolofani şi cu nasurile lor mititele.

– Oh, Doamne! Ce îngeraşi! Ea îşi înclină capul şi îi privi.

– Geoffrey are părul tatălui său şi ochii mamei. Iar Sophie are părul mamei sale şi ochii tatălui.

Ea scutură din cap.

– Par atât de diferiţi, încât nici nu-ţi vine a crede că sunt gemeni.

– Aşa spune toată lumea. Justin vru să se aşeze pe unul dintre scaune, ceea ce era imposibil cu cei doi nepoţi în braţe.

– Hai, dă-mi voie să-l iau pe unul dintre ei. Ea bătu uşor în propria poală. Băieţelul sări rapid din poala lui Justin în a sa. În schimb, Sophie se agăţă şi mai strâns de gâtul lui Justin, nevrând să părăsească braţele protectoare ale unchiului său.

– Abia au împlinit un an şi ceva, comentă Justin, aşa că bineînţeles că nu spun prea multe, în afară de „mama", „tata" – şi „unchiul Justin", desigur.

– Desigur, repetă Arabella reprimându-şi un zâmbet. Ea arătă către Sophie care-şi strecurase un deget în gură, uitându-se spre ea cu doi ochi mari şi verzi. E adorabilă.

Zâmbetul lui Justin deveni ceva mai larg. El îi aruncă o privire rapidă nepoatei sale.

– Prevăd, Sophie, că, într-o bună zi, vei fi o frumuseţe care va tulbura întregul *oraş*, la fel ca domnişoara Vicar, aici de faţă.

Arabella îşi muşcă buza, ferindu-şi privirea. El afirmase din nou că ea era frumoasă. Şi-ar fi dorit ca el să nu susţină lucruri în care nu credea, care nu erau adevărate. Neştiind cum să răspundă, ea nu spuse nimic. Nu observă că Geoffrey îşi făcea de lucru jucându-se cu panglica ce închidea partea din faţă a corsajului ei. Brusc, Justin îşi drese gâtul. Privirea lui alunecă mai întâi în jos, apoi într-o parte. Arabella băgă de seamă că micuţul desfăcuse panglica. Deschizătura corsajului începu să se lărgească.

– Oh, strigă ea, roşindu-se. Oh!

– Are doar un an, glumi Justin, și deja se simte atras de femei.

Arabella reînnodă rapid șireturile. Nici ea nu se putu abține să nu râdă.

– Poate că a fost prea mult influențat de compania unchiului său!

Justin chicoti.

– Poate. Dar hai să vedem dacă îi găsim o altă distracție micuțului. El își scoase ceasul din buzunarul pantalonilor, legănându-l în fața lui Geoffrey, care-l apucă într-o clipă.

Între timp, Sophie își plecă privirea. Tăcerea îi învălui, ținându-le companie. Geoffrey se juca cu ceasul său, în timp ce Sophie era pe punctul să adoarmă.

Se observa o ușoară încordare a brațelor lui Justin în jurul fetiței. Ori ochii ei îi jucau o festă? Chiar în momentul în care ei îi trecea ideea asta prin minte, el depuse o sărutare abia perceptibilă pe buclele copilei. Inima ei tresări într-un mod straniu văzându-l pe Justin, atât de brunet și de frapant, în timp ce capul cu păr auriu al lui Sophie se vârâse sub bărbia lui.

Cu numai o săptămână înainte, ea ar fi decretat că un crai de teapa lui e incapabil să dea dovadă de loialitate și devotament! Dar văzându-l cu un copil în brațe... Dragostea față de nepoata și de nepotul său era evidentă. Faptul că ei îl adorau nu putea fi pus la îndoială. Aceasta era o nouă fațetă a lui pe care ea nu-și imaginase niciodată că o va descoperi.

Oare se înșelase în privința lui? Oare în acest bărbat exista ceva mai mult decât acea fațadă de cavaler pe care el o afișa în fața întregii lumi? Era oare posibil ca aroganța lui să fie doar o simplă mască, iar cinismul lui un scut?

La naiba, nu avu timp să cântărească lucrurile. Ducesa

de Carrigton, văduva cea bogată se oprise în fața lor. Capul ei alb ca neaua se înclină mai întâi într-o direcție, apoi în cealaltă, în timp ce-i cântări din priviri. Înainte ca Arabella sau Justin să rostească o vorbă, ducesa spuse:

– Știam eu. Sub șal, umerii ei uscațivi se scuturară de râs. Am știut din prima seară, atunci când voi doi ați dansat împreună la balul Farthingale.

Justin ridică o sprânceană.

– Doamnă? șopti el.

Ducesa o privea fix pe Arabella.

– Walter n-a fost niciodată bărbatul potrivit pentru tine, drăguță. Aș îndrăzni să spun că într-o lună te-ai fi plictisit de moarte alături de el.

Arabella gâfâi.

Ducesa continuă, sprijinindu-se în baston:

– Însă tu și Justin... în fine, este exact așa cum i-am spus și mătușii tale. Voi doi arătați foarte bine împreună. Aproape că pot auzi clopotele de nuntă, chiar în clipa asta! Zâmbi în timp ce-și mută privirea către Justin. Ridicându-și bastonul, ea îl clătină ușor în direcția sa. Nu ne mai rămâne decât să-i găsim un bărbat potrivit Juliannei. Ah, ea însă s-a dovedit până în prezent nemaipomenit de încăpățânată, nu-i așa?

Arabella amuți în timp ce ducesa o porni încet mai departe. Spre surprinderea ei, în clipa în care își întoarse privirea către Justin, descoperi o licărire amuzată în ochii lui. Oh, cum de îndrăznea să râdă! Mai mult, cum de *putea*, ținând seama de afirmația ducesei cu privire la clopotele de nuntă?

Se părea că Justin nu se pierduse cu firea.

– După cum vezi, zise el cu blândețe, ducesa e o femeie

care nu ezită să spună ceea ce gândește. În plus, își imaginează că ar fi o pețitoare extraordinară.

Arabella îl țintui cu privirea pe deasupra capului lui Geoffrey.

– Cum a aflat despre Walter? Ai promis că nu vei povesti nimănui despre cererea lui!

– Și nici n-am făcut-o.

– Atunci cum a fost posibil ca ea...

– Draga mea Arabella, oricine și-a dat seama că scumpul de Walter e îndrăgostit lulea de tine.

Dar Justin nu era nici pe departe îndrăgostit lulea de ea. Prin urmare, de ce oare rostise ducesa acele cuvinte? Și de ce Justin nu precizase cum stau lucrurile între ei doi? Dumnezeule milostiv, de ce n-o făcuse ea *însăși?*

Privirea ei alunecă într-o parte. Înghiți în sec, nefiind în stare să-i susțină privirea amuzată.

Se simți copleșită de o senzație de neputință. Oh, Doamne. Ea nu putea... Ea nu ar fi... *nu trebuia* să se îndrăgostească de un bărbat ca el.

Cu toate acestea, un gând cât se poate de ciudat nu-i dădea pace. Dacă era deja prea târziu?

Ocupară aceleași locuri la cină ca și în seara precedentă, fără a ține seama de absența lui McElroy. După aceea, domnii s-au strâns laolaltă pentru un porto și țigări, iar doamnele s-au retras în salon. Arabella se simțea neliniștită. Ea și Georgiana se plimbară pe afară o vreme, iar când revenirã înăuntru, se opriră să admire portretele impunătoare, purtând rame de cea mai bună calitate, ce erau expuse în galeria de portrete. Trecură în revistă generațiile familiei Sterling. Arabella nu lua în seamă pălăvrăgeala Georgianei. Mintea ei era în altă parte. Însă Georgiana exclamă pe neașteptate:

– Priveşte, aici sunt Sebastian, Justin şi Julianna!

Arabella se apropie ceva mai mult. Trăsăturile celor trei fraţi Sterling erau uşor de recunoscut, având în vedere că se schimbaseră foarte puţin faţă de vremea copilăriei lor.

– Pe cuvânt, uită-te la Justin! Asemănarea cu mama lui e uimitoare.

Arabella îşi ţinu respiraţia. Georgiana avea dreptate. Mama lor era o frumuseţe. Nu încăpea nicio îndoială că Justin îi moştenise trăsăturile. Fiecare dintre ei avea aceeaşi conformaţie de-o eleganţă perfectă, acelaşi păr negru strălucitor, aceleaşi trăsături desăvârşite. Dar ochii mamei lor fură cei care îi atraseră în mod special atenţia Arabellei pentru mai multă vreme. Verdele lor avea o vivacitate înspăimântătoare, contrastând cu părul ei... era ca şi cum s-ar fi oglindit în ochii lui Justin.

Însă tatăl lor, precedentul marchiz... Ea fu străbătută de un fior. Acesta avea buze subţiri şi o figură austeră, iar ea simţi o repulsie instantanee faţă de el.

– Bună seara, doamnelor.

Absorbite de portret, ele tresăriră în acelaşi timp.

Era Justin, îmbrăcat în haine de seară de culoare neagră. Frumuseţea lui era atât de izbitoare, încât o făcu pe Arabella să-şi simtă respiraţia întretăiată. Privirea lui se opri pentru o clipă tulburătoare asupra Arabellei, alunecând apoi către Georgiana. El îşi înclină capul.

– Domnişoară Larwood, prezenţa dumitale a fost solicitată în salon. Ceva legat de un joc al farselor.

Georgiana bătu din palme.

– Oh, îmi plac la nebunie farsele! O luă din loc, dar se opri o secundă mai târziu. Dar tu, Arabella?

Arabella scutură ușor din cap.

– Poate mai târziu. Privirea ei reveni la Justin. Ea se încruntă, mai degrabă dezorientată. În timpul cinei el fusese fermecător, vesel și pus pe glume. Dar căldura aceea pe care o remarcase la el pe parcursul întregii zile se evaporase. Pe neașteptate, părea distant. Aproape rece.

Ea încercă să spună ceva, simțindu-se brusc stingherită.

– Eu și Georgiana tocmai comentam cât de mult semeni cu mama ta.

– Da, sunt perfect conștient de lucrul acesta. Dar cu toții avem blestemele noastre, nu-i așa?

El se uită la portret fără nicio urmă de zâmbet.

Arabella roși.

– Îmi pare rău. Eu și Georgiana nu am avut intenția să ne amestecăm acolo unde nu ar fi trebuit...

– Nu fi prostuță. Galeria e la dispoziția oaspeților. El ridică din umeri, fără să-și ascundă încordarea. Îmi pare rău, Arabella. Am o aversiune specială față de portretul acesta. Sebastian e de părere că locul lui e aici. Familia și datoria și tot soiul de chestii de genul acesta. Făcu o grimasă. Tatăl meu l-a mutat ulterior. A fost pictat chiar înainte de scandal, iar el nu suporta să dea cu ochii de el.

Arabella se încruntă.

– Scandal?

– Oh, haide. Nu trebuie să fii politicoasă, pretinzând că nu știi că mama mea a fugit cu amantul ei.

Arabella clipi.

– Amantul ei?

Justin izbucni într-un hohot de râs batjocoritor.

– Inocenta Arabella. Da, mama mea a avut amanți –

un număr considerabil, bănuiesc. A murit în timp ce traversa Canalul, împreună cu amantul ei din acel moment.

– Oh! exclamă ea. N-am știut.

El o țintui cu privirea.

– Într-adevăr?

– Într-adevăr. Dar ea își reaminti pe neașteptate cum, în seara în care avusese loc balul Bennington, el îi pomenise despre familia lui și despre scandal.

– Sunt surprins că nu știai. Lucrurile de genul acesta revin, într-un fel sau altul, la suprafață.

– Ei bine, eu n-am știut. Nici măcar nu mă născusem, îi reaminti ea. Și, când eram mică, am fost adesea plecată în străinătate împreună cu părinții mei.

– Am uitat, recunoscu el. E suficient să spun că Sebastian a jucat mult mai bine rolul de tată și mamă pentru mine și pentru Julianna, atunci când eram mici, decât oricare dintre părinții noștri.

– Îmi pare rău, șopti Arabella.

– Nu e cazul, spuse el pe un ton repezit. Justin se uită lung la imaginea mamei sale.

– Prin urmare, cred că asta explică apropierea dintre voi, zise ea cu blândețe. Când eram o copilă, mi-amintesc că îmi doream cu atâta disperare un frățior sau o surioară, încât a trebuit să-i implor pe mama și pe tata să-mi dăruiască unul. Dar mama a avut o infecție imediat după nașterea mea, astfel că nu a mai putut avea copii. Bineînțeles, a trecut ceva vreme până să înțeleg motivul.

El continua să tacă. Nu-și luase ochii de la portret. Îl privea înlemnit, cu un amestec de durere și furie. Arabella avu strania senzație că el nu era conștient de prezența ei.

Tăcerea lui începea s-o irite.

Ea privi îngândurată portretele din galerie.

– Cu toate acestea, ai avut mare noroc să creşti într-un asemenea loc. Slujba de misionar a tatei ne-a purtat paşii peste hotare, şi era un lucru incitant să călătoreşti în India şi în Africa, dar noi nu am avut niciodată un loc căruia să-i spunem cămin. Am locuit cu mătuşa Grace atâta vreme cât am rămas în Anglia, şi în perioada când eu am mers la şcoală. Era plăcut, dar, verişoarele mele fiind mai mari decât mine, eu a trebuit întotdeauna să-mi ţin singură de urât. Mi-ar fi plăcut să am o reşedinţă de provincie ca aceasta. Nu atât de mare, desigur, însă ceva confortabil...

Deodată, se opri. Cel puţin, reuşise să-i distragă atenţia.

– Bat câmpii, nu-i aşa?

– Aşa e, spuse el.

El încercă să-şi controleze starea de încordare. Cuvintele păreau să i se oprească în gât. Ea se simţi îndurerată.

– Şi pe deasupra rostesc şi nişte vorbe nepotrivite, nu?

Ea îl auzi cum inhalează mai întâi aerul, dându-l apoi afară ca şi cum s-ar fi străduit din răsputeri să se calmeze. El scutură din cap; privirea lui o evită pe a ei.

– Nu e vina ta. E vina mea, Arabella. De multe ori mă comport ca o brută.

– Da, dragul meu vicelord, admise ea cu blândeţe.

El o luă prin surprindere, cuprinzându-i ambele mâini între palmele sale. Se întoarse apoi pentru a o privi în ochi.

– Vrei să vii cu mine pe terasă? Dacă mai stau mult înăuntru, simt că o să mă sufoc.

Buzele Arabellei se întredeschiseră. Ea ridică privirea către el. Părea neobişnuit de neliniştit. Arabella nu avea pretenţia să-i descifreze comportamentul, dar simţea

încordarea lui. Ce era dincolo de ea, habar nu avea. Nu-i păsa. Știa doar că în cazul în care simpla ei prezență ar reuși să-i aline suferința, atunci ea avea să-l ajute.

Ea îi strânse degetele.

– Dacă asta e ceea ce-ți dorești.

– Da. Ea se agăță de mâna lui în timp ce el o conduse rapid spre capătul galeriei cu portrete, de-a lungul coridorului, iar apoi dincolo de ușa care îi duse în partea din spate a casei. Pentru a ține pasul cu el, ea aproape că o luase la fugă. Numai în secunda în care ieșiră afară, încetini ritmul.

Terasa se întindea de-a lungul întregii reședințe. Mâna ei era încleștată de a lui. Doar gândindu-se la asta, simți cum pulsul i se accelerează. Oare Justin era cel puțin conștient de lucrul acesta? se întrebă ea. Ignoră înțepătura dezamăgirii. Fără îndoială că el uitase, fiind prea preocupat pentru a observa măcar. Dar ei îi plăcu senzația provocată de strângerea fierbinte și puternică a mâinii lui.

Era o noapte limpede și minunată, temperatura fiind atât de ridicată încât ea nu avea nevoie de un șal. Cu toate că nu mai era lună plină, luminile din interior le indicau cărarea pe care trebuiau să o urmeze.

– Oh, privește! Ea arătă la orizont, către un cireș aflat la capătul livezii. La drept vorbind, acela e copacul perfect pentru a te cățăra în el. Ramurile lui sunt destul de joase, așa că e ușor să sari, să te agăți zdravăn și să ridici piciorul cât mai sus.

Justin se opri.

– Draga mea domnișoară Vicar, n-ai spus niciodată că atunci când erai mică te cățărai în copaci. El își înălță o sprânceană. Tu?

Arabella strâmbă din nas.

– Oh, nu te mai preface că ești surprins.

Urmă o scurtă tăcere.

– De fapt, voiam să spun că odată am căzut din copacul acela și mi-am scrântit glezna.

Arabella nu băgă de seamă umbra ce trecu rapid peste chipul lui.

– În fine, eu n-am fost niciodată atât de neîndemânatică, continuă ea. Există un copac asemănător cu acesta la reședința de lângă Yorkshire. Nu voi uita niciodată ziua în care mama a ieșit afară și m-a găsit atârnată cu capul în jos, în timp ce fustele se învolburau deasupra capului meu.

– Aș îndrăzni să afirm că aceasta nu era probabil postura în care vreo mamă ar vrea să-și vadă fiica.

Arabella aruncă o privire în direcția lui. Constată că expresia întipărită pe chipul lui se îmblânzise.

– Da. Mama era de-a dreptul îngrozită. Iar tatăl meu... jur că e cel mai blând om de pe fața pământului. Din câte îmi amintesc, aceea a fost singura dată când l-am auzit țipând la mine. Cu toate că erau îndreptățiți să reacționeze astfel, adăugă ea pierdută în gânduri.

– Ei știu că ești preferata *orașului?*

Arabella ridică privirea spre cer.

– Ei bine, n-am pomenit despre asta în scrisori, zise ea sec, deși sunt sigură că mătușa Grace a făcut-o.

Merseră puțin mai departe, trecând dincolo de un zid înalt din piatră. Aerul era impregnat de aroma trandafirilor. Justin se opri în dreptul unei bănci mari din piatră.

În clipa în care el îi eliberă mâna, ea se simți în mod curios frustrată. Dar ei stăteau atât de aproape unul de altul, încât mirosul lui părea chiar mai puternic decât acela al

trandafirilor. Mascul. Mușchi. Căldură. Toate acestea o înfiorau de plăcere. Oh, Doamne, el era atât de chipeș încât îi provoca o senzație dureroasă.

Pe buzele lui înflori un surâs abia schițat.

– Ce e? murmură ea.

– Mă gândeam la o noapte în care mă întorceam de la Londra, cu ceva timp în urmă. Sebastian și Devon se aflau chiar aici. Și cred – nu, sunt aproape *convins*, că se sărutau aici, afară, când am sosit eu.

– Și de ce e lucrul acesta atât de neobișnuit? La urma urmelor, au doi copii.

Zâmbetul lui se lărgi.

– La vremea aceea nu erau căsătoriți.

– Oh. Arabella simți cum se îmbujorează la față.

Justin scoase un hohot de râs răgușit.

– Nu pari șocată, domnișoară Vicar. Amintește-mi să-ți relatez cu altă ocazie cum au ajuns să-și unească destinele. E o poveste pe cinste.

– Chiar așa? Alcătuiesc un cuplu perfect. E evident că se iubesc nespus de mult.

– Așa e, admise el.

Ochii ei se măriră.

– Sunt surprinsă să te aud declarând asta.

– De ce?

– Ei bine, eu... eu am presupus că tu nu crezi în dragoste.

Justin nu făcu niciun comentariu.

– Tot așa sunt și părinții mei, mărturisi ea. Se privesc unul pe celălalt – și e ca și cum pe lumea asta n-ar mai exista nimeni altcineva, în afară de ei doi. Și totuși, adevărul este... că părinții mei sunt atât de îndrăgostiți unul de celălalt încât eu – mă simt adesea aproape ca o străină.

– Sunt convins că ei te iubesc foarte mult, Arabella.

– Oh, mă iubesc. Știu asta! Dar... bănuiesc că nu sunt prea logică. Ea pufni într-un râs stânjenit. Habar nu am ce voiam să spun.

– I-ai declarat lui Walter că te vei căsători exclusiv din dragoste, rosti Justin pe neașteptate. Acesta e motivul?

Ea își ridică brațele, lăsându-le apoi să cadă pe lângă corp.

– Da. Nu mă văd căsătorită cu cineva pe care să nu-l iubesc. Tu poți?

El își înălță sprâncenele.

Arabella își mușcă buza.

– Da, da, știu. Tu nu ești persoana potrivită pentru a-i adresa o asemenea întrebare. Bărbații de felul tău își petrec majoritatea vieții lor de adulți încercând să evite mariajul.

Justin își încrucișă brațele peste piept.

– Ah, domnișoara Vicar devine țâfnoasă. Haide să discutăm despre cerințele impuse unei soții.

– Evident, ea va fi o prospătură.

– Fără îndoială.

– Ah, atunci... Atunci preferi o fecioară *frumoasă* și docilă.

– Frumoasă și docilă, poate. Dar o fecioară?

– Oh, deci tu preferi bunurile uzate? ripostă ea.

El îi adresă un surâs ironic.

– Nu uzate. Chestia asta sună pur și simplu sordid. Să spunem... experimentate.

În fine, cel puțin ea reușise să-l facă să surâdă.

– Ah, da, ca să poți trece la acțiunile tale licențioase. Dar eu aș îndrăzni să declar că ai fi un mire îngrozitor.

– Fratele meu a făcut cândva aceeași afirmație.

Arabella continuă fără a lua în seamă spusele lui.

– Cu toate acestea, sunt convinsă că ai fi un tată excelent.

– Cum? Să fie oare adevărat? El se prefăcu uimit. Prin urmare, domnişoara Vicar tocmai m-a măgulit!

– Oh, încetează, îi ordonă ea. Eşti bun cu copiii. Am văzut azi cum te-ai comportat cu Geoffrey şi Sophie.

– Acum e rândul tău. Tonul lui era sobru, dar ochii îi străluceau. Ce fel de bărbat ai prefera drept soţ?

– Ei bine, o femeie nu se mulţumeşte doar ca un bărbat să fie chipeş. Era rândul ei să-l împungă. Îşi doreşte un bărbat cu ambiţii, nu un pierde-vară.

– Cum, la capitolul acesta s-a dovedit Walter cam „mărunt"?

– Nu, acela era Phillip Wadsworth.

– Poftim?

Ea strânse din dinţi.

– Era mai mărunt decât mine, Justin. Chiar trebuie să mă faci s-o spun? Îmi venea doar până *aici*. Arătă aproape de bărbie.

Justin râse.

Ochii ei scânteiară.

– Chiar trebuie să faci haz de chestia asta?

Ea se îndepărtă, pentru a nu-i vedea surâsul batjocoritor.

– Îmi pare rău, zise el într-un târziu. N-am vrut să fiu crud. Văzând că ea nu spune nimic, el veni mai aproape. Nu plângi din nou, nu-i aşa?

Ea scutură tăcută din cap.

– Atunci, uită-te la mine. Te rog, scumpo, uită-te la mine.

Iarăşi „scumpo", rostit pe un ton răguşit şi tandru care o făcu să tremure. Ea îl privi în ochi. Surâsul lui dispăruse.

Brațele lui fierbinți, sprijinite pe talia ei, o trăgeau mai aproape.

– Justin, zise ea dintr-o suflare. Ce faci?

– Tremuri. Nu-ți fie teamă, Arabella.

Tremurul se răspândi prin tot corpul ei. Amețită, ea ridică privirea spre el. Își aminti cum îi declarase că în cazul în care el va avea ocazia s-o facă să tremure din creștet până în tălpi, atunci motivul va fi dezgustul. Dar în clipa asta, mintea ei nu se putea gândi la așa ceva.

Capul lui se apleca. Ca și cum... ca și când...

– Probabil că sunt nebun, mormăi el.

– De ce?

– Pentru că îmi trece prin minte să te sărut din nou.

Ochii lui arzători păreau că o străpung.

– Oh, măiculiță, zise ea slab.

– De ce spui asta? întrebă el pe un ton încrâncenat. De ce arăți astfel?

Își simțea pielea înfierbântată în locul unde se odihneau palmele lui.

– Fiindcă eu... cred că vreau s-o faci.

13

El își aținti asupra ei privirea fierbinte.

– N-ar trebui. Eu sunt un crai bătrân. O canalie. Tot ce ai spus tu că aș fi.

Prinse cu degetele partea din față a jachetei lui.

– Nu-mi pasă, Justin. *Mie nu-mi pasă.*

Doamne, n-ar fi trebuit s-o aducă niciodată aici. Ea era atât de contradictorie – o inocență desăvârșită combinată cu o senzualitate debordantă. Și vulnerabilă... nespus de vulnerabilă. El uitase cât de sensibilă era ea în privința părului și a înălțimii ei. Într-adevăr, noaptea trecută plânsese din această pricină. Amintirea aceea îl îndureră. Mândra, încăpățânata Arabella... oare nu știa cât e de frumoasă?

Ochii ei erau asemenea unor safire, strălucind în lumina difuză a lunii. Buclele roșcat-argintii i se revărsau peste umăr.

El simțise nevoia să le prindă în palme și s-o tragă mai aproape. Iar gura ei... avea nuanța trandafirilor striviți și părea stropită cu rouă.

Se simțea mistuit de patimă. Zilele din urmă fuseseră pur și simplu insuportabile. Era din ce în ce mai greu să fie lângă ea și să nu o atingă. Să nu tânjească după ea. Iar acum,

aici, în întuneric, sub lumina lunii, el știa că nicio rugăminte nu l-ar putea determina să se oprească. Diavolul n-avea decât să-i ia sufletul, însă nimic nu-l putea opri.

Mormăind, el o trase mai aproape. Gura lui o acoperi pe a ei.

Oftând ușor, ea își desfăcu buzele. El retrăi acel moment magic când o sărutase prima dată. Dar acum era cu mult mai bine decât își putea el aminti. El nu era beat, iar ea nu părea șocată. În schimb, era dulce, insuportabil de dulce.

El aruncă o privire spre chipul ei. Ochii ei erau închiși, cu genele lungi și dese, niște semilune negre pe obrajii ei. Dar el știa că dacă i-ar deschide, ar fi de un albastru strălucitor, ceresc și... Doamne, ea avea un gust dumnezeiesc, delicios precum păcatul.

Sângele lui începu să fiarbă și nu exista nicio rugăminte capabilă să-l oprească. Dar Arabellei părea să nu-i pese.

Dacă ar fi fost vorba de o altă femeie, el ar fi avut-o chiar acolo, pe bancă. Și-ar fi deschis repede pantalonii pentru a-și scoate la iveală bărbăția, și ar fi așezat-o pe ea dedesubt, călărind-o cuprins de fervoare, până ce amândoi ar fi țipat cuprinși de extaz. Imaginea aceea erotică îl zgudui până în străfundul sufletului.

Însă nu-și pierduse cu desăvârșire mințile. Aceasta era Arabella, tânără și naivă într-un mod atât de dulce. Dar lui nici că îi păsa de glasul conștiinței.

O mână puternică se prinse în jurul cefei ei, pentru a-i ridica și mai mult fața către el. El o sărută din nou cu lăcomie. Vârful obraznic al unuia dintre degete alunecă de-a lungul părții superioare a corsajului ei din dantelă. Dumnezeule, el putu atinge curba tentantă a sânilor ei.

Un scâncet scăpă de pe buzele ei, reverberând apoi în

adâncul gâtului lui. Limba lui o încolăci pe a ei, urmând apoi linia dinților ei. Ea se arcui, și în acel moment sânii i se lipiră și mai mult de toracele lui. Rotunzi și plini. Catifelați și fermi. Contradicția era încântătoare. Dorința explodă în venele lui. Simțea o nevoie dureroasă de a o gusta, de a o atinge... de a o *simți*. El îi șopti numele pe un ton implorator și răgușit.

– Dă-mi voie să te ating, Arabella. Lasă-mă să te văd.

Mâna lui pătrunse înăuntrul corsajului ei, cuprinzându-i sânul. El apăsă plinătatea aceea delicioasă, conștient de felul în care sfârcul ei îi împungea palma, tare și umflat la maximum. Ea tremura toată, reflectă el confuz.

O sărută pe gât.

– Arabella, mormăi el furios, tu mă faci să uit de mine. Fă-mă să mă opresc.

Ea gemu.

– De ce?

El o mușcă de lobul urechii.

– Tu ești o inocentă.

– Da...

– Și dacă vom continua astfel mult timp, nu vei mai fi.

– Atunci probabil că ar trebui să ne oprim, zise ea pe un ton slab.

Dar el nu se opri. *Ea* nu se opri.

Gura lui o acoperi din nou pe a ei. Ea se legăna lipită de el. Nemaifiind mulțumit doar s-o atingă, el îi trase corsajul peste umăr, pentru a-i dezgoli pielea. Voia s-o atingă. S-o sărute până ce ea își va striga plăcerea.

Lângă terasă se întredeschise o ușă. Se auziră pași pe dalele din piatră.

– Arabella? strigă o voce veselă și feminină. Ești aici?

Noi am fost bătuţi zdravăn, aşa că avem mare nevoie de tine...

Arabella îngheţă în braţele lui. Ochii ei se deschiseră larg.

– Georgiana! gâfâi ea. Făcu un pas într-o parte, trăgându-şi corsetul peste umăr.

Era prea târziu. Georgiana se afla în spatele lor, la mai puţin de trei paşi distanţă, holbându-se la ei cu ochii mari şi îngroziţi.

Însă, la naiba, asta nu era partea cea mai groaznică.

Chiar în spatele ei o văzu pe Grace.

În comparaţie cu toate belelele în care intrase ea de-a lungul anilor, niciuna nu egala felul în care se simţea Arabella în momentul acela.

Mătuşa Grace făcu stânga împrejur fără o vorbă. Cu ochii mari şi rămasă fără grai, Georgiana îşi vârî capul între umeri, pornind-o grăbită în urma acesteia pentru a reintra în salon.

– Mătuşă Grace!

Ea vru să se năpustească înainte.

Justin o prinse de cot, trăgând-o înapoi.

– Aşteaptă, o avertiză el. Aşteaptă aici.

În secunda următoare, mătuşa Grace îşi făcu din nou apariţia. Unchiul Joseph se afla alături de ea, expresia sa fiind la fel de întunecată precum un nor aducător de furtună.

– Arabella! Dumnezeule, fetiţo, nu ai bun-simţ? Trebuie să te dai mereu în spectacol?

El nu obişnuia să urle şi să se înfurie – rarele lui ieşiri făcând-o să se cutremure.

Ea era vag conştientă de faptul că Justin înlemnise lângă ea.

– Dacă cineva se dă în spectacol, my lord, aş îndrăzni să spun că acela eşti dumneata. Vă sugerez să vă moderaţi tonul.

Chipul lui Joseph deveni purpuriu.

– Iar eu îţi sugerez să iei mâna de pe nepoata mea.

– Desigur. Mâna lui Justin se îndepărtă de pe braţul ei.

– Deci. Voi doi aveţi ceva de spus în apărarea voastră?

Justin făcu o grimasă.

– Cum, explicaţiile sunt cu adevărat necesare?

– Scuteşte-mă de sarcasmul tău, băiete! îl repezi Joseph.

Ochii lui Justin scânteiară.

– Nu s-a întâmplat nimic, spuse Justin pe un ton repezit.

– Într-adevăr? Eu am înţeles că îţi ţineai mâinile pe sânii nepoatei mele...

– Unchiule Joseph! strigă Arabella.

Se simţea ruşinată. Voia să moară. Dorea să intre în pământ, să n-o mai vadă şi să n-o mai audă nimeni vreodată. Se simţea copleşită de o ruşine fără margini. Iar mătuşa Grace arăta de parcă ar fi fost gata să leşine.

În secunda aceea îşi făcu apariţia şi Sebastian.

– E vreo problemă? întrebă el, uitându-se când la Joseph, când la Justin.

– Un incident regretabil, preciză Justin cu calm.

Joseph mormăi înfundat. Părea gata să explodeze.

Sebastian se interpuse între cei doi.

– Bănuiesc că nimeni dintre cei de faţă nu vrea să provoace un scandal, preciză el calm, aşa că probabil toţi patru veţi dori să continuaţi discuţia în biroul meu.

– Nu acum. Vorbele fură rostite de Grace, cu o voce

înlăcrimată. Joseph, nu pot face asta acum. Poate mâine de dimineață.

– Grace, aceasta e o idee excelentă. Sebastian se dovedea a fi un arbitru plin de grație. O noapte de somn sănătos va reuși să îmbunătățească starea de spirit a tuturor. Să spunem... ora șapte fix? Ceilalți oaspeți nu vor lua micul dejun până la ora opt și jumătate. Asta ar trebui să vă garanteze intimitatea.

– Bănuiesc-că așa vom face, spuse Joseph pe un ton glacial.

Grace se agăță de brațul soțului ei.

– Joseph, te rog, condu-mă în camera noastră.

Joseph îi strânse mâna soției sale.

– Bineînțeles, iubire. Ridicându-și capul, îl privi țintă pe Justin. Sper că vei fi prezent pentru a rezolva această chestiune, tinere.

– Oh, nu trebuie să vă faceți griji, my lord, zise Justin pe un ton glacial. Voi fi acolo.

Arabella își mușcă buza. Mătușa Grace n-o învrednici nici măcar cu o privire. Nehotărâtă, Arabella se uită la Justin. Chipul lui era împietrit. El rămase locului.

– Arabella! Unchiul îi rosti numele cu forța unui tunet.

Simțindu-se strivită, Arabella nu avu altă soluție decât să-l urmeze.

În salon, jocul farselor era în plină desfășurare. Cu toate acestea, în momentul intrării lor, acesta se opri. Fiecare privire din încăpere fu ațintită asupra lor. Joseph își drese glasul:

– Din păcate, ziua aceasta s-a dovedit extrem de obositoare pentru soția și pentru nepoata mea. Suntem nevoiți să ne retragem ceva mai devreme.

Îl crezuse oare careva? Arabellei îi fu teamă să-i

privească. La plecare, ea era conştientă că îi urmăreau mai mult de câteva perechi de ochi suspicioase. Cineva şuşoti. Ea nu putu spune cine anume. Cât despre Georgiana, prietena ei nu se zărea nicăieri.

Senzaţia de gol din stomac deveni şi mai puternică în timp ce urcară scara. Reputaţia ei fusese distrusă. Întoarcerea mătuşii Grace în salon pentru a-l căuta pe unchiul Joseph şi ieşirea lor ulterioară pe terasă nu trecuseră neobservate... Toţi remarcaseră plecarea lor bruscă de la petrecere. Era normal să existe o mulţime de întrebări. Zvonuri... Un râs aproape isteric îi gâlgâi în gât în timp ce pătrunse în camera ei.

Oh, Doamne, îşi zise ea în gând, dar ar trebui să mă bucur. *Inaccesibila tocmai a fost detronată...*

Ea tocmai intrase în cameră în clipa când cineva bătu la uşă. Arabella o deschise cu grijă.

Era Georgiana.

– Arabella! Eşti bine? Ce s-a întâmplat? Georgiana o luă de mână şi o trase apoi în partea opusă, spre pat. Am văzut-o pe mătuşa ta vorbindu-i în şoaptă unchiului tău, după care i-am zărit ieşind împreună pe terasă. Eram atât de şocată încât am plecat de-acolo.

Arabella simţi un nod în gât.

– Unchiul Joseph era furios, recunoscu ea. Apoi Sebastian a observat probabil că ceva nu e în regulă, fiindcă a venit şi el afară. Vom avea o discuţie înainte de micul dejun. Scutură din cap, disperată. Sunt atât de proastă! Nici nu m-am gândit... N-ar fi trebuit să mă duc pe terasă cu Justin. Mătuşa Grace părea distrusă. Nici măcar nu s-a uitat la mine. Niciunul dintre ei nu mi-a adresat o vorbă după ce am părăsit terasa.

Mă simt ruşinată, mărturisi ea. Toată lumea ştie că ceva nu e în regulă... Oh, Georgiana, mi-e teamă că mi-am dezonorat familia.

Georgiana o strânse de mână.

– E numai vina mea. Nu trebuia să plec aşa cum am făcut-o. Dacă aş fi ştiut că... că...

Arabella schiţă un zâmbet.

– Că îl sărutam pe Justin.

Obrajii Georgianei se îmbujorară.

– În fine, da... dacă aş fi ştiut, Arabella, v-aş fi lăsat singuri. Îmi pare nespus de rău! E doar vina mea.

– Bineînţeles că nu! o asigură Arabella. Doamne, oare la ce *se* gândise? Să-i permită lui Justin să o sărute în felul acela pasional care o făcuse să se simtă ca şi cum ar fi fost gata-gata să se topească? Nu numai atât, i-a permis să-i dezgolească sânii. Carnea ei părea că ia foc; ea îşi dorise să-i simtă degetele, acolo, chiar pe vârful...

– Arabella?

După expresia întipărită pe figura Georgianei, era clar că făcuse încercări repetate să-i atragă atenţia.

Georgiana îi cercetă chipul.

– Te-am întrebat cum e.

– Ce anume?

– Ştii tu, zise Georgiana. Să fii sărutată!

Să fii sărutată? Sau să fii sărutată de Justin Sterling? Pentru că Arabella era convinsă că sărutul lui Justin nu putea fi comparat cu acela al oricărui alt bărbat. Acesta fusese de-a dreptul magic.

Georgiana se lovi cu palmele peste obraji, îngrozită.

– Oh! Oh! strigă ea. Nu-mi vine să cred că te-am întrebat una ca asta! Oh, iartă-mă, Arabella!

În mod surprinzător, Arabella pufni în râs. Georgiana făcu același lucru, iar Arabella o conduse până la ușă peste alte câteva minute. Acolo Georgiana o îmbrățișă cu putere.

– Nu te frământa, Arabella. Orice s-ar întâmpla mâine de dimineață, va fi cea mai bună soluție. O știu pur și simplu.

Privirea Arabellei se îmblânzi. Îi ură noapte bună prietenei sale, închise ușa și se lipi de ea, oftând. Dacă ar putea fi la fel de sigură precum Georgiana...

Ce-i spusese Justin lui Sebastian? Un incident regretabil, așa îl numise. O durere surdă și ciudată îi străpunse inima. Ce anume regreta el? Că o sărutase? Sau că fuseseră surprinși asupra faptului?

Ea nu avea un răspuns. Și, pe neașteptate, nu mai știa dacă își *dorea* un răspuns.

Faptul era împlinit. Nu mai putea schimba nimic. Cât despre ziua de mâine, nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să spere că Georgiana avusese dreptate... că totul va fi bine.

Ceva mai târziu, într-o altă parte a casei, Justin tocmai trăsese draperiile de la dormitorul său, în secunda în care auzi o bătaie în ușă. O deschise și descoperi că cel care se afla în pragul acesteia era Sebastian. Aducea o tavă pe care erau așezate o sticlă și două pahare din cristal cu o lucrătură extrem de fină.

Justin deschise ușa ceva mai mult, făcându-i lui Sebastian semn să intre.

– Lasă-mă să ghicesc, spuse el. Ai venit să dai sfaturi.

Sebastian puse tava pe măsuța așezată între cele două scaune ce încadrau șemineul.

– Nu chiar sfaturi. Dar m-am gândit că poate ai vrea să stăm de vorbă.

Dându-şi ochii peste cap, Justin se aşeză pe unul din scaune.

– Sfaturile nu sunt neapărat necesare, dar nu pot refuza un brandy.

Sebastian chicoti.

– Mi-am imaginat că nu poţi. E favoritul tău – şi cel mai bun pe care îl am.

Scoţându-şi cravata, Justin o aruncă într-o parte, urmărind cum Sebastian înclină gâtul sticlei şi turnă în fiecare pahar o porţie cât se poate de generoasă de brandy. Sebastian îi întinse un pahar lui Justin, apoi se aşeză în scaunul său.

Justin îl goli dintr-o înghiţitură, balansându-l apoi pe genunchi în timp ce aruncă o privire scurtă către fratele lui.

– Bănuiesc că acum vrei să afli care sunt intenţiile mele în privinţa zilei de mâine.

– N-o să-ţi spun ce ai de făcut mâine, zise Sebastian politicos, cu toate că sunt obligat să precizez – el îşi întoarse capul pe fereastră – că *e* ceva legat de terasa aceea... şi de femeia potrivită, nu-i aşa?

Justin mormăi.

– Hristoase, acum ai început să vorbeşti la fel ca ducesa.

Gura lui Sebastian făcu o grimasă.

– Şi ca soţia mea, adăugă el.

– Bănuiesc că tu găseşti chestia asta ca fiind deosebit de amuzantă, nu? Făcând o mutră acră, Justin ridică paharul gol. Sebastian se grăbi să i-l umple din nou.

– Nicidecum.

Justin îşi aţinti privirea asupra băuturii.

– Mi-am pierdut capul, mormăi el. Nu pot învinovăţi pe nimeni altcineva în afara mea.

– Din nefericire, aceasta nu e o problemă ce poate fi trecută cu vederea. Pentru că bănuiesc că Arabella nu e o femeie oarecare, am putea spune.

– Nu este, recunoscu Justin.

– Şi la asta se adaugă faptul că familia Burwell este foarte respectată.

Justin făcu o grimasă.

– Trebuie să fii întotdeauna atât de logic?

Sebastian ridică din umeri.

– După cum văd eu lucrurile, ori te însori cu ea, ori ba. E cât se poate de simplu.

Nu e simplu deloc! vru Justin să-l contrazică.

– Dar dacă tu nu ai de gând să te însori cu ea, adăugă Sebastian pe un ton vesel, bănuiesc că nu va trece mult înainte să o facă un altul. Am auzit că a fost cerută de trei ori în căsătorie.

Nu de trei, ci de patru ori! Justin îşi înghiţi vorbele, aruncându-i lui Sebastian o privire absentă.

. Scrâşni din dinţi. La naiba, nu-i plăcea să i se forţeze mâna. Cărui bărbat i-ar fi plăcut? Dar se întâmplase exact aşa cum îi declarase lui Sebastian. Îşi pierduse capul. Şi nu putea decât să fie sincer faţă de sine însuşi! În momentul acela, la lumina lunii, în timp ce erau înconjuraţi de întuneric, nicio putere de pe lumea asta nu l-ar fi împiedicat să o cuprindă în braţe pe Arabella. Să-şi aplece capul către al ei şi să-i sărute buzele atât de provocator de dulci şi de moi. Iar dacă Georgiana şi Grace n-ar fi dat buzna peste ei, el ar fi continuat să o sărute. Ar fi continuat s-o mângâie, incapabil să se oprească...

El mai luă o înghițitură de brandy.

– Sebastian. Vorbi fără a se uita în ochii fratelui său, pe un ton scăzut. Și dacă am rănit-o?

– Nu poți gândi în felul acesta, îl admonestă Sebastian.

Justin scutură din cap.

– Nu mă pot abține. Sebastian, eu... Tăcu, în timp ce mintea lui începu să lucreze febril.

În ochii lui Sebastian apăru o sclipire.

– Te gândești la tata, nu-i așa? zise el încet.

– Da. Cuvântul aproape că îl sufocă. Ar trebui să-i spună lui Sebastian, își dădu seama el. Doamne sfinte, nu venise momentul ca Sebastian să afle că el – Justin – îl omorâse pe tatăl lor? Se simți cuprins de amărăciune, iar cuvintele refuzară să prindă contur.

– Indiferent la ce te-ai gândi, observă Sebastian, e mai bine să nu o faci. Tata și mama și-au creat propriul lor infern. Asta nu are nimic de-a face cu noi. Desigur că tu știi asta.

Asta nu are nimic de-a face cu noi. Simți o împunsătură în inimă. Și dacă Sebastian se înșela? Dacă avea legătură?

– Sebastian, rosti el slab. Te-ai întrebat vreodată... dacă mama... dacă tata... dacă noi, noi trei – tu, Julianna și eu... Maxilarul i se încleștă. Oh, drace. Las-o baltă. Uită că am spus ceva.

Sebastian îl privi lung.

– Oricare ar fi lucrul care te frământă, Justin, noi nu putem să-l anulăm. Când eram tineri, existau zile pe care preferam să le uit, zile pe care nu le voi uita *niciodată*. Însă atunci când mă gândesc la copilăria noastră, singurul lucru care persistă în mintea mea e că am fost norocoși, toți trei, să ne avem unul pe altul. El surâse ușor. Trecutul e încheiat. E

momentul să priveşti spre viitor. Viitorul *tău*. Tu meriţi să fii fericit, Justin. Nu ai aflat asta deja?

Justin îşi simţi gâtul uscat.

– Şi cum rămâne cu Julianna? Şi ea merită să fie fericită. Şi după tot ce pretinde ea a fi, mă întreb dacă chestia asta este adevărată.

Chipul lui Sebastian se adumbri.

– Ştiu, murmură el.

– Când mă gândesc la ce i-a făcut nemernicul ăla de Thomas... mi-aş dori să-i fac o vizită.

– Asta nu ar rezolva absolut nimic, îi reaminti Sebastian. Dar eu înţeleg ce vrei să spui. Cu toate astea, sunt încredinţat că şi ea va avea parte de fericire, Justin. Sunt momente când trebuie să avem încredere într-o putere mai mare decât a noastră.

Justin ridică o sprânceană.

– Răbdarea ta n-a încetat niciodată să mă uimească.

Sebastian chicoti.

– Dacă soţia mea ar fi aici, cred că n-ar împărtăşi această părere. El se ridică, întinzându-se după tavă.

Justin ridică paharul pe care îl golise.

– Lasă sticla, îl sfătui el.

Sebastian pufni în râs.

– Ai grijă, frate. Dacă nu vei fi în biroul meu la ora şapte fix, sunt aproape convins că Joseph nu va da dovadă de generozitate. Iar pe mine nu mă încântă prea tare ideea de a-ţi fi secund.

Nu se va ajunge la asta, decise Justin, privind către uşa care se închidea. Dincolo de ce era el, de ceea ce fusese, el nu putea... el *nu avea* s-o mai facă... pe Arabella de râs.

Pe de altă parte însă Sebastian avea dreptate. Dacă el

nu se însura cu ea, atunci avea s-o facă altcineva. Iar perspectiva unei Arabella măritată cu un alt bărbat era... în fine, de neimaginat.

Mariaj, reflectă el, întorcând cuvântul pe toate fețele în mintea sa. *Mariaj.*

Se simțea împietrit. Și totuși, ea aprinsese un foc înăuntrul lui, în sângele lui, în adâncul inimii lui. Era tot timpul conștient de prezența ei. Parfumul ei. Căldura ei. Nu putea să stea aproape de ea fără a-și dori s-o atingă așa cum o făcuse în această seară. Voia mai mult.

De când o văzuse pentru prima dată la balul Farthingale, nu trecuse nici măcar o zi în care să nu se gândească la ea. Dorindu-și să fie cu ea, așa cum fusese în această seară. Voia să fie a lui, să-i aparțină, să simtă atingerea pielii ei catifelate. Simplul gând de a fi cu ea în felul acesta – așa cum își dorea – îi făcu sângele să clocotească în vene. Dar oare cât ar dura?

Credință și fidelitate... cum să nu fie îngrozit? Avea foarte puțină experiență în privința unor asemenea virtuți – în privința *oricărei* virtuți! Iar el nu era Sebastian. El semăna cu mama lui. *Mama lui...*

Dar nu suporta gândul de a o răni pe Arabella.

Pasiunea lui era reală, își reaminti sieși. O dorea pe Arabella cu fiecare fibră a sufletului său. El nu putea să-i câștige dragostea. Trebuia să fie practic, așadar. Arabella nu va iubi niciodată o secătură ca el. Dar dacă el nu putea avea dragoste, nu-i mai rămânea decât dorința și pasiunea și lucrul acesta era realizabil.

Și odată cu revelația aceasta veni și răspunsul pe care îl căuta.

Justin știa acum cu precizie ce avea de făcut.

14

Cu cinci minute înainte de ora şapte a dimineţii următoare, Arabella, mătuşa Grace şi unchiul Joseph se adunaseră în biroul lui Sebastian. Atmosfera era încărcată. Arabella stătea pe marginea unui scaun, ţinând mâinile strânse în poală. Mătuşa Grace şi unchiul Joseph şedeau pe sofaua care era amplasată vizavi de ea. Unchiul Joseph adoptase o atitudine rigidă. El nu obişnuia să vocifereze şi să se înfurie – deşi ea aproape că-şi dorea acest lucru! Iar mătuşa Grace... avea ochii roşii, umflaţi. Plânsese.

Şi totul din vina ei.

Uşa se deschise. Justin intră cu paşi mari. Se aşeză în scaunul cu braţe aflat lângă Arabella.

Unchiul Joseph nu pierdu vremea cu amabilităţile. I se adresă lui Justin:

– În absenţa părinţilor Arabellei, mătuşa ei şi cu mine le ţinem locul. Şi se pare că ne confruntăm cu o dilemă.

Arabella se aplecă în faţă.

– Unchiule, Georgiana nu va relata nimănui ce s-a întâmplat. Ea e prietena mea...

– Indiferent de ce va face ori nu va face ea, nu are importanţă! spuse acesta pe un ton ridicat. *Eu* ştiu, Arabella. Mătuşa ta ştie! Aceasta nu e una din năzdrăvăniile mărunte din copilăria ta, care poate fi iertată şi dată uitării.

– N-a fost vina ei, my lord, interveni Justin. Vina e în totalitate a mea, preciză el. Eu am sedus-o.

Arabella făcu ochii mari.

– Ce! strigă ea. Dar tu...

– *Linişte!* Amândoi, Justin şi unchiul Joseph, izbucniră în acelaşi timp.

Arabella se aşeză mai bine în scaun. Privirea ei alunecă uşor în direcţia lui Justin. Calmul lui era imperturbabil.

Unchiul Joseph îşi mută privirea acuzatoare asupra lui Justin.

– Nepoata mea a fost compromisă de tine, sir. Unchiul Joseph bătu darabana pe braţul sofalei. Cer satisfacţie.

Justin îşi înclină capul.

– Şi o veţi avea, my lord.

Arabella scose un sunet slab, înăbuşit. Nu, îşi spuse ea îngrozită. Cu siguranţă nu trebuie să aibă loc un duel...

– Am dezonorat-o pe nepoata dumneavoastră şi i-am distrus reputaţia. În mod clar, nu se poate acţiona decât într-un singur mod. Deci, mă voi căsători cu ea.

Unchiul Joseph i se adresă pe un ton vehement:

– Cel mai bine ar fi ca asta să se petreacă cât mai curând fiindcă, te avertizez, nu admit niciun fel de întârzieri.

Gura Arabellei se deschise pentru ca în clipa următoare să se închidă. Cei doi discutau ca şi cum ea nici măcar n-ar fi fost prezentă. Ori ea era pe cale să înnebunească, ori *ei*. Copleşită de emoţii, simţea că nu mai poate respira. Nici măcar să vorbească nu era în stare.

Oare auzise bine? Cu siguranţă că Justin nu rostise acum câteva secunde acele cuvinte.

– Mă voi ocupa de obţinerea unui permis special, my

lord. Nepoata dumneavoastră şi cu mine ne vom căsători imediat ce vom soluţiona acest aspect.

Stupefiată, ea îi urmări pe cei doi bărbaţi cum se ridică şi îşi strâng mâinile.

La amiază, toţi cei prezenţi la petrecere aflaseră despre logodnă. Când vestea fu anunţată, Devon o îmbrăţişă cu căldură pe Arabella.

– Oh, ştiam eu! Ştiam pur şi simplu că tu eşti aleasa.

Sebastian nu fu la fel exuberant. El se înclină deasupra mâinii ei, însă ochii lui cenuşii erau cât se poate de grăitori.

– Mă bucur că eşti tu, spuse el simplu.

În timpul felicitărilor, Justin se mulţumi să zâmbească, însă vorbi foarte puţin. Arabella îşi simţea inima grea. Se dojeni cu promptitudine. Nu era ca şi cum el ar fi fost îndrăgostit de ea. Doamne sfinte, altădată se întrebase dacă el măcar o simpatiza! Era o prostie ca ea să-i pretindă să se poarte ca şi cum ar fi îndrăgostit lulea de ea.

Cerându-şi mii de scuze, membrii familiei Berwell o porniră imediat înapoi către Londra – pentru a face pregătirile de nuntă, aşa cum declară mătuşa Grace. Pentru Arabella, totul părea a fi asemenea unui vis. Ca şi cum ceea ce se întâmpla n-avea nicio legătură cu fiinţa ei.

Două zile mai târziu, unchiul Joseph o informă că permisul a fost obţinut. Ceremonia fu stabilită peste trei zile.

Cu o zi înaintea nunţii, Arabella stătea în salon, cu mintea golită de gânduri. Mătuşa ei era în oraş, pentru a comanda florile. În realitate, reflectă ea cu simţurile amorţite, mătuşa Grace era singura persoană încântată în privinţa nunţii ce urma să aibă loc. Ceaiul pe care şi-l turnase rămase pe

tavă. Era greu de crezut că doar cu o săptămână în urmă sosiseră la Thurston Hall...

Urmă o bătaie ușoară în ușă. Era Ames, valetul.

– Domnișoară, aveți un musafir.

– Prefer mai degrabă să nu văd pe nimeni, Ames.

El fu neobișnuit de insistent.

– Înclin să cred că vă veți răzgândi, domnișoară.

Arabella oftă.

– Ames, te rog...

– E logodnicul dumneavoastră, domnișoară.

Logodnic. Ea își simți gura uscată. Niciodată, cât e lumea asta de mare, ea nu-și imaginase că Justin putea fi numit *astfel*. Brusc, simți cum îi tresaltă inima în piept.

– Domnișoară? i se adresă Ames. Dacă doriți, îi pot transmite că sunteți indispusă.

Ei îi trecu prin minte că Justin nu s-ar mulțumi cu un asemenea răspuns. El ar pătrunde probabil în încăpere fără să ia în seamă interdicția.

Inspiră adânc.

– Te rog, condu-l înăuntru, Ames.

– Prea bine, domnișoară.

O secundă mai târziu, Justin intră în încăpere cu pași mari. Purta veșminte de călărie, cizmele lui negre strângându-i gambele, iar pantalonii din piele de bivol fiind lipiți de picioarele sale musculoase.

– Sper că nu te superi fiindcă am venit în vizită neanunțat.

– Nicidecum, murmură ea. Îi făcu semn către scaunul tapițat în mătase de Damasc, aflat chiar vizavi de ea. Ia loc, te rog.

– M-am gândit că ar fi bine să ne vedem măcar o dată

până mâine. El își scoase mănușile de călărie și le așeză pe măsuța din lemn de trandafir.

Ea se simțea cuprinsă de neliniște. Mâinile lui, observă ca în treacăt, erau asemenea restului ființei lui: lungi, subțiri, elegante, și cu toate acestea atât de masculine. Chipul i se îmbujoră. Cum oare, se întrebă ea curioasă, o fi arătând restul trupului său, dincolo de aparența civilizată a hainelor? El era surprinzător de puternic. În noaptea aceea petrecută la Thurston Hall, când el o cărase până în camera ei, ea fusese uimită de faptul că o ridicase cu atâta ușurință...

– Arabella?

Ea își întoarse privirea către chipul lui.

– Da?

Vocea ei era slabă și subțire.

El o privea fix.

– Te întrebam dacă ești pregătită pentru nunta de mâine.

Arabella nu răspunse. Nu fu în stare. Mâine, la vremea asta, ea și Justin aveau să fie soț și soție. *Soția* lui. Oh, Doamne, va fi un adevărat paradis... Nu, avea să fie un infern. Soție ori ba, el va dori să aibă orice femeie...

– Da... Nu. Eu... nu știu ce vreau să spun. Doamne, era o idioată. Totul e atât de ireal. Atât de neașteptat. Tonul ei era nesigur. Ea își adună tot curajul pentru a-i susține privirea. De ce? întrebă ea simplu. De ce faci asta? De ce ai fost de acord să te însori cu mine?

Justin își arcui o sprânceană.

– De acord? zise el cu blândețe. Arabella, poate că n-ai băgat de seamă, însă a fost ideea mea, nu a unchiului tău, să ne căsătorim.

Cum putea el oare să fie atât de liniştit, de nepăsător, când ea se simţea sfâşiată lăuntric?

– Ar fi trebuit să-mi închipui că o vei lua la sănătoasa la gândul căsătoriei! zise ea cu o voce voalată.

El o privi lung înainte de a rosti:

– Eu sunt în multe feluri, Arabella, dar laş nu sunt.

Ea inspiră adânc.

– Cum s-a ajuns aici? întrebă ea pe un ton scăzut. Noi... noi nu ne potrivim. Tu o ştii la fel de bine ca şi mine. Iar eu ştiu că tu nu intenţionezi să te căsătoreşti cu nimeni, cu atât mai puţin cu mine.

Justin se încordă.

– De ce spui asta?

– Eşti cel mai faimos crai al Londrei. Toată lumea ştie că cei asemenea ţie fac tot posibilul pentru a evita să fie prinşi în capcana pentru şoareci a preotului.

Justin se lăsă pe spate. Făcu un efort suprem pentru a-şi păstra calmul. Era atât de evidentă absenţa dorinţei ei de a se căsători cu el. Poate că îşi merita soarta având în vedere păcatele lui cele multe.

– Tu eşti o lady, Arabella. Faptul că eu, în trecut, am ales să am de-a face cu femei care nu erau la fel de cumsecade nu are nicio legătură cu relaţia dintre noi doi. Eu te-am dezonorat şi...

– Dar nu m-ai dezonorat, nu cu adevărat! Noi... noi pur şi simplu ne-am sărutat.

– Am făcut mai mult de atât. Ţi-am atins...

Chipul ei se îmbujoră.

– Chiar e necesar să-mi aminteşti?

– Comportamentul meu nu a fost demn de un gentleman. Am fost surprinşi într-o postură compromiţătoare, iar

eu nu-mi voi permite să-ţi distrug reputaţia. Te respect prea mult pentru a proceda astfel.

Tonul lui era repezit. Arabella clipi. Ea își imaginase că el nu avea respect pentru nimic și pentru nimeni. În fine, asta nu era adevărat în totalitate. El își respecta fratele, cumnata, sau cel puţin ea își imagina că o face... Pentru prima dată, ea își dădu seama că nu știa totul.

Existau multe lucruri pe care ea nu le aflase. Bune sau rele, asta rămâne de văzut.

– Îmi pare rău, murmură ea. N-am vrut să te insult.

El nu părea foarte convins de bunele ei intenţii.

Ea se precipită:

– Eu pur și simplu ... eu nu vreau ca tu să mă urăști, Justin. Nu vreau ca tu să-mi porţi pică.

Expresia întipărită pe chipul lui se schimbă. Până să-și dea ea seama ce avea de gând să facă, el era deja lângă ea, pe canapea, prinzându-i mâinile într-ale sale.

– Exact același lucru voiam să ţi-l spun eu *ţie*. Îi adresă un surâs generos. De fapt, acesta este adevăratul motiv pentru care am venit aici.

· Senzaţia mâinilor lui care le acopereau pe ale ei era una extrem de liniștitoare. Li se intersectară privirile, dar ea mai simţi și altceva. Nu știa cu precizie despre ce anume era vorba, însă acest ceva îi făcu inima să tresară.

Dar în secunda următoare, ea oftă îngândurată.

– Numai că mi-aș fi dorit ca mama și tata să poată fi prezenţi aici. Mă îndoiesc că au primit între timp scrisoarea.

El o strânse de degete.

– Știu. Și pentru asta *îmi* pare într-adevăr rău. Dar unchiul tău nu admite niciun fel de întârziere. N-o să scap cu

viață dacă mai așteptăm. În plus... cred că prefer varianta asta.

Arabella se încruntă.

– De ce? Oh, fără îndoială că lui îi era teamă că în cazul în care ar mai aștepta, s-ar putea răzgândi. Și atunci ce s-ar întâmpla cu ea?

Pe buzele lui înflori un surâs.

– Cu siguranță e mult mai simplu să mă însor cu tine decât să-ți fac curte. Acum, cel puțin, nu va trebui să parez loviturile hoardei tale de admiratori ce te înconjoară la fiecare petrecere.

Ea strâmbă din nas.

– Asta este prima data când mă vizitezi, spuse ea ironic.

– Și după ceremonia de mâine, nu va mai fi nevoie. Vei fi chiar acolo, în propria mea casă, de câte ori te voi dori.

De câte ori te voi dori.

Arabella nu știa ce voia să spună cu asta. Și nici nu era pregătită să facă speculații.

– Nici măcar nu știu unde locuiești, șopti ea.

– Am o reședință de oraș pe Berkeley Square. Cred că ți se va părea de-a dreptul fermecătoare. Afară, în foaier, ceasornicul încastrat într-o casetă bătu ora exactă. Oricât mi-ar plăcea să mai rămân și să mai stăm de vorbă, sunt obligat să plec. În curând am programată o întâlnire de afaceri.

Sprâncenele ei se arcuiră.

– Tu? O întâlnire de afaceri?

El chicoti văzând îndoiala întipărită pe chipul ei.

– De fapt, chiar am obținut un important succes. Cea mai recentă dintre achizițiile mele este o bancă din Scoția. Deci vezi tu, la urma urmelor, te măriți cu un domn respectabil și anost.

Anost? Acesta era ultimul cuvânt pe care Arabella l-ar fi folosit pentru a-l descrie pe Justin Sterling.

– Mare păcat, replică ea cu blândețe, pentru că eu așteptam cu nerăbdare să domesticesc o canalie.

– Oh, în mine sunt suficiente rămășițe ale unei canalii, veni răspunsul lui prompt și obraznic. Sclipirea aceea malițioasă din ochii lui ar fi trebuit să-i servească drept avertisment. Ar fi trebuit să-și dea seama că nu era bine să provoace un bărbat ca el!

În clipa următoare, două brațe puternice se strecurară în jurul taliei ei, trăgând-o apoi pe genunchii lui. Buzele ei se întredeschiseră plăcut surprinse în vreme ce gura lui o acoperi pe a sa. El o sărută cu o fervoare făcând-o să-și piardă respirația.

Capul ei încă vâjâia în secunda în care el se ridică și o așeză în picioare cu un gest atât de brusc, încât ea fu nevoită să se agațe de antebrațele lui pentru a nu-și pierde echilibrul.

El o susținu, așezându-și mâinile mari și fierbinți pe talia ei.

– Acum e bine?

Arabella încuviință, deschizând șovăitoare ochii.

Spre surprinderea ei, surâsul lui ușor se evaporase. În locul lui apăruse o expresie atât de intensă, încât ea își ținu respirația.

– Ce s-a întâmplat?

– Pur și simplu mă gândeam.

– *La ce?*

Privirea lui lungă îi scrută atent trăsăturile, una câte una, oprindu-se în cele din urmă asupra buzelor ei.

– Data viitoare când te voi săruta, vei fi soția mea.

15

Ceremonia începu a doua zi, fix la ora trei după-amiaza, la reşedinţa din oraş a mătuşii şi a unchiului ei. În afara Georgianei, care era domnişoara sa de onoare, şi de părinţii acesteia, cei prezenţi făceau parte din familie – Sebastian, Devon, Julianna, gemenii, mătuşa Arabellei, verişoarele sale alături de familiile acestora. Singura excepţie o reprezenta ducesa de Carrington, văduva cea bogată. Sebastian era cavalerul de onoare al lui Justin. Reverendul Lynch, care fusese mulţi ani de zile prietenul tatălui ei, şi pe care Arabella îl cunoştea încă din copilărie, oficia ceremonia.

Ea păşi în salon la braţul unchiului ei Joseph. Genunchii îi tremurau atât de tare, încât se minuna că mai era în stare să meargă. Arabella făcu ochii mari în clipa în care ei doi se opriră în prag. Mătuşa Grace decorase încăperea cu mai multe duzini de trandafiri proaspeţi în nuanţe de roşu şi alb.

În secunda următoare, ochii ei se îndreptară inevitabil către Justin, care era îmbrăcat într-un costum de nuanţa ciocolatei negre ce făcea ca ochii săi luminoşi şi verzi să strălucească precum două smaralde.

Nici nu zâmbea, nici nu era încruntat. Se străduia să afişeze o mină solemnă, iar ea descoperi brusc că plonjează într-un abis. Nici nu se căsătoriseră încă... iar el avea deja regrete?

Să-şi petreacă viaţa alături de cineva care nu o va iubi niciodată... oh, Dumnezeule, cum putea să facă una ca asta? se gândi ea disperată. Aceasta era ziua nunţii ei. *Ziua nunţii ei.* Din clipa când fusese suficient de mare pentru a face speculaţii pe marginea propriei sale căsătorii, ea nutrise convingerea că ziua aceea avea să vină, iar ea o să fie îndrăgostită până peste cap de soţul ei... şi el la rândul său de ea. Dar acesta nu era partenerul pe care şi-l dorea. Nimic nu se petrecuse aşa cum ar fi trebuit, iar ea se afla acum aici, la numai câţiva centimetri distanţă de bărbatul ce avea să-i devină soţ pentru restul vieţii ei, gândindu-se la zilele pe care le va mai avea de trăit...

Cu o săptămână în urmă, ar fi jurat că n-ar putea iubi niciodată un bărbat precum Justin Sterling. Dar, dintr-odată, ea nu mai fusese atât de convinsă... Chiar îl iubea? *Îl iubea?* Inima ei tresări. Prinsă în vâltoarea unor emoţii copleşitoare, nu era sigură că putea deosebi partea de sus faţă de cea de jos, dreapta de stânga, luna şi stelele.

Şi totuşi exista un lucru mai presus de toate celelalte. Gândul că ar fi posibil ca Justin să nu o iubească niciodată îi provocă o durere zdrobitoare.

Simţea dorinţa nestăvilită de a se răsuci pe călcâie, ca apoi să iasă în fugă din casă ţipând.

Dar între ea şi Justin exista o distanţă de trei paşi. Trei paşi mici şi viaţa ei avea să se schimbe pentru totdeauna. Ei erau, în acelaşi timp, cei mai dificili şi cei mai simpli paşi pe care îi făcuse vreodată.

Reverendul Lynch îşi drese vocea.

– Dragii mei, spuse el, ne-am adunat cu toţii aici, în faţa lui Dumnezeu...

Restul ceremoniei se pierdu în ceaţă. Următorul lucru

de care ea deveni conştientă fu clipa în care reverendul Lynch se întoarse către Justin.

– Iei în căsătorie pe femeia aceasta pentru a-ţi fi o soţie credincioasă, pentru a trăi împreună după voia lui Dumnezeu, în sfântă căsătorie? Promiţi că o vei iubi, că o vei proteja şi onora lăsându-le la o parte pe toate celelalte, păstrând-o alături doar pe ea, câte zile veţi avea?

– Da.

Tonul lui calm părea atât de convingător, încât Arabella fu pentru moment năucită. Reverendul Lynch vorbi iarăşi, dar ea abia dacă îl auzi. Prin urmare, dacă nu ar fi cunoscut nici bărbatul şi nici reputaţia acestuia, atunci i-ar fi fost uşor să creadă că el vorbise cât se poate de serios!

Reverendul Lynch se oprise.

Aproape cu întârziere, ea îşi dădu seama că era rândul ei. Mâinile începură să-i tremure atât de tare încât micul ei buchet de trandafiri alunecă de-a lungul rochiei sale de mătase.

Fu unicul zgomot din încăpere.

Arabella nu se putu abţine şi se întoarse repede către Justin. Una din sprâncenele lui negre era ridicată arogant, iar ochii lui verzi o priveau ţintă.

Ea îşi înălţă bărbia.

– Da, se auzi ea rostind în grabă, apoi se întrebă dacă răspunsul ei sunase la fel de tremurat şi îngrozit şi entuziast cum îl percepuse în forul său lăuntric.

Urmă anunţul reverendului:

– Poţi săruta mireasa.

Justin se întoarse spre ea.

Mintea ei înregistră o pereche de ochi verzi şi înflăcăraţi, şi două braţe tari ce o cuprinseră. El îi pecetlui

gura cu un sărut care o făcu să-și piardă răsuflarea. Oare avea să fie mereu la fel? Ea se rugă să fie așa.

Pământul se învârtea încă în secunda în care el își dezlipi buzele de ale ei. Ea clipi în sus către el.

– Oh, măiculiță, șopti ea fără să stea pe gânduri.

El își dădu capul pe spate, pufnind în râs, secătura, după cum putea ea vedea și auzi! Arabella îl fixă imediat cu o privire încruntată.

Spre surprinderea ei, el o sărută din nou – la fel de provocator.

De această dată, în clipa când deschise ochii, auzi zgomotul aplauzelor!

Arabella simți cum o roșeață dogoritoare se întinde dinspre gât pe toată fața.

– Ești o canalie, îi spuse ea pe un ton acuzator.

El își strecură mâna în curbura cotului ei.

– Ei bine, te-am prevenit, nu?

Urmă o cină festivă. Comportamentul distant al unchiului Joseph față de Justin dispăru până la servirea felului principal de mâncare și Arabella respiră ușurată. Dar aproape înainte ca ea să-și poată da seama, cina se termină, iar momentul plecării sosi și el.

Lângă ușă, familia se adună în jurul lor pentru a le face urări. Domnea o agitație generală. Gemenii țipau și se învârteau de colo-colo, alături de micuții verișoarei sale. Mătușa Grace fu ultima care păși în față. Surâdea, însă ochii îi străluceau. În mână ținea o batistă delicată.

La vederea lacrimilor mătușii ei, o durere fierbinte îi inundă pieptul. Arabella se repezi înainte și își îngropă fața în capa mătușii Grace.

– Mătuşă Grace, zise ea suspinând, îmi pare rău că nu ai apucat să organizezi o nuntă ca la carte.

Grace o îmbrăţişă cu putere.

– E în regulă, draga mea. Te poţi revanşa permiţându-mi să pregătesc botezul primului tău copil.

Justin se retrăsese câţiva paşi pentru a discuta cu Sebastian. El alese chiar clipa aceea pentru a se uita lung la ea. Peste umărul mătuşii ei, ochii lor se întâlniră. Ai lui erau inexpresivi, dar Arabella fu convinsă că ai ei erau enormi. Înghiţi în sec, ferindu-şi privirea. În ce-o priveşte, abia îndrăznise să se gândească la nuntă, darămite la copii. Oare Justin chiar îşi dorea copii? Gândurile îi zburară la noaptea ce avea să vină. Tocmai din acest motiv, o să-şi ceară el drepturile de soţ?

Justin era un bărbat extrem de sănătos şi viril, bine cunoscut pentru apetitul lui sexual. Dacă nu cumva se înşela, decise ea prevăzătoare, probabil că el va...

Subiectul era încă prezent în mintea sa în secunda în care trăsura întoarse în faţa unei case cu faţada din cărămidă, aflată pe Berkeley Square.

Justin se răsuci în direcţia ei.

– M-am gândit să ne petrecem noaptea aici, rosti el nonşalant. Din cauza grabei cu care ne-am căsătorit nu am avut timp să plănuim un voiaj de nuntă ceva mai lung. Dar dacă vrei, putem pleca mâine de dimineaţă, pentru o săptămână şi ceva, la Bath. Sper că vei fi de acord cu asta.

– Oh, eu ador Bath-ul, zise Arabella încântată. În această perioadă a anului are o frumuseţe aparte.

Nu, reflectă Justin. Cea care avea o frumuseţe aparte era ea...

Un lacheu deschise portiera trăsurii.

El își întoarse privirea de la buzele ei.

– Vino. Dă-mi voie să-ți arăt... El se întrerupse brusc. Noua ta casă. Trupul Arabellei fu scuturat de un fior straniu. O parte din nerăbdarea ei dispăru.

Cu degetele sprijinite de umărul ei, el o prezentă personalului, apoi o conduse prin casă. Aceasta era confortabilă, fiind prevăzută cu mai multe încăperi decât s-ar fi așteptat ea, fără a fi însă ostentativă. Arabella fu încântată la vederea pieselor elegante de mobilier, și cu toate că Justin nu rosti o vorbă, ea își dădu seama că el era satisfăcut.

Ajunseră în cele din urmă în dormitor, o cameră încăpătoare, decorată în nuanțe de castaniu și maro, dominată de un pat imens.

Ea încercă să nu se holbeze la acesta, dar în același timp nu se putu stăpâni.

– Ți-e foame?

Tresări speriată.

– Oh, nu. Avea o voce stranie. N-aș putea înghiți nici măcar o bucățică după cina aceea copioasă. În cele din urmă reuși să-și mute privirea de la pat.

Ea era emoționată, își dădu seama Justin. O trăda vocea ei, felul în care privirea ei lungă se intersectă cu a sa, doar pentru a se muta imediat într-o altă direcție. Îi venea să râdă, însă nu era sigur că ar îndrăzni. Se însurase cu o fată binecrescută, la urma urmei, deși ea susținea că ar cunoaște foarte bine cum are loc actul procreării. În realitate, el avea serioase îndoieli în această privință.

– Ei bine, atunci, nădăjduiesc că ai nevoie de puțină intimitate. O voi trimite pe Annie înăuntru.

Arabella clipi.

– Annie? Annie este aici?

El dădu aprobator din cap.

– Am reușit s-o conving pe mătușa ta s-o lase să intre în serviciul meu.

– Îți mulțumesc, Justin. Ea se opri, impresionată într-un mod straniu de gestul lui. A fost foarte drăguț din partea ta.

El înclină din cap.

– A fost plăcerea mea.

El plecă, iar Annie veni s-o ajute să-și scoată rochia de mireasă. Un cufăr de mici dimensiuni ce conținea o parte din lucrurile ei se pare că fusese mutat aici în decursul zilei respective. De acolo scoase Annie cămașa de noapte și lenjeria pe care avea să le poarte în noaptea aceea. Prezența ei era reconfortantă, însă, după ce îi perie părul, Annie se retrase în grabă.

Rămasă singură, Arabella se ridică de la măsuța de toaletă, făcând câțiva pași, doar pentru a se admira în oglinda ovală care era așezată într-un colț. Ceea ce văzu nu-i fu pe plac. O străină se holba la ea, o străină peste umerii și spatele căreia părul cădea în valuri roșii. Cămașa de noapte din dantelă subțire – merita prea puțin prețul exorbitant pe care știa că îl plătise mătușa Grace. Întregul ei trup era perfect vizibil, de la nuanța de fildeș a pielii, rozul sfârcurilor, până la triunghiul aflat ceva mai jos, format din cârlionții roșcat-aurii dintre coapse.

Era o cămașă de noapte menită să ademenească. Să ispitească. Să... Doamne, dar mintea ei aproape refuză să formuleze expresia... să încânte. Ea se simți... oh, sfinte Dumnezeule, de-a dreptul scandalos! Gândul acela fu urmat rapid de un altul.

Oare o să-i placă lui Justin? Și ea îl dorea, își dădu ea

seama, resimţind o durere ascuţită. Voia ca el să fie vrăjit. Tânjea după asta cu o intensitate de-a dreptul dureroasă.

Tocmai formula acest gând în secunda în care uşa se deschise, pentru ca după aceea să se închidă.

Arabella se răsuci pe călcâie. Îşi reprimă impulsul de a-şi acoperi trupul cu braţele. Privirea lui Justin alunecă de-a lungul ei din creştet până în tălpi, nelăsând nici măcar o părticică neexplorată. Ţinându-şi respiraţia, ea rămase locului, aşteptând împlinirea sutelor de rugăciuni şi visuri care se înălţau din sufletul său.

16

Justin nu se mişcă. Nu putea nici măcar să respire. Ea arăta ca un înger înveşmântat în alb, ochii ei fiind strălucitori, albaştri şi luminoşi precum cerul. Aerul acela de puritate nespusă care o înconjura îl îngheţă.

Oh, Dumnezeule! Ce făcuse? Ea era soţia lui. *Soţia* lui. Iar ea nu merita o asemenea soartă. Nu ar fi trebuit să-şi unească destinul cu un ticălos ca el. Durerea îi crestă trupul ca tăişul unei lame. Se simţea înfricoşat şi în acelaşi timp se dispreţuia. El era negru pe dinăuntru, tot atât de negru pe cât era ea de dulce şi de inocentă. Şi cu toate că s-ar putea ca ea să nu vadă asta în acea noapte, tot are să observe într-o zi. L-ar urî dacă ar afla ce este, ce a făcut. L-ar urî, iar el nu putea suporta ideea.

Făcând un mare efort de voinţă, el îşi mută privirea de la imaginea aflată în faţa sa.

Arabella nu ştia ce anume nu era în regulă, însă observă cum ochii lui se întunecă, precum un nor care trece pe deasupra soarelui, cum muşchii feţei lui par să înţepenească. Surâsul ei păli brusc.

Oare ce fel de nebunie pusese stăpânire pe ea? Soţul ei era cel mai chipeş bărbat din Anglia. Iar ea nu era decât o femeie lipsită de graţie şi neîndemânatică, ce nu s-ar fi

căsătorit niciodată dacă mătuşa Grace şi Georgiana nu i-ar fi surprins sărutându-se.

Se simţi ca şi cum un cerc bolnăvicios al groazei ar fi strangulat-o încetul cu încetul. Strângându-şi palmele cu putere în faţa ei, până ce i se albiră încheieturile, ea vorbi:

– Îmi pare rău. Eu am presupus pur şi simplu că fiind noaptea nunţii noastre... Dar nu va trebui să afle nimeni dacă tu preferi ca noi să nu... nu... avem relaţii intime.

– Arabella...

– Ştiu că o căsătorie trebuie să fie consumată pentru a fi valabilă, dar asta e doar problema noastră, nu a altora...

Justin înţepenise.

– Arabella, ce naiba bălmăjeşti tu acolo?

Gâtul începu s-o doară din cauza efortului de a-şi reţine lacrimile. Nu are să plângă, îşi spuse ea. În mod cert nu avea să facă asta.

Îşi făcu curaj.

– Înţeleg. Ştiu că nu sunt la fel de frumoasă precum celelalte femei cu care ai avut de-a face. Sunt conştientă de faptul că nu pot spera să mă compari cu...

– La naiba! înjură el. Ce prostie e asta?

– Te-am văzut, Justin. Am văzut! Te uitai la mine ca şi cum nici nu suportai să mă vezi!

El scoase un sunet slab.

– Vino aici, îi porunci el.

– Nu vin. Printr-un miracol, ea reuşi să-şi păstreze ultima fărâmă de demnitate. Spune-mi doar ce trebuie să fac. Unde pot să dorm...

El veni spre ea. Mâinile ei se strânseră în pumni; el aproape că se chinui să-i desfacă. Pielea ei era rece ca gheaţa, dar el îi strânse cu putere degetele într-ale sale. Expresia

chipului ei era pe jumătate sfidătoare, pe jumătate rănită.

Asta se întâmpla numai din vina lui, își spuse Justin. Cum putea să-i explice? Nu era sigur că ar fi găsit cuvintele potrivite. Nu se punea problema că l-ar înspăimânta – era vorba de frica de a nu *o* dezamăgi. El nu știa exact cum și când anume se întâmplase, dar, într-un fel anume, ea devenise foarte prețioasă pentru el. Era îngrozit că ar putea comite vreun gest care s-o alunge de lângă el.

Dacă ar fi fost înțelept, i-ar fi dat drumul să plece chiar în secunda aceasta. Dar el era un nemernic lacom și egoist. Și, în plus, știa că, sub niciun motiv, nu o va lăsa să iasă din acea încăpere.

Respiră adânc, prins în vâltoarea unei emoții puternice. Știa care fusese motivul pentru care se însurase cu ea: asta era ceea ce dorea. Ceea ce dorise în tot acest timp. Noaptea asta. Clipa asta. Pe această *femeie*.

– Nu e vorba de tine, zise el încet. E vorba de *mine*. Am intrat și te-am văzut aici, semănând atât de mult cu un înger încât... în fine, îmi cunoști trecutul. Îmi cunoști reputația. Sunt un diavol. O știe toată lumea. Inclusiv tu. Și știu că ți-ai fi dorit alt fel de nuntă. Știu că nu sunt eu soțul la care visai. Dar nu am să... nu am să te dezamăgesc.

Tonul vocii lui era foarte scăzut.

– Nu putem desface ce e deja făcut. Nu acum. E mult prea târziu. Suntem căsătoriți. Tu ești soția mea, Arabella. Și oricât de ciudat ar părea, cred că am fost împinși unul spre celălalt aproape din secunda în care am intrat în sala de bal a familiei Farthingale și te-am văzut din nou.

În timp ce vorbea palma lui alunecă ușor peste a ei, lată, puternică și fierbinte. Degetele lui subțiri și puternice le cuprinseră pe ale sale. Ea înghiți în sec.

– Uită-te la mine, scumpo.

Scumpo. Inima Arabellei se strânse. Ea ridică spre el doi ochi înrouraţi.

Tandreţea neaşteptată pe care o exprima chipul lui o frapă. Oh, Doamne, până la urmă el o va face să plângă...

– Justin, rosti ea pe un ton inegal. Oh, Justin...

– Ascultă, scumpete. Te rog să asculţi. Tu eşti... Nu cunosc un alt cuvânt prin care să te descriu în afară de... desăvârşită. Nu ştii lucrul acesta? Degetele lui se strecurară printr-ale sale.

– Oh, dar eu nu sunt...

– Oh, ba da, eşti. Iar în seara asta, când mă voi culca cu tine, nu o voi face din datorie, sau pentru că mariajul nostru trebuie să fie consumat, sau dintr-un alt motiv la fel de prostesc. O voi face fiindcă te doresc. *Pe tine*, draga mea Arabella. Pentru că te doresc cu fiecare fibră a fiinţei mele. S-a înţeles?

– Da. Fu un sunet ca o părere.

Incertitudinea ei acţionă precum o săgeată înfiptă în inimă. El decise imediat că poate ar fi mult mai bine să-i demonstreze prin fapte ceea ce îi spusese.

Îşi sprijini fruntea de a ei.

– Ah, spuse el răguşit, dar tu nu pari teribil de convinsă că soţul tău intenţionează într-adevăr *să fie una* cu soţia sa. O pauză. Poate că vorbim prea mult şi ...*facem* prea puţin.

Năucită, Arabella se uită lung în ochii aceia verzi în care desluşi o licărire veselă.

– Ce?

Mâinile lui erau aşezate pe şnururile veşmântului ei. Înainte ca ea să-l poată opri, îmbrăcămintea se îngrămădi în jurul picioarelor ei. Evaluarea lui francă o făcu să devină

conştientă de sine. I se părea oarecum deconcertant să stea acolo aproape goală în timp ce el era încă complet îmbrăcat.

– O cămaşă cât se poate de încântătoare, remarcă el în treacăt, dar bănuiesc că nu e veşmântul pe care îl porţi de obicei la culcare. E nouă?

– Mătuşa Grace a ales-o, zise ea slab.

El surâse uşor.

– Să-mi aduci aminte să-i mulţumesc mătuşii Grace pentru gustul ei desăvârşit. Două mâini puternice coborâră pe umerii ei. Deocamdată, cred că ne descurcăm fără acest... veşmânt exterior.

Înainte ca el să-şi termine fraza, ea era deja goală. Gâfâitul ei provocat de faptul că se găsea într-o asemenea postură fu acoperit de două buze puternice care se suprapuseră fierbinţi peste ale ei, într-un sărut lung care o înfioră de plăcere. Era aproape inconştientă în clipa în care el o ridică şi o purtă către pat. Realitatea înconjurătoare dispărea de fiecare dată când el o săruta. Înlănţuindu-i gâtul cu braţele, se lipi de el, însă un nasture dur, care se înfipse în carnea delicată a sânilor ei, o făcu să se retragă.

– Ce s-a întâmplat?

– E cât se poate de tulburător să zac aici goală, când tu eşti complet îmbrăcat.

Justin chicoti. Doamne, ea rostea cele mai scandaloase lucruri! El avusese de gând să nu se grăbească, deşi Dumnezeu îi era martor – vederea ei într-o cămaşă ca aceea îi pusese la grea încercare autocontrolul. Gustul gurii ei era îmbătător, iar parfumul ei ameţitor. Ţinându-i trupul mlădios lipit de pieptul lui şi continuând s-o exploreze cu mâinile şi

gura se abţinea deocamdată să-şi scoată pantalonii, dezgolindu-şi bărbăţia şi penetrând-o în grabă.

Nu era un stil adecvat pentru a poseda o inocentă, şi cu atât mai puţin pe soţia sa.

– O mireasă nemulţumită, glumi el. Câtă neglijenţă din partea mea!

Ridicându-se, el îşi scoase rapid jacheta, cămaşa şi cizmele. Cu spatele la pat, el îşi trase în jos pantalonii, se îndreptă şi se răsuci pe călcâie...

Mişcarea îi expuse membrul privirii curioase a soţiei sale.

Ea făcu ochii mari. Gura ei se deschise, formând un „o" surprins. Îşi umezi buzele cu limba. Oh, bunule Dumnezeu, priveliştea *aceea* era tulburătoare.

Întinzându-se lângă ea, el se strădui să adopte un ton degajat.

– Mireasa mea cea nerăbdătoare devine brusc mai puţin nerăbdătoare. N-ai mai văzut până acum un bărbat gol, nu-i aşa, scumpo? Ca să nu mai vorbim de unul care e nerăbdător să se familiarizeze cu intimitatea primului act sexual în compania soţiei sale?

Arabella îşi îngropă capul în perişorul creţ de pe pieptul lui, murmurând ceva de neînţeles. El nu ştiuse că o roşeaţă e capabilă să cuprindă întregul trup al cuiva, dar asta i se întâmplă lui în secunda aceea.

Justin trase adânc aer în piept. Înfrânarea propriilor sale pofte constituia o experienţă cu totul nouă pentru el. Bucle de foc se revărsau peste umerii şi peste sânii ei. Ivindu-se dintre şuviţele mătăsoase, carnea palidă şi rozalie se ridica şi se lăsa odată cu fiecare respiraţie întretăiată, o privelişte care îl fascina.

– Te-am văzut cu părul desfăcut, acolo, la Thurston Hall, în noaptea în care te-a acostat McElroy. Am crezut atunci că nu există nimic mai frumos, zise el cu blândețe. Ridicând o șuviță de păr ca focul prinsă în pumn, el o duse la buze, inhalând adânc parfumul de trandafiri și de levănțică, aranjând-o apoi cu grijă în spatele unui umăr ca mătasea. E magnific, murmură.

– Îți mulțumesc, șopti ea.

Arabella făcu un efort de voință pentru a nu tresări în secunda în care el își trecu brațul peste unul din șoldurile ei, dar el nu făcu altceva decât să traseze o linie pe pielea ei. Era adevărat că, văzându-l gol pe Justin, simțise un gol în stomac. Dar trupul lui era... tot atât de perfect ca și trăsăturile lui. Aceeași perfecțiune extraordinară ca a trăsăturilor lui. Contururile umerilor săi erau sculpturale și tari, pielea sa era strălucitoare și netedă, mușchii brațelor sale reliefați. Un perișor sârmos, des și negricios îi acoperea pieptul și pântecul.

Privirea ei atentă alunecă încet în sus, de la linia dreaptă a gâtului său către față. Îi admiră frumusețea trăsăturilor, una câte una.

– Și tu ești deosebit de frumos, șopti ea. Pe buzele ei flutură un zâmbet ușor. Până și mătușa Grace e de aceeași părere.

Sprâncenele lui se arcuiră brusc.

– Mătușa Grace? repetă el.

– Oh, da, îl asigură ea. A spus că e posibil să fi înaintat în vârstă, însă privirea nu o înșală deocamdată.

El râse răgușit, un sunet care făcu ca inima ei să tresalte. Arabella întinse un braț pentru a-i mângâia chipul.

Degete puternice se strânseră în jurul taliei ei, zădărnicindu-i intenția. Arabella avu senzația ciudată că făcuse ceva necuvenit, dar el o sărută în palmă, apoi o așeză în centrul toracelui său. Mâna ei părea foarte mică și nespus de delicată în mijlocul acelei blănițe dese. Apoi brațul lui Justin, așezat pe talia ei, o trase mai aproape. Celălalt se strecură prin părul ei despletit, apropiindu-i gura de a sa.

El o sărută îndelung, languros, făcând-o să se înfioare de plăcere. Degetele ei se prinseră de umerii lui. Sub vârful degetelor ei, carnea lui era tare și fierbinte. Ea oftă în secunda în care el își plimbă limba în spatele cochiliei urechii ei.

– Îmi place la nebunie atunci când mă săruți, mărturisi ea cu respirația tăiată. Săruți foarte bine. Dar la urma urmei, bănuiesc că știi lucrul acesta.

– Mulțumesc, spuse el, cu buzele lipite de ale ei. Nu cred că mi-a mai spus-o cineva vreodată. Dar pot săruta ceva mai mult decât atât – el o sărută în fiecare colț al gurii – aici... și aici.

Arabella deveni brusc imprudentă.

– Poate că ar trebui să-mi demonstrezi.

– O idee excelentă. Capul lui se aplecă mult. El își apăsă gura întredeschisă pe linia zveltă și grațioasă a gâtului ei, permițându-i limbii sale să testeze ritmul alert al pulsului ei.

– Mmm. E foarte plăcut, Justin.

Plăcut? își zise Justin uimit. El voia să fie mai mult decât... *plăcut*.

Lăsându-se pe spate, el își plimbă privirea de-a lungul corpului ei armonios, zăbovind asupra perișorului dintre coapse, asupra pielii sânilor ei rotunzi și de o plinătate

încântătoare, ascunşi dincolo de paravanul şuviţelor de foc. Surâzând viclean, el îi dădu părul la o parte. Sfârcurile acelea rozalii care se întrezăreau reprezentau o tentaţie pe care el nu o mai putea ignora. Arabella se înroşi puternic, dar nu se feri nici de atingerea, nici de examinarea lui atentă.

Surâzând în continuare, el îşi plecă capul. Îi plăcu la nebunie felul cum pupilele ei se dilatară în momentul când limba lui trasă forma ţuguiată a unuia dintre sânii ei. Respiraţia ei se acceleră în clipa în care el se opri la protuberanţa din vârful acestuia.

El îl atinse cu buzele, mângâindu-l uşor.

Ea îşi ţinu respiraţia.

Într-un fel, el ştiuse întotdeauna că dincolo de înfăţişarea ei de fată cuminte se ascundea un trup ispititor. Era perfectă. Absolut perfectă. Cuprins de lăcomie, el îşi strânse palmele în jurul sânilor ei ispititori. Palmele lui se umplură cu carnea ce ieşea în afară în aşa fel încât sfârcurile ei obraznice se ofereau privirii.

Sărută întâi pe unul, apoi pe celălalt. La cel de al doilea, el îşi plimbă limba iar şi iar în jurul centrul lui roşcat, cu o mişcare circulară lentă, lăsându-l umed, strălucitor, tare şi fremătător.

Ea gâfâi zgomotos.

– Mai mult? întrebă el mieros.

Buzele ei se întredeschiseră. Încuviinţă cu un gest al capului.

Lucrul acesta îl excită peste măsură, ştiind că ea urmărea fascinată cum gura lui se strângea în jurul protuberanţei întărite şi închise la culoare, lingând-o. Mâna ei se ridică, pentru a se agăţa de ceafa lui; el simţi cum

degetele ei se fixară strâns, ca și cum ar fi vrut să-l prindă și să-l țină pe loc.

Arabella nu putu vorbi. Nici măcar nu fu în stare să respire. Era extaziată. Avea senzația că o săgeată luminoasă îi străpungea carnea, acolo, în vârful sânilor ei. Căldura se scurse de-a lungul trupului ei. Picioarele se depărtară cuprinse de neliniște. Lipsea ceva... Ea nu știa prea bine ce anume...

Însă Justin știa. Sângele îi bubui în vene, bărbăția lui pulsă, iar el o cuprinse, lipind-o de trupul lui. Îi pecetlui gura cu un sărut fierbinte și extenuant care aprinse fiecare particică a ființei lui. Dar în momentul când unul din degetele lui trasă o dungă ușoară pe pântecul ei, ea își îndepărtă gura de a lui.

– Așteaptă, îl opri ea. Așteaptă!

Capul lui se înălță brusc. Strigătul ei slab și îndurerat aproape că nu reuși să treacă dincolo de cercul roșu aprins al pasiunii ce-l cuprinsese.

El închise ochii, domolindu-și dorința ce-i pulsa în vene.

– Pentru tine e mult prea rapid, nu-i așa?

– Puțin, admise ea. Era neliniștită, rușinată, cuprinsă brusc de îndoială. Îi plăcuse ceea ce făcuse el, însă... Mi-e teamă, Justin.

El îndepărtă o șuviță de păr rătăcită pe obrazul ei îmbujorat. Pe neașteptate, el fu acela care ezită.

– Nu îți promit că nu are să doară. Dar te voi înțelege dacă...

– Nu. Nu e asta. Ea era înverșunată.

– Atunci, ce? Buimăcit, el îi cercetă trăsăturile.

Tu le faci pe femei să se îndrăgostească de tine, fu ea gata să izbucnească. *Mă faci să mă îndrăgostesc de tine.*

– Știu că ai fost cu multe femei. O durere ascuțită îi săgetă inima, însă ea și-o reprimă cu curaj. Cu propria-ți gură ai declarat că preferi femeile cu experiență. Iar eu nu am deloc. Nici măcar n-am mai fost vreodată sărutată de altcineva în afară de tine. Mă simt nelalocul meu. Stupidă, ca să fiu sinceră. Și dacă nu sunt o fire pasională? Nu vreau să te dezamăgesc.

Gata. O rostise. Își ținu respirația și așteptă.

Justin se înfurie pe neașteptate pe el însuși. Iisuse, oare exista ceva din ceea ce declarase sau făcuse care nu avea să se întoarcă împotriva sa?

Se uită la ea, la buzele ei care tremurau, la frumoșii ei ochi albaștri care erau pe jumătate imploratori și pe jumătate îndurerați. Valul umflat al unei emoții puternice și posesive crescu înăuntrul lui asemenea unei maree, în momentul în care și-o imagină pe Arabella sărutând un alt bărbat. El nu mai avusese acest simț al posesiei în privința niciunei femei – nici nu-și imaginase că îl va avea – acesta fiind la fel de surprinzător ca gelozia sa. Oare toți tinerii însurăței simțeau asta? Și totuși... el descoperi că îi plăcea să fie posesiv în privința ei. Îi plăcea să știe că ea îi aparține.

Plimbă buricul degetelui mare pe deasupra buzelor ei.

– Îți faci griji degeaba, Arabella.

– Chiar așa? Mi-a... mi-a plăcut ceea ce făceai, Justin. Într-adevăr. Dar vreau să te satisfac și eu.

Degetul lui așezat în mijlocul buzelor ei o reduse la tăcere.

– O vei face. O faci.

– Dar cum poți fi sigur?

Pentru o secundă, în colțul buzelor lui se ivi un surâs.

– Pentru că te pot simţi aici, scumpo. Luând-o de mână, îi ghidă intenţionat degetele îngheţate de-a lungul membrului său rigid, ţinându-le acolo, în timp ce le presă cu ale sale, preţ de câteva secunde. El surâse văzând-o că face ochii mari.

Pe neaşteptate, surâsul lui se stinse. Privirea lui atentă se oglindi în ochii ei.

– Însă mai mult decât orice, zise el pe un ton învăluitor, te pot simţi aici. Sărutându-i vârful degetelor, el îi conduse cealaltă mână direct deasupra inimii. Şi trebuie să fiu sincer, scumpa mea. Asta nu s-a întâmplat cu nicio altă femeie în afară de tine.

Lacrimile îi înceţoşară privirea.

– Justin, rosti ea cu o voce gâtuită de emoţie. Oh, Justin. Două braţe zvelte se agăţară într-o clipă de gâtul lui. Ea îl sărută cu toată pasiunea aceea vibrantă ce zăcea în adâncul sufletului ei.

Când ea se retrase în cele din urmă, el îi netezi părul. Schiţă un surâs ciudat.

– Am şi eu ceva de mărturisit.

– Ce?

– Şi mie îmi este teamă.

– Tu? Nu cred una ca asta.

– Oh, dar îmi este într-adevăr, o asigură el cu gravitate. Vezi tu, nu am avut niciodată relaţii cu o virgină. Vreau ca noaptea aceasta să fie una de neuitat. Pentru amândoi.

Arabella se uită lung la el, fascinată de expresia chipului lui, uimită de tandreţea ce-i răzbătea din voce. Se simţea ca şi cum el ar fi ajuns direct în inima ei.

– Justin, rosti ea emoţionată. Mă faci să mă simt deosebită.

– *Eşti* deosebită. Unică şi... crede-mă, n-am mai cunoscut o femeie asemenea ţie, draga mea Arabella.

Draga mea Arabella. Îi plăcea tonul scăzut cu care el îi rostise numele.

– Mă bucur că nu ai sărutat niciodată un alt bărbat, vorbi el mai departe, timbrul aspru al vocii sale înfiorând-o din cap până în picioare. Mă bucur că nu ai mai văzut vreodată un alt bărbat gol. Îmi place să ştiu că sunt primul bărbat care are relaţii intime cu tine. Urmă o pauză semnificativă. Iar acum, cred că ar fi timpul să continuăm de unde am rămas. Am aprobarea ta, draga mea soţie?

Ochii ei străluceau.

– Da, my lord. Oh, da.

Cuvintele acţionară precum un stăvilar deschis pe neaşteptate. Strecurându-şi degetele prin părul ei, îi pecetlui gura cu un sărut ce le umplu sufletul de fericire. Respiraţia lui îi invada gura... aşa cum avea să-i invadeze şi trupul.

El se jucă cu vârfurile sânilor ei, făcând-o să strige de plăcere. O mână subţire alunecă în adâncitura pântecului ei, afundându-se în claia de păr moale dintre coapsele ei. Ea gâfâi fără a se opune. Era o senzaţie mult prea plăcută. Coapsele ei se desfăcură neajutorate.

Nu se terminase încă. Degete cutezătoare explorară despicătura feminităţii ei, iar şi iar. Degetul lui cel mare se alătură şi el acelui joc ameţitor, alunecând circular pe o părticică de carne amorţită care păru că se umflă, creşte şi se umezeşte. Era sensibilă într-un mod dureros. Ea gâfâi în clipa în care unul din degetele lui se strecură adânc înăuntrul ei, ca o sâcâitoare şi haină parodiere a actului ce avea să urmeze. Începu să respire anevoie, zvârcolindu-se şi răsucindu-se,

căutând ceva... nu știa ce anume. Când acel ceva sosi, strigăte slabe, asemenea unor scâncete, erupseră din gâtlejul ei.

Ochii ei se deschiseră, încețoșați și buimăciți. Prizonieră a privirii arzătoare a lui Justin, ea simți că inima îi bate mai tare în clipa în care el îi desfăcu coapsele, stând în genunchi în fața ei. Cu o mână pe bărbăția sa, el se aplecă în față, lipindu-se de cârlionții ei roșcați. Arabella nu fu în stare să-și desprindă privirea de pe membrul lui. Acesta avea o erecție rigidă. Chiar în secunda în care gândul cu pricina îi zbură prin minte, el fu înăuntrul ei.

Ea gâfâi.

La auzul acelui sunet, Justin îngheță. În clipa aceea putu să-i simtă himenul, membrana fragilă care-i pecetluia virginitatea, lipită de cea mai sensibilă parte a trupului lui. El mormăi, pentru că se simțea copleșit de nevoia de a se înfige adânc și cu putere, de a se pierde în cochilia ei fierbinte și umedă. Însă acesta era testul, momentul care-l îngrozea. Nu știa cum e să fii lent și lipsit de grabă, nu știa dacă era în stare.

Strânse din dinți și se retrase. Inocenta și micuța sa soție părea pe jumătate îngrozită, pe jumătate fascinată. Capătul rotund al sexului său era lucios, umed, din pricina cochiliei sale lichide. Se lăsă purtat pe aripile pasiunii.

Sprijinindu-se într-un cot, el îi sărută buzele.

– Să-mi spui dacă te doare, mormăi el, pe un ton oarecum sever. El împinse din nou înainte, încetul cu încetul, până ce se sprijini iarăși de himenul ei. Doamne, era atât de plăcut... pereții cavernei ei strângându-se cu putere în jurul erecției lui bombate.

– O să-ți spun, promise ea cu un surâs vag. Te rog,

Justin, ia-mă pur şi simplu în secunda asta. Fă-mă soţia ta... fă-mă a ta.

El gemu. Acum nu mai avea ce face. Era atâta dorinţă pură în rugămintea ei fierbinte încât el nu se mai putu abţine. Orbit de pasiune, se avântă înainte până ce reuşi s-o penetreze.

– Oh, Doamne, şopti ea.

Justin respira anevoie.

– Să nu înjuri.

Totuşi, dincolo de aceste vorbe se afla o lume a frustrării... o lume a pasiunii... o lume a senzaţiilor. Îngropându-şi faţa în umărul ei, el îşi domoli bătăile inimii, permiţând în acelaşi timp trupului ei să se adapteze senzaţiei de a-l şti pe el adânc împlântat în cochilia ei.

– Nu mă pot abţine. Ea scutură uşor din cap. Justin, e o senzaţie atât de...

El îi sărută gâtul, apoi îşi înălţă capul, ţintuind-o cu privirea.

– Nu ţi-am făcut rău? Faptul că putea vorbi era un miracol.

– Nu, şopti ea surâzătoare. Doamne, nu...

Ea îşi apropie gura de buzele lui, răsucindu-şi limba în jurul limbii lui, scoţându-l aproape din minţi.

El începu să se mişte uşor. Mâinile lui se strecurară pe sub fesele ei, aducând-o şi mai aproape. Incapabil să se stăpânească, el îşi împinse bărbăţia încântat de felul în care ea se agăţa de el, înfigându-şi unghiile în pielea umerilor săi. Şoldurile ei se arcuiau, căutându-le pe ale lui. Din ce în ce mai repede, el plonjă impetuos, în vreme ce ea îşi arcui braţele şi picioarele în jurul lui, lipindu-se de el.

El îşi lăsă capul pe spate, simţindu-şi gâtul încordat.

– Arabella, zise el slab. Iar apoi încă o dată: *Arabella!*

Într-un colțișor îndepărtat al minții, el retrăi acea primă noapte de la Vauxhall Gardens când o sărutase pentru prima dată... Își spusese că ceea ce simțise fusese dorință sexuală. Pasiune. Că ea era singura femeie care-l refuza și, tocmai de aceea, o dorea cu fiecare fibră a ființei sale.

Însă nimic nu-l pregătise pentru această clipă. Pentru această noapte. Nimic nu-l pregătise pentru *ea*. Pentru că *ea* era surprinzător de dulce.

Noaptea explodă... și la fel și el.

17

O săptămână mai târziu, ei se întoarseră la Londra, venind de la Bath.

Din momentul în care Justin o făcuse a lui, Arabella nu mai avusese niciun fel de regrete, niciun fel de îndoieli. Căsătoria cu Justin fusese opţiunea potrivită – cu toate că nu prea avusese de ales în privinţa respectivă. Dar sincer vorbind, lucrul acesta era lipsit de importanţă. Pentru ea nu va mai exista un alt bărbat, niciodată pe lumea asta. Îşi promisese sieşi că se va mărita numai din dragoste...

Şi aşa făcuse.

Ştia, în străfundul inimii sale, că Justin Sterling era singurul bărbat pe care-l va iubi *vreodată*.

Dar acesta era un secret pe care îl ţinea ascuns în inima ei, un secret care deocamdată rămânea nedezvăluit. Între ei exista o camaraderie lejeră despre care ea bănuia că reprezentase o plăcută surpriză pentru amândoi. Arabella nu putea suporta gândul de a comite vreun gest care ar afecta acest echilibru. Nu ştia dacă Justin îşi dorea iubirea ei; nu ştia dacă el îi putea oferi aceeaşi dragoste.

Dar el o dorea – ea învăţase măcar atât în cele aproape două săptămâni de mariaj. Nu trecuse nici măcar o noapte în care el să nu facă dragoste cu ea. Datorită lui, Arabella

descoperise că actul dragostei avea mai multe aspecte: jucăuş, fierbinte, tandru.

Ea le experimentase pe toate sub îndrumarea proaspătului ei soţ, iar Justin păru de-a dreptul satisfăcut de răspunsul ei. În unele nopţi o revendica cu o intensitate arzătoare, cu o frenezie aproape sălbatică şi posesivă care o înfiora peste măsură. În alte nopţi fusese de o răbdare aproape dureroasă, atât de dulce şi de tandru în acelaşi timp încât ei îi venea să plângă. Însă întotdeauna... întotdeauna el o făcuse să se simtă ca şi cum ar fi fost singura femeie de pe pământ.

Încă din acea primă noapte, sperase că seminţele iubirii ar putea da roade. Iar ea avea să nutrească în continuare speranţa că iubirea ei ar reuşi să atenueze sălbăticia ce zăcea în el.

În realitate, avea toate motivele să creadă că lucrul acesta se înfăptuise deja. După revenirea lor de la Bath, Arabella fu mai degrabă speriată descoperind că lucrurile ei fuseseră deja transferate în dormitorul lui Justin. Exista o cameră alăturată, iar ea îi spusese că aceasta era camera pe care o va ocupa. Arabella ştia că, potrivit normelor sociale, soţul şi soţia dispuneau de dormitoare separate, cu toate că părinţii ei dormeau în acelaşi pat, aşa cum procedaseră dintotdeauna, la fel ca şi mătuşa Grace şi unchiul Joseph. Poate că în felul acesta încercase să-şi ascundă dezamăgirea, pentru că nu dorise să spere atât de mult... într-un timp atât de scurt.

Ea se răsuci pe călcâie, descoperind că el o privea, cu braţele încrucişate peste piept.

– Sper că nu ai nimic împotrivă, zise el ridicând arogant o sprânceană, dar am descoperit că îmi displace ideea ca

soțul și soția să ocupe dormitoare separate. În ciuda tonului său formal, în ochii lui se aprinse un licăr slab.

Ai ei prinseră a străluci ghiduș.

– Sir, sunt totalmente de acord.

Reveniră la parter, acolo unde pentru prânz fusese pregătit un meniu rapid. Tocmai terminaseră în secunda în care Arthur, majordomul lui Justin, își făcu apariția cu o tavă de argint.

Se postă în fața stăpânului său, roșind ușor.

– Vi s-a simțit lipsa, my lord.

Justin începu să răsfoiască teancul de invitații.

– Se pare că știrea nunții noastre s-a răspândit cu repeziciune, comentă el. Prezența noastră e solicitată asiduu. El studie teancul înalt de invitații din mâna sa. Familia Farthingale dă o petrecere în această seară. O să vină multă lume. Ar trebui să ne facem acolo debutul ca soț și soție?

Reședința familiei Farthingale fusese locul unde ei doi se întâlniseră pentru a doua oară. Oare el își amintea? Arabella nu putea fi sigură deoarece el părea oarecum blazat. Își mască în grabă dezamăgirea.

– Trebuie s-o facem? șopti ea.

Justin o privi întrebător.

– Tocmai ai declarat că va fi multă lume.

– Ah, da. Lady Farthingale nu precupețește absolut niciun efort când e vorba de petrecerile sale. Toți cei care ocupă o anumită poziție vor fi prezenți.

– Minunat. Și toți cei care au o anumită poziție vor vorbi despre *noi*. Doamne, cât de mult detest bârfa!

– Și presupun că există o singură cale prin care se poate pune capăt bârfelor. În plus, de ce să amânăm inevitabilul? Cu cât ne vede lumea mai repede împreună, descoperind că

avem un mariaj fericit, cu atât vom reuşi să reducem la tăcere acele limbi neobosite.

Oare el îşi bătea joc de ea? Ea îi aruncă o privire ascuţită, dar arboră un calm desăvârşit.

– Dacă vor exista întrebări?

El chicoti.

– Sunt convins că vor exista, având în vedere graba cu care ne-am căsătorit. Dar cine spune că suntem obligaţi să le răspundem?

Arabella expiră lung.

– Bănuiesc că ai dreptate. În plus, mai există un lucru care ar trebui să-mi provoace o plăcere deosebită.

– Şi care ar fi acela?

– Că nu mi se va mai spune niciodată Inaccesibila!

– Cât se poate de adevărat.

El se aplecă peste masă şi o sărută pe obraz.

– Regret că în după-amiaza asta am ceva de rezolvat la bancă. Mă tem că nu suferă amânare. E în regulă dacă am să te las singură pentru o vreme?

Ea zâmbi.

– Nu cred că am nevoie de un paznic, my lord.

– Perfect. Dacă ai nevoie de ceva, e suficient să-l suni pe Arthur.

Arabella dădu aprobator din cap. Imediat după plecarea lui, ea se ridică, hoinărind prin casă fără vreo ţintă anume. Se gândi să tragă un pui de somn, însă alungă cât ai clipi ideea; în realitate, îi trecuse prin minte acest gând mai mult din plictiseală, şi cu siguranţă nu pentru că ar fi fost obosită. În secunda aceea, îşi dădu seama că ea şi Justin fuseseră aproape constant unul în compania celuilalt începând din ziua căsătoriei lor. Iar acum, când el era plecat, ea se simţea

– oh, dar nu o putea nega! – mai degrabă singură. Îi era dor de el, băgă ea de seamă, întrebându-se pe dată dacă și el îi simțea lipsa...

Oh, dar ce prostie mai era și asta? Ea se admonestă cu toată seriozitatea, îndreptându-și pașii în josul scării. Ajungând în dreptul ușii de la biroul lui Justin, ea se opri. Oare el s-ar supăra dacă i-ar folosi biroul? Le datora o scrisoare mamei și tatălui ei, își spuse ea vinovată. Nu obișnuia să le scrie zilnic atunci când părinții ei erau plecați, dar nici ei nu lipsiseră mai mult de o săptămână.

Simțindu-se aproape ca o intrusă, ea intră în încăpere, așezându-se apoi pe scaunul din piele. Deschizând sertarul, găsi câteva foi de pergament. Înmuind o pană într-o călimară de mici dimensiuni, ea începu să scrie.

Dragă mamă și dragă tată,

Sper ca această scrisoare să vă găsească sănătoși. Justin și cu mine tocmai ne-am întors de la Bath. Vremea a fost încântătoare.

Ea se opri. Ce naiba făcea? Mama și tata nu doreau să afle cum era vremea în Bath.

Trăgând aer în piept, ea rupse pergamentul în două, luând-o de la capăt. Se dovedi mult mai dificil decât și-ar fi imaginat, pentru că vorbele potrivite refuzau pur și simplu să vină. Procedura se repetă de trei ori până ce fu mulțumită de ceea ce scrisese. Punând pana deoparte, citi ultima variantă de scrisoare.

Dragă mamă și dragă tată,

Nădăjduiesc că amândoi sunteți sănătoși. Știu că vestea căsătoriei mele v-a luat prin surprindere. Probabil că ați auzit fel de fel de povești în legătură cu soțul meu, dar eu știu ceea ce alții nu au aflat. Justin e un om bun – cel mai bun dintre toți oamenii –, cel mai bun bărbat, cel mai potrivit soț pentru mine. Așa că vă rog să nu vă faceți griji pentru mine. Vă asigur că sunt cea mai fericită mireasă din lume. Aștept cu nerăbdare ziua când vom fi din nou împreună și o veți putea constata singuri.

Fiica voastră iubitoare,
Arabella

Ea reciti de două ori scrisoarea.

Se opri. Brusc, cuvintele începură să-i joace în fața ochilor. Se luptă să se concentreze asupra lor, dar nu reuși. Le văzu printr-o perdea apoasă. O durere teribilă îi invadă pieptul, apoi ochii i se umplură de lacrimi. Una dintre ele alunecă pe obraz, nimerind direct pe foaia de pergament și mânjind cerneala. Ea scoase un sunet îndurerat, pentru că acum scrisoarea era definitiv distrusă...

Tot astfel o găsi și Justin.

El se holbă, pentru un moment nevenindu-i a-și crede ochilor. Capul ei era aplecat, umerii îi tresăltau, iar scâncetul ei îi răscoli sufletul.

– Arabella? zise el nesigur.

Capul ei zvâcni în sus.

– Justin! strigă ea. Nu te-am auzit intrând.

O speriase, observă el. Făcu un efort să-și tempereze vocea. El se grăbise să vină acasă, nerăbdător s-o vadă,

neliniştit chiar şi din pricina acestei scurte absenţe. Tot ce-şi dorise era s-o ia în braţe şi să-i sărute buzele. Ultimul lucrul la care se aşteptase fusese *acesta*.

– Ce s-a întâmplat, Arabella?

Ea începu să se bâlbâie.

– Nimic. Chiar nimic. Te rog să mă ierţi. N-am vrut să fiu o băgăcioasă. Eu tocmai scriam un bilet pentru... pentru mama şi pentru tata.

Justin fixă cu privirea maldărul de hârtii sfâşiate, apoi singura foaie pe care ea o aşezase la mijlocul biroului. Apropiindu-se, el o ridică.

– Justin! strigă ea. Scrisoarea aceea e ceva personal!

Justin nu răspunse. El o parcurse rapid. O lacrimă mânjise cerneala, o lacrimă în formă de inimă. Văzând-o, simţi cum propria inimă i se strânge.

Îşi mută încet privirea către chipul Arabellei. Cu degetul mare, el îi şterse lacrimile de pe obraz.

N-o slăbi din priviri nici măcar o secundă.

– Nu sunt orb, spuse el pe un ton scăzut. Şi chiar dacă statutul de soţ e nou peutru mine, sunt absolut convins că aceasta nu e imaginea celei mai fericite mirese din lume.

Ea îi smulse scrisoarea din mână, lipind-o apoi de piept. În clipa când intenţionă să-l ocolească, el o apucă de braţ.

Ea îl privi cu răceală, strângând din buze.

Buimăcit şi frustrat, el o privi atent.

– Cum, nu ai nimic de spus?

– Ce ai vrea să spun?

– Aş vrea să aflu ce dracu' se petrece!

– Nu e nevoie să foloseşti un asemenea limbaj, Justin.

– Nu e pe dracu', explodă el. De ce nu poţi să-mi spui ce se petrece?

Privirea ei alunecă într-o parte. Buzele începură să-i tremure. Pentru o clipă îngrozitoare, el fu convins că ea avea să izbucnească în plâns. Ea își lăsă capul în jos.

– Nu s-a întâmplat nimic, zise ea, pe un ton scăzut.

– Nimic, repetă el. Mă întorc acasă și îmi găsesc soția plângând, iar tu susții că nu s-a întâmplat nimic. Mi-am imaginat că s-a întâmplat un lucru îngrozitor! Am crezut... Hristoase, nici nu știu ce am crezut!

Ea se uită într-o parte, evitându-i privirea.

– Te rog, dă-mi drumul, Justin. Am nevoie de puțină intimitate ca să-mi revin, dacă nu te superi.

Respingerea ei îl jigni profund. Dar Justin își dădu seama ce se petrece. Fără îndoială, ea era nefericită. De bună seamă că ea regreta mariajul lor. Din scrisoarea adresată părinților ei reieșea că era fericită... numai că atitudinea ei demonstra cum stăteau lucrurile în realitate.

Buzele i se crispară.

– Foarte bine, atunci.

Ea se răsuci, evident nerăbdătoare să-l părăsească.

Vocea lui o opri chiar înainte să ajungă la ușă.

– Vom pleca la familia Farthingale la ora șapte și jumătate.

Observă cum spatele ei deveni rigid înainte ca ea să se întoarcă cu fața la el.

– Prefer să rămân acasă în seara asta, preciză ea.

Justin scutură din cap.

– Din păcate, nu putem face asta, iubito. Vezi tu, când am fost plecat, i-am întâlnit pe lordul Farthingale și pe unii dintre prietenii săi. Le-am confirmat că vom veni la petrecere în seara asta. Dacă nu o vom face, mai mult ca sigur că vom

alimenta bârfele. Și te-am auzit spunând că tocmai acesta este lucrul pe care încercăm să-l evităm, nu?

Evident că ea nu apreciе remarca făcută de el. Își exprimă dezacordul printr-o privire furioasă.

– Atunci, va fi cum dorești.

Cu puțin timp înainte de ora opt, trăsura lor opri în fața rezidenței Farthingale. Arabella se uita plictisită pe fereastră, privind în direcția opusă.

– Am ajuns, spuse Justin.

Un lacheu deschise portiera, ajutându-i să coboare. În trăsură nu schimbaseră nici măcar un singur cuvânt. Justin era rece și distant; abia dacă rostise o vorbă de la incidentul petrecut în birou.

Ea nu-și amintea să mai fi fost vreodată atât de nefericită. Doar mândria o împiedica să dea frâu liber lacrimilor, în timp ce încerca din răsputeri să-și domolească neliniștea.

Nici nu pășiră bine în sala de bal că fură pe dată înconjurați. Urmară felicitările și urările de bine – însă în partea dreaptă, cineva rânji.

– Nu ești tu un om norocos, dacă ai avut succes cu Inaccesibila acolo unde alții au dat greș, ce zici, Sterling?

Oh, și când te gândești că ea era convinsă că n-o să-i mai spună nimeni niciodată Inaccesibila!

Aflat lângă ea, Justin râse ușor. El oferi un spectacol de zile mari, prinzându-i posesiv palma de cotul lui, pentru ca apoi să i-o acopere cu propria mână.

– Ah, însă soția mea nu e o femeie obișnuită. Știam că trebuie s-o duc la altar cât mai repede – și așa am și făcut.

– La ce te referi, McElroy? strigă o voce feminină.

Multe dintre noi se întreabă cum a reuşit *ea* să pună mâna pe cel mai chipeş bărbat din întreaga Anglie!

Urmă un răspuns batjocoritor din partea unei blonde splendide îmbrăcată în verde.

– Poate că cea mai bună întrebare e cum va reuşi să-l păstreze.

Un cap elegant acoperit cu un turban se răsuci în direcţia celor două femei. Urmă o lovitură puternică de baston.

– Ce păcat că v-aţi ratat propriile căsnicii, spuse o voce cunoscută. Am auzit că e un adevărat miracol faptul că voi şi adoraţii voştri reuşiţi încă să vă aduceţi aminte numele fiecăruia dintre voi. Dacă aţi fi avut privilegiul să fiţi martori la primul lor sărut ca soţ şi soţie – aşa cum am avut eu – sunt convins că niciunul dintre voi nu ar îndrăzni să pună la îndoială devoţiunea pe care o simt ei unul faţă de altul.

Arabella clipi. O parte a fiinţei ei voia să o aplaude pe ducesa de Carrington, văduva cea bogată. Cealaltă parte îşi dorea să se ducă la blonda aceea micuţă şi splendidă şi s-o lovească peste nasul acela minuscul şi drăgălaş – o reacţie total nepotrivită din partea unei lady.

Privind chipul lui Justin, descoperi cum o sprânceană întunecată se arcuia maliţios în semn de amuzament. El o salută scurt pe ducesă, coborându-şi apoi gura în dreptul urechii ei. Buzele sale îi atinseră uşor obrazul, în timp ce el rosti numai pentru ea:

– Poate că ar trebui să urmeze încă o demonstraţie, nu crezi? În plus, ce apărător mai devotat am putea avea în afara ducesei de Carrington, văduva cea bogată, eh, iubito? Acum, ce-ai zice dacă ne-am saluta gazdele?

Arabella îşi muşcă buza în timp ce se îndepărtară.

– Ea e scandaloasă.

– Iar chestia asta o şi amuză, admise el. Dacă există o femeie care să te concureze, atunci aceea este ducesa. Îşi mânuieşte bastonul ca pe o armă. E o privelişte unică. Ar trebui să vezi cum se ridică, face un salt în spate, iar apoi rămâne drept.

– Bastonul ei? se miră Arabella. Eu credeam că limba este principala ei armă.

– Le foloseşte cu succes pe amândouă, motiv pentru care foarte puţini îndrăznesc să provoace un asemenea adversar.

– Ei bine, nu o simpatizez, anunţă Arabella.

– Da, cred că voi două semănaţi destul de mult, remarcă Justin.

Justin rămase alături de ea aproape toată seara. După toate aparenţele, el se manifesta ca un soţ nespus de atent, ţinându-şi mâna posesiv pe cotul ei, dându-şi capul mai aproape ori de câte ori ea rostea vreun cuvânt.

Dar niciunul nu uitase cearta care precedase sosirea lor la petrecere. Ea o resimţea cu toată fiinţa, ceea ce o făcea să sufere cumplit. Jinduia după apropierea care marcase săptămâna lor petrecută la Bath. Şi pentru a înrăutăţi şi mai mult lucrurile, ea nu-şi putea explica propria atitudine. Nu-şi dădea seama ce anume o făcuse să plângă, era însă conştientă că acel ceva exista.

Cu toate acestea, reuşi să se stăpânească. Mai mult decât orice, nu voia să alimenteze bârfele.

Lordul Farthingale se apropie.

– Pot să-l răpesc o clipă pe soţul tău? Împart cu câţiva domni o sticlă din cel mai bun brandy pe care îl am, şi vreau să-i închin un toast fericitului mire.

Ah, dacă el ar şti, îşi spuse Arabella abătută. Rosti pe un ton vesel:

– Cine sunt eu, domnilor, ca să mă opun?

Farthingale zâmbi larg.

– N-am să-l reţin multă vreme, promit.

Arabella discută cu câteva dintre cunoştinţele sale, apoi se opri lângă una din coloanele de marmură, la capătul sălii de bal. Chiar în secunda aceea apăru pe neaşteptate Georgiana, care-i făcea semn cu mâna, ca apoi să se apropie de ea.

– Arabella! Ce mai faci? Georgiana râse. Oh, mi se pare atât de ciudat să mă gândesc la tine ca la o doamnă căsătorită!

Arabella simţea că nu mai poate suporta un alt comentariu în legătură cu noul său statut marital. Dar nu făcu nicio remarcă. Georgiana era singura persoană care îşi va da seama că ceva nu e în regulă în cazul în care ea nu va fi atentă.

– Chiar dacă sunt căsătorită, zise ea veselă, nu mă pot considera o matroană.

Georgiana se încruntă.

– Cum te simţi?

– Splendid, minţi Arabella cu dezinvoltură, deşi a fost o zi cam aglomerată. Ştii, am sosit de la Bath abia astăzi, la prânz.

Au mai sporovăit o vreme, plănuind să meargă la cumpărături săptămâna următoare. Trecuse ceva vreme şi Justin tot nu se întorsese. Arabella privi atentă prin sala de bal.

Georgiana observă şi pufni în râs.

– Ce mireasă nerăbdătoare! o tachină ea. Uite-l acolo.

Arabella se încruntă.

– Unde?

– Vine încoace... Oh, dar acum observ că l-a oprit lady Dunsbrook.

Pulsul Arabellei se acceleră.

– Agatha Dunsbrook?

– Da. Nu știam că voi două vă cunoașteți.

– Nu ne cunoaștem, spuse Arabella repede. Totuși, cred că am auzit de numele ei.

Dintr-odată, ea își reaminti noaptea balului organizat la Vauxhall Gardens, conversația pe care o surprinsese, legată de Justin... și de numeroasele sale amante. Ce spuneau ele atunci?

N-am greși dacă am afirma că el s-a culcat cu jumătate dintre doamnele prezente aici în această seară, nu-i adevărat?

Iar femeia asta era una dintre ele. Ea nu-și putu reprima durerea care pusese stăpânire pe ființa ei. Nici nu fu în stare să-și ia ochii de pe Agatha Dunsbrook.

Își imagina cu greu că ar putea exista o femeie cu mult mai frumoasă ca ea. Cârlionții, moi și blonzi, erau prinși în coroniță. Mică de statură, Agatha nu ajungea nici măcar până la umărul lui Justin. Ea era, hotărî Arabella, un exemplu de grație și de drăgălășenie, tot ceea ce ea nu putea fi niciodată.

Ducându-și paharul la gură, ea dădu pe gât toată șampania.

– Am cunoscut-o săptămâna trecută, continuă Georgiana. Nu vreau să fiu rea, dar îți mărturisesc că eu chiar nu mi-aș face griji în privința ei. O ții minte pe Henrietta Carlson?

– Bineînțeles, zise Arabella.

– Ei bine, ea mi-a adus aminte de Henrietta.

Ceea ce nu reprezenta deloc un lucru bun. Una era să fii drăguță. La urma urmelor, și Georgiana era drăguță și *dulce*. Dar să fii și rea pe deasupra...

– Oh, mi-am auzit numele, spuse Georgiana. Rămâne să ne vedem săptămâna viitoare, dacă nu chiar mai devreme, draga mea.

Arabella își luă rămas-bun. Atenția ei se concentră din nou asupra lui Justin, care continua să stea de vorbă cu Agatha. Chiar în secunda în care ea îi privi, Agatha îi atinse cu degetele cotul lui Justin. Păși mai aproape, întânzându-se pentru a-i mângâia obrazul.

Agatha a pus din nou ochii pe el, așa spusese una dintre femei.

Ah, dar Arabella putea foarte bine să creadă acest lucru, pentru că gestul ei era de o îndrăzneală nerușinată.

Se simți amețită. Slăbită. E din pricina șampaniei, gândi ea confuză. Inspirând adânc, se strădui să privească în altă parte.

În secunda aceea, Arabella își impuse să nu se pripească. Însă nici nu îi va permite Agathei Dunsbrook să-și bată joc de ea.

În următoarele trei secunde, dacă Agatha Dunsbrook va fi tot alături de soțul *ei* – atunci ea se va duce țintă într-acolo și va smulge degetele micuțe și rozalii ale Agathei de pe brațul soțului ei, apoi și le va așeza pe ale sale în jurul gâtului micuț și drăgălaș al Agathei.

Unu.

Doi.

Trei!

Ea ridică privirea. Nici Justin şi nici Agatha nu se aflau în raza ei vizuală.

– Nu ne îmbătăm din nou, nu-i aşa?

Soţul său stătea chiar înaintea ei. Luându-i paharul gol de şampanie, el i-l dădu unui lacheu care tocmai trecea pe acolo.

Arabella îl privi ţintă.

Privirea lui se înăspri.

– Te simţi rău?

Ea expiră încetişor.

– Mă simt bine, zise ea scuturând din cap.

El o studie, ca şi cum ar fi vrut să verifice adevărul spuselor ei.

– Îţi dai seama, zise el cu blândeţe, că ne aflăm chiar în locul unde ne-am reîntâlnit cu o lună în urmă?

Arabella îşi muşcă buza.

– Nu credeam că-ţi vei aminti.

El arcui din sprânceană.

– Cum aş fi putut să uit?

– În noaptea aceea mă ascundeam de Walter, se confesă ea. Mi-era teamă că mă va cere în căsătorie.

– În schimb, te-am găsit eu. Apoi te-am cerut de soţie.

Ochii lor se întâlniră.

Aghata fu dată uitării. *Totul* fu dat uitării. Ea voia să se arunce la pieptul lui şi apoi să ia ziua aceea de la capăt. Să uite cearta aceea stupidă şi prostească...

El îi prinse mâna într-a lui, ridicând-o. Nu o sărută, dar o ţinu atât de sus încât ea putu să-i simtă respiraţia caldă şi umedă pe piele.

Ea surâse uşor.

– Ce e, sir, ai de gând să mă lingi din nou aşa cum ai procedat data trecută?

– Te înşală memoria, ripostă el prompt. Prima dată te-am muşcat. Data trecută te-am lins. Pe buze îi flutura un surâs. El îi păstră mâna într-a lui. Ah, văd că mai multe capete sunt îndreptate în direcţia noastră. Dacă aş repeta gestul, s-ar putea ca acesta să genereze şi mai multe bârfe.

– Ah, dar acum suntem căsătoriţi.

El îi sărută încheieturile, strecurându-şi apoi degetele printre ale ei.

– Mă provoci, scumpa mea. Dar te previn, n-am să mă mulţumesc cu partea internă a încheieturii tale. Prin urmare, jur că te-aş linge toată până sus, la buze, iar acolo m-aş ospăta. Cu mâna rămasă liberă, el trasă o linie fierbinte în susul şi în josul braţului ei dezgolit, expus deasupra mănuşilor din dantelă lungi până la cot.

– Justin, rosti ea abia auzit, după cum tocmai ai observat, nu suntem singuri.

– Anticipez momentul când vom fi.

– N-ar trebui să spui asemenea lucruri, zise ea încet.

– De ce nu? Cum ai subliniat şi *tu* adineauri, suntem căsătoriţi. Pot spune asemenea lucruri ştiind că nu mă vei pocni.

– Da, dar totuşi... Nu te mai uita la mine aşa!

– Aşa cum?

– Ca şi cum... Ea simţi că obrajii i se îmbujorează.

– Ca şi cum aş dori să te devorez centimetru cu centimetru?

– Da!

– Şi ar trebui. Dar chestia asta va trebui să aibă loc mai târziu.

– Îmi faci avansuri, my lord?

– Ţi-am promis odată că atunci când voi face aşa ceva ai să-ţi dai seama.

– Da, şi atunci ar trebui să pari de-a dreptul vrăjit de soţia ta.

– Poate pentru că e adevărat.

Gâtul Arabellei se contractă. Atunci când el o privea ca în clipa de faţă, pulsul i se accelera ca şi cum ar fi alergat pe o distanţă considerabilă. O făcu să se simtă de parcă ar fi fost singura femeie de pe faţa pământului. Acesta era oare secretul lui? Aşa cucerise el atât de multe femei?

– Într-adevăr, şopti el, cred că e timpul să plecăm.

Arabella nu se împotrivi. Noaptea era aproape pe sfârşite, iar ea deveni nerăbdătoare să ajungă acasă – în braţele lui Justin.

În foaier, aşteptară să le fie adusă trăsura. În spatele celor doi, cineva tuşi. Amândoi, atât ea, cât şi Justin se întoarseră în acelaşi timp.

– Walter! gâfâi Arabella.

– Bună, Arabella. Privirea lui Walter îl cuprinse şi pe Justin. Felicitările mele amândurora. Te superi dacă îi dau soţiei tale un sărut de felicitare?

Justin îşi înclină capul.

– Deloc.

Arabellei nu i se oferi şansa nici de a accepta, dar nici de a refuza. Apropiindu-se, Walter o prinse de umeri, sărutând-o uşor pe buze. Retrăgându-se, o studie, iar ea simţi că el ar fi vrut să mai adauge ceva. Spera ca el să nu facă o scenă.

Walter aruncă o privire scurtă către Justin, apoi ridică mâna.

– Ești un om norocos, bătrâne. Vei avea grijă de ea așa cum merită?

Preț de câteva clipe, Justin se holbă pur și simplu la mâna întinsă a lui Walter.

Nesigură, Arabella își ținu respirația, pentru că expresia lui era mai degrabă stranie. Însă în clipa următoare, el îi strânse mâna lui Walter. Înclină scurt din cap.

– Voi avea, zise el calm.

– Excelent. Acum, vă rog să mă iertați, dar mi-am rezervat următorul vals al domnișoarei Larwood.

Justin nu rosti un cuvânt în timp ce o însoți pe Arabella în trăsură. În drum spre casă, el fu politicos, dar distant; inima Arabellei tresări dureros. Apropierea care se născuse între ei dispăruse, ca și cum n-ar fi existat niciodată. Însă ființa ei fu săgetată de un gând, și cu toate că se strădui din răsputeri să-l alunge, el refuză să dispară.

Prima lor zi petrecută în Londra ca soț și soție fusese un dezastru.

13

În pat, în seara aceea, au stat întinşi unul lângă altul, dar fără să se atingă. Pentru prima dată de când erau căsătoriţi, Justin nu o strânse în braţe, iar Arabella se simţea frustrată.

Minutele se scurgeau unele după altele. Camera era învăluită în întuneric. Trecuse cu siguranţă mai bine de o jumătate de oră. Îşi simţea trupul ţeapăn. Trează de-a binelea, nedorind să se mişte de teamă să nu îl trezească pe Justin, ea se întoarse de pe o parte pe cealaltă.

Totuşi, somnul o ocolea. Se ridică doar pe jumătate, aruncând o privire scrutătoare spre Justin. El zăcea nemişcat, cu unul din braţele sale robuste îndoite sub cap, chipul lui fiind întors înspre fereastră, în partea opusă ei. Umezindu-şi buzele, ea se întoarse cu spatele la el.

– Ai de gând să te răsuceşti cât e noaptea de lungă?

Arabella îngheţă. Ea sesiză tonul înţepător al vocii şi simţi săgeata privirii lui înfiptă în spinarea ei.

Muşcându-şi buza, ea nu rosti un cuvânt.

– S-a întâmplat ceva? întrebă el pe un ton egal.

Ea strânse şi desfăcu degetele în jurul cuverturii pe care o făcu ghem sub bărbie.

– Nu, preciză ea în grabă, apoi, gândindu-se mai bine, adăugă: Adică da. Sau mai degrabă... habar n-am.

– Ador femeile care ştiu ce vor.

Sarcasm sau glumă? se întrebă ea. Nu era sigură. În orice caz, o făcu şi mai nefericită.

– Îmi pare rău, zise ea pe un ton slab. N-am vrut să te trezesc.

El oftă.

– Nu m-ai trezit. Nici eu nu pot să dorm.

Ea îl auzi cum bâjbâie în întuneric, apoi lumina lumânării îi învălui pe neaşteptate. Arabella se lăsă uşor pe spate, uitându-se ţintă la tencuiala tavanului. Justin se ridică uşor în şezut, rezemându-şi spatele de scândura de la căpătâiul patului.

– De ce nu poţi dormi, Arabella?

– Mintea mea lucrează cu febrilitate, mărturisi ea. Nu pot să nu mă mai gândesc!

– La ce?

– La tot, spuse ea vag.

– Ah, zise el sec, asta clarifică destul de bine lucrurile. Acum, te voi întreba din nou. Ce te preocupă? Şi te-aş ruga să nu-mi spui că nu are importanţă.

Ea întoarse capul, pentru a-i vedea chipul şi a încerca să-i ghicească starea de spirit. Zărind doar partea dezgolită a toracelui lui, ea se opri frustrată, dar reuşi să-şi ascundă stânjeneala.

Arabella strânse din buze.

– *Tu* de ce nu poţi dormi? Şi te-aş ruga să nu-mi spui că nu are importanţă.

Urmă o tăcere scurtă.

– Punct lovit, zise el în cele din urmă. Din moment ce insişti, atunci voi…

Însă Arabella clătină din cap. Cuvintele lui fuseseră

doar impulsul de care avu nevoie pentru a-şi recâştiga mândria.

– Aşteaptă. Voi începe eu. Cu curaj, ea îşi apropie încet coatele de trunchi. E adevărat că tu şi lady Agatha aţi fost amanţi?

Urmă o tăcere lungă. Arabella îndrăzni să-l privească, fără să-şi mai pună întrebări în legătură cu starea lui de spirit. Chipul lui avea o expresie ameninţătoare.

– Unde ai auzit una ca asta?

– În noaptea balului mascat de la Vauxhall, recunoscu ea. Le-am auzit vorbind pe două dintre doamne...

– Oh, da. Doamnele care pretindeau că eu aş fi un iubit extrem de delicat? El îi aruncă o privire. E adevărat, nu?

Părea cât se poate de enervat.

– Da. Dar e adevărat?

– Că sunt un iubit delicat? El îi aruncă o privire. Evident că nu, altfel nu ai mai pune întrebarea.

Obrajii îi fură acoperiţi de o roşeaţă puternică.

– Nu asta, spuse ea repede. Mă refeream la lady Ag...

– Da, o întrerupse el. Pe neaşteptate, el păru că ezită. Două mâini puternice o apucară de umeri, iar el o răsuci pentru a o aduce cu faţa spre el. De ce întrebi, Arabella?

– Pentru că în seara asta te-am văzut alături de lady Agatha şi... în fine, să îndrăznesc s-o spun? Arătaţi foarte bine împreună. Brusc, ea începu să se bâlbâie, dominată de furie. Şi am detestat faptul că mă aflam în aceeaşi încăpere cu ea, ştiind că voi doi aţi fost amanţi. Detest să stau faţă în faţă cu o femeie ca ea! Îmi dau seama că e un lucru greu de evitat, având în vedere experienţa ta. Însă aveam chef s-o pocnesc în clipa în care a îndrăznit să te atingă. Voiam să vin

în fugă în colțul opus al sălii de bal și să-i răsucesc gâtul acela micuț și delicat...

El făcu o grimasă.

– Oh, măiculiță. Se pare că m-am pricopsit cu o soție geloasă.

– Mă bucur că această chestiune ți se pare atât de amuzantă. La dracu', ceea ce trebuia să reprezinte o sfidare se dovedi cu totul altceva. Buzele ei începură să tremure, la fel ca și glasul. Ea încercă să se răsucească înainte ca el să-i surprindă slăbiciunea.

Prea târziu. Cu degetul mare și cu arătătorul, el o apucă de bărbie, determinând-o să-l privească în ochi.

– Arabella! Îmi pare rău, scumpo. N-am vrut să te rănesc. Nu *vreau* să te rănesc. De data aceasta el fu acela care se înroși. Nu sunt un sfânt. Dar nici nu am avut legiunile acelea de amante cum se pare că-ți închipui. Povestea cu lady Agatha s-a petrecut cu ani în urmă. Pe vremea aceea, n-a însemnat nimic pentru mine. Nici acum ea nu contează în ochii mei. Totuși vei avea ocazia să te întâlnești față în față cu ea, sau cu oricare altă femeie cu care eu am avut o relație...

– A fost gata-gata să se întâmple în seara asta, îl întrerupse ea.

– Iar eu îți repet, se va mai întâmpla și altă dată, dar vreau să-ți reamintesc un lucru.

– Ce anume? spuse ea cu tristețe.

– Că indiferent cât de multe femei s-ar afla într-o încăpere, tu ești singura care contează pentru mine. Tu ești singura femeie pe care o văd. Acum, în viața mea nu există decât o femeie. Femeia aceea ești tu. Pentru mine, acolo, nu există o femeie mai frumoasă ca tine.

Buzele ei se întredeschiseră.

– Într-adevăr?

– Într-adevăr. Privirea lui întunecată o învălui pe a ei. Jurămintele pe care le-am făcut în ziua căsătoriei noastre... nu le-am uitat, Arrabella. Nu *le voi* uita. Nu știu dacă pot fi soțul pe care tu ți-l dorești, soțul pe care tu l-ai visat. Dar, Dumnezeu mi-e martor, am să încerc.

Arabella îi cercetă trăsăturile, uimită de declarația lui. Ea se temea să descifreze semnificația dezvăluirii lui, neștiind dacă va reuși s-o facă.

– Deci. Ne-am înțeles?

Ea aprobă, simțindu-se pe neașteptate absurd de fericită. Însă ochii ei se întunecară imediat.

Justin se încruntă.

– Ce e?

Ea își așeză vârful degetelor pe antebrațele lui.

– În după-amiaza asta în biroul tău... Mai ești supărat?

– Nu am fost deloc supărat, Arabella.

Dar ea simți cum mușchii lui se contractă sub degetele ei.

– Aș vrea să-ți explic. Eu... eu nu știu exact ce anume simțeam, Justin. Nu știu prea bine de ce plângeam... însă brusc am izbucnit în plâns și... și după aceea ai intrat tu. Cuvintele fură rostite pe nerăsuflate. Nu e vorba de tine. Totul s-a petrecut foarte repede. Abia dacă am avut timp să reflectez. Poate că e pur și simplu vorba de ceva straniu. Însă pe neașteptate m-am trezit că mi-e tare dor de mama și de tata... și mi-am dat seama cât de mult mi-am dorit ca ei să fi fost aici.

Justin o lipi de el.

– Ai dreptate. A fost ceva fulgerător, nu-i așa? Îmi pare

rău că te-am lăsat singură în după-amiaza asta. Poate că nu trebuia să ieşim în seara asta. Arabella se agăţă de el în timp ce el o trase mai aproape. Strecurându-se în aşternuturi, el o ţinu pur şi simplu în braţe. După o vreme, el se retrase. Îi prinse obrazul în palmă. Eşti bine acum?

Ea surâse printre lacrimi.

– Da. A fost o zi ciudată, nu-i aşa?

– Aşa a fost, admise el. Pe buzele lui înflori un surâs. Dar mi-e teamă că am şi eu ceva să-ţi mărturisesc.

– Ce anume?

– Şi eu am fost gelos în clipa în care te-a sărutat Walter. *Nebun* de gelozie.

– Oh, măiculiţă, şopti ea. Se cuibări din nou în braţele lui, după care pe neaşteptate răsună un hohot de râs.

Justin îşi lăsă capul într-o parte.

– Pentru ce-a fost asta?

– Mi-e teamă că şi eu trebuie să îţi spun *ţie* ceva, my lord, îl tachină ea. Ducesa văduvă şi bogată avea dreptate, să ştii. Walter nu m-ar fi făcut niciodată să mă simt la fel de bine cum izbuteşti tu, Justin. Ea îşi puse palma pe toracele lui, răsfirându-şi degetele.

– Îmi faci avansuri, nevestică?

– Da, se auzi o replică timidă şi rapidă.

El se aplecă spre ea. Arabella îl opri, scuturând uşor din cap. Venind deasupra lui, ea îl sărută, la început cu blândeţe, apoi cu o pasiune crescândă, înclinând capul când într-o parte, când în cealaltă. Justin îi acordă libertatea de a explora după bunul ei plac, încântat de felul pătimaş în care îl săruta.

Respiraţia i se opri în secunda în care ea îşi plimbă

limba pe suprafaţa maxilarului lui. Închizând ochii, el se delectă cu senzaţia provocată de palma ei pe pielea lui, alunecând pe latul umerilor lui, pe curba bicepsului său. Îl cuprinse un sentiment de admiraţie. Aceasta era Arabella, care-l atingea. Arabella, care îl dorea...

Fiecare mângâiere îl făcea să se înfioare de plăcere. Palma ei alunecă pe pieptul lui, făcându-se una cu perişorul lui des. Justin reuşi să-i sesizeze tremurul, ca şi cum s-ar fi temut că el avea s-o oprească.

El nu putea. Nu *avea* de gând.

– Doamne sfinte! Cuvintele aproape că se pierdură într-o respiraţie sacadată, fiindcă în secunda aceea degetele ei se strânseră pe pântecul lui, pe partea de sus a şoldului, pipăind vârful bărbăţiei sale. Pe fruntea lui apărură broboane de sudoare. Atingerea ei inocentă îi înfierbântă sângele. Fiinţa lui fu străbătută de o furtună de senzaţii, concentrându-se în testiculele lui. Mădularul lui se umflă şi tresări, iar el simţi cum ea trage brusc aer în piept. Iisuse, gândi el vag, dacă ea va continua în acelaşi fel, atunci pielea lui va lua foc cu siguranţă.

Gura ei reveni deasupra buzelor lui, iar el îi prinse capul cu ambele mâini, şi o sărută cu lăcomie. Ea se răsuci, piciorul ei zvelt înconjurându-l pe al lui. El îi simţi cochilia ascunsă, lucioasă, fierbinte şi umedă...

Era ceva insuportabil. Dorinţa se aprinse înăuntrul lui, scăpând de sub control. Cu ambele mâini, el se agăţă de ea, aducând-o deasupra lui, aşezând coapsele ei subţiri peste ale sale.

Degetele nerăbdătoare traseră în jos cămaşa ei de noapte, dezvelindu-i sânii. Ridicându-se, prinse în gură unul dintre sfârcuri şi îl supse, mai întâi pe primul, apoi şi pe

celălalt. Cu unul dintre braţe, ea se prinse de toracele lui şi scoase un strigăt lung de plăcere. Lumina flăcării străluci pe sfârcurile ei, umezite de limba lui. Cu cămaşa de noapte sprijinită pe talie, cu sânii liberi şi plini, ea oferea o privelişte cu mult mai erotică decât dacă ar fi fost goală.

El o atinse chiar în secunda aceea, acolo unde cochilia feminităţii ei prinsese capătul bărbăţiei sale. Atinse carnea aceea catifelată şi rozalie ce mustea de dorinţă. Iar în clipa în care ea zvâcni deasupra degetelor lui, apăsând, căutând, Justin îşi dădu seama că nu mai putea îndura.

Mâinile lui îi cuprinseră fesele.

– Ia-mă, îi ordonă el, surescitat. Ţinându-şi palmele pe şoldurile ei, el îşi făcu drum în teaca ei de mătase. Arabella se uită în jos la ea însăşi, pătrunsă de mădularul lui umflat. Justin fu pe punctul să pufnească în râs urmărindu-i expresia, însă hohotul lui se transformă într-un geamăt.

Şi imediat după aceea, năvăli, împingând înainte. Părul ei se răspândi deasupra lor, o manta strălucitoare de cârlionţi roşcaţi. El făcu dragoste cu ea cu o disperare pe care nu o înţelegea, ştiind pur şi simplu că avea nevoie de ea.

Totuşi, asta nu era suficient. Nici pe departe. El se răsuci, aducând-o sub el. Avea nevoie de ea, aşa cum nu avusese niciodată nevoie de nimeni şi de nimic, şi preţ de o secundă fu pe punctul de a da greş. Se simţi... oarecum speriat. Aproape cuprins de panică.

Dedesubtul lui, Arabella mârâi. Se agăţă de umerii lui. Ochii ei se deschiseră larg, cu pupilele dilatate din pricina pasiunii.

– Justin, vreau...

– Ştiu, scumpo. El îi sărută buzele.

Împunsăturile lui se înteţiră. El îşi dublă eforturile

pentru a o satisface. Mâinile ei alunecară pentru a ghida plonjarea frenetică a șoldurilor lui.

– Da, șopti ea. Oh, da.

O satisfacție pur masculină puse stăpânire pe el. *Da*, repetă mintea lui. *Oh, da*. El avea nevoie de asta. El avea nevoie de *ea*...

Și acesta fu ultimul lui gând înainte ca valuri întunecate și dulci de extaz să se spargă deasupra sa.

19

După acea primă zi petrecută la Londra, următoarele săptămâni se scurseră fără incidente. Ei aveau o viaţă conjugală destul de stabilă, conchise Arabella prevăzătoare. Unele seri le petrecură acasă, doar ei doi. În acele câteva ocazii în care participaseră la petreceri ca soţ şi soţie, Justin aproape că nu se dezlipise de ea, spre satisfacţia Arabellei. El era atent, prevenitor şi amabil, atât în public, cât şi în intimitate.

Era, îşi spuse Arabella, având impresia că visează, un soţ perfect.

– Trebuie să recunosc, draga mea, comentă mătuşa Grace în momentul când Arabella îi făcu o vizită într-una din după-amiezi, la ora ceaiului, că eşti de-a dreptul strălucitoare.

Arabella turnă frişcă în propria ceaşcă.

– Mulţumesc, şopti ea.

– Aş îndrăzni să întreb dacă asta are vreo legătură cu proaspătul tău soţ?

Arabella roşi. Grace zâmbi.

– Prin urmare, se poartă frumos cu tine.

Arabella lăsă deoparte linguriţa.

– Mătuşă Grace, pot să-ţi mărturisesc ceva?

– Sigur, draga mea.

– Sunt mai fericită ca oricând. Era exact aşa cum îi scrisese şi mamei sale. Mai fericită decât mi-am imaginat vreodată că aş putea fi.

Grace râse încântată.

– Şi când te gândeşti că în urmă cu şase săptămâni încercai să mă convingi că mariajul nu ţi se potriveşte!

– Diferenţa nu e dată de faptul că m-am căsătorit, ci de faptul că m-am măritat cu bărbatul potrivit, zise ea fără să stea prea mult pe gânduri.

– Mă bucur să te aud spunând acest lucru. Nu cred că aş suporta să te văd nefericită. Grace strânse uşor din degete. Luă o înghiţitură de ceai, aşezându-şi apoi ceaşca pe farfurioară. Arabella remarcă expresia întipărită pe chipul mătuşii ei. Semăna foarte tare cu pisica ce înghiţise toată frişca.

– Mătuşă, rosti ea sec. Văd că mori de nerăbdare să spui ceva anume. Ce este, te rog?

– Oh, nimic important, spuse mătuşa ei repede. Pur şi simplu mă gândeam că ar fi bine dacă aş începe pregătirile pentru botez.

Arabella gâfâi.

– Mătuşă Grace.

Grace râse încântată. Ochii ei încă licăreau în clipa când cele două o porniră spre uşă, câteva clipe mai târziu.

Arabella tocmai se pregătea să-şi ia rămas-bun, când se opri pe neaşteptate.

– Era să uit, exclamă ea. A sosit cumva vreo scrisoare de la mama şi de la tata?

Grace scutură din cap.

– Nu, draga mea.

Arabella se încruntă. Era curioasă să afle cum vor

reacționa părinții săi la aflarea veștii că ea se căsătorise, în plus, mama ei obișnuia să scrie în fiecare săptămână. Ce ciudat că nu sosise nicio scrisoare...

Mătușa Grace fu cea care sublinie un aspect ce ar fi trebuit să fie evident de la bun început.

– Nu te nelinişti, drăguță. Corespondența întârzie, mai ales dacă vine tocmai din Africa.

Arabella se liniști.

– Ai dreptate, murmură ea. Își exprimă dezamăgirea și schiță un zâmbet.

– Mi-ar face plăcere ca miercurea viitoare tu și Justin să cinați cu noi – o cină în familie, doar noi patru.

Până miercuri mai era aproape o săptămână.

– Trebuie să-l întreb pe Justin, zise Arabella automat. Însă îți voi da de veste cu puțin timp înainte dacă nu vom putea veni.

La întoarcerea spre casă trecu pe lângă reședința din oraș a familiei Larwood. Georgiana, care tocmai cobora din propria trăsură, îi făcu semne disperate în secunda în care dădu cu ochii de ea. Ea se opri, iar Georgiana o invită înăuntru și, fără să bage de seamă, se apropie de ora opt...

Justin tocmai cobora scara în clipa când ea ajunse acasă. Două sprâncene negre și perfect arcuite se ridicară cât se poate de sus în timp ce el privea când la ea, când la orologiu, care tocmai bătea ora exactă, și înapoi.

– Oh, nu! exclamă ea, ținând în mână umbrela pe care i-o dădu apoi unuia dintre servitorii aflați la parter. În seara asta el arăta foarte șic, îmbrăcat într-un costum de seară splendid, cu o cravată albă ce contrasta cu pielea bronzată a gâtului său. Ca de fiecare dată, la vederea lui, pulsul ei se acceleră. Suntem așteptați undeva anume în seara asta? Ea se grăbi

către el. Acordă-mi numai un minut ca să mă schimb. Nu va dura mult, promit.

O parte a gurii lui se arcui în sus.

– Începuse să-mi fie teamă că ai uitat drumul spre casă, zise el cu blândețe. Spune-mi, iubito, am motive să fiu gelos?

– Nicidecum. Arabella râse, grăbindu-se în direcția lui. Îmi pare rău că am întârziat, dar mătușa Grace m-a invitat să iau ceaiul cu ea, apoi, la întoarcerea spre casă, m-am întâlnit cu Georgiana.

– Ah, rosti el pe un ton grav. Dacă spuneai că ai fost în compania lui Walter, lucrurile s-ar fi schimbat.

Ea clipi.

– Să nu-mi spui că ești încă gelos pe Walter.

– Și dacă aș afirma că am fost?

Posesivitatea lui o încântă peste măsură.

– Atunci va trebui să văd ce pot face pentru a remedia situația.

– Excelentă idee, aprobă el. Ar trebui să începem încă de pe acum? Întinse o mână.

Fără ezitare, Arabella își strecură degetele într-ale lui. Ea surâse în timp ce el o conduse de-a lungul scării până în dreptul dormitorului lor. El deschise larg ușa.

– După tine, draga mea.

Arabella păși înăuntru, doar pentru a se opri brusc, cu respirația tăiată de uimire. Peste tot erau împrăștiate grămezi de trandafiri roșii și strălucitori. Încăperea era luminată de doar câteva duzini de lumânări. Erau răspândite peste tot, pe birou, deasupra căminului, pe măsuțele de alături. O măsuță mică aflată în fața șemineului fusese decorată cu vase delicate din cristal și porțelan.

– Justin. E nemaipomenit de frumos!

El închise ușa, își lipi spatele de ea, urmărind expresia întipărită pe chipul ei.

– Sunt totalmente de acord, spuse el, însă privirea lui era ațintită spre buzele ei, încă întredeschise de atâta uimire. El arătă către masă. Să cinăm înainte ca mâncarea să se răcească!

– Desigur.

Justin o luă de mână și o așeză pe scaun. O servi chiar el, deși ea nu-și dădu seama ce mâncară. Nu știa cu precizie și nici nu-i păsa. Singurul lucru la care se putea gândi era faptul că Justin aranjase această ambianță romantică, iar lucrul acesta o încânta peste măsură.

În secunda în care terminară de mâncat, ea sorbi o înghițitură de vin. Ochii lor se întâlniră dincolo de marginea filigranată în aur.

– A fost un deliciu. Ea mai roti încă o dată privirea prin încăpere. Dar va trebui totuși să-mi spui cu ce ocazie ai făcut aranjamentul acesta.

El ridică din umeri.

– M-am gândit că ar fi plăcut să petrec o seară agreabilă doar în compania soției mele, în dormitorul nostru.

Pasiunea din ochii lui o făcu să se înfioare.

– Ciudat, se auzi ea rostind, însă credeam că suntem singuri în fiecare noapte.

– Cum? Deja te plângi?

– N-am de ce să mă plâng. Cel puțin deocamdată, adăugă ea cu un surâs malițios.

Fără a o slăbi din priviri, el îi luă paharul cu vin din mână, punându-l deoparte. Ridicându-se, dădu ocol mesei, și o trase în picioare lângă el.

– Asta pare a fi o provocare.

– Chiar așa? Arabella era oarecum speriată de propria

sa îndrăzneală. Eu mă gândesc că e mai degrabă o invitaţie. Hohotul lui uşor şi răguşit o înfioră. Îi plăcea să-l facă să râdă, cu atât mai mult cu cât nu se întâmpla prea des. În secunda aceea îşi dădu seama că nu-l mai văzuse niciodată atât de relaxat.

Deodată, ea îşi aduse aminte de ceea ce declarase el în noaptea nunţii lor, când ea stătuse în faţa lui îmbrăcată în cămaşă de noapte. În mod intenţionat îşi strecură două degete sub reverul jachetei.

– Cred într-adevăr că ne putem lipsi de aceste... veşminte exterioare.

Pentru o secundă, ochii lui părură că iau foc.

El îşi scoase jacheta şi vesta.

– Fac tot ce-mi ceri.

Când în sfârşit scăpă şi de pantaloni, gura Arabellei se uscă brusc. El avea înfăţişarea şi formele unui zeu. Lumina lumânărilor îi învălui trupul într-o aură stelară. El era tot numai muşchi, vigoare şi bărbăţie.

Ca şi cum ar fi vrut să certifice acest lucru, mădularul lui se umflă chiar sub ochii ei, ridicându-se îndrăzneţ între coapsele lui tari.

Respiraţia ei se opri. Faptul că el o dorea într-o asemenea măsură încă îi producea o uimire fără margini.

Văzând unde anume se fixase privirea ei, Justin schiţă un surâs.

– Draga mea Arabella, e cât se poate de tulburător să stau în picioare, complet dezbrăcat – surâsul lui se lărgi –, în timp ce tu nu eşti astfel.

Arabella simţi cum obrajii îi iau foc. Prin urmare, şi el se gândea tot la noaptea nunţii lor...

Ea strânse din buze, făcând o mină drăgălaşă.

– Atunci poate că îmi vei da o mână de ajutor. Se răsuci, pentru ca el să-i poată descheia năstureii aflați pe partea din spate a rochiei.

– Desigur. El veni mai aproape de ea. Cât ai clipi, hainele ei zăceau îngrămădite la picioarele ei. Degetele lui erau acum în părul ei, scoțând agrafele prinse în funda coroniței sale.

Un braț de oțel o trase mai aproape, lipind-o cu spatele de el. Mădularul lui se sprijini de carnea moale a feselor ei. Dându-i părul într-o parte, el își lipi buzele de ceafa ei.

– Doamne, ce gust bun ai, mormăi el. Al naibii de bun.

Arabella se răsuci în brațele lui, ridicându-și gura spre a lui. Buzele lor se întâlniră iar și iar; amândoi păreau înfometați unul de altul.

– Atinge-mă, scumpo. Atinge-mă aici. Vocea lui deveni joasă și guturală. Atinge-mă în secunda asta.

Degetele puternice se strânseră în jurul taliei ei, trăgându-i mâna în jos... jos de tot. Vârful mădularului păru că tresare în palma ei.

Mișcarea lui bruscă o făcu să gâfâie, însă nu mai putea fi vorba de ezitări. Singura ei dorință, singura ei grijă era aceea de a-i face lui pe plac. Fără a sta pe gânduri, își plimbă vârfurile degetelor pe toată lungimea bărbăției lui, încercuind rădăcina acelei bucăți de carne umflate, mergând până la vârful său arcuit și înapoi. Dimensiunea lui îi făcu inima să tresalte nebunește. Era mai fierbinte decât focul. Și tare, atât de tare, precum marmura, cu toate că sub rigiditatea pielii lui ea îl simțea pulsând în ritmul inimii ei.

– Așa? șopti ea.

Sesiză respirația lui sacadată. Impulsionată de privirea lui arzătoare care o susținea pe a ei, cuprinsă de o amețitoare

senzație de putere, își strânse degetele reci în jurul acestuia. Ghidată de propriul instinct, ea îl strânse mai întâi cu o mână, apoi cu cealaltă. Ochii lui, cu pleoapele pe jumătate închise, o devorau.

– Așa..., șopti el. Exact așa...

El își schimbă poziția, precum o felină, alunecând și mai mult în strânsoarea ei. Cu degetul mare al mâinii, ea cercetă cârma membrului lui, învelită parcă în mătase, incredibil de catifelată.

– Arabella. Îi rosti numele râzând și gemând în același timp. Ai cumva idee ce-mi faci?

Da, reflectă ea confuză. O picătură strălucitoare de culoarea satinului se prelingea în partea de mijloc a mădularului lui. Pe neașteptate, ea își coborî privirea, spre palmele ei strânse, fascinată de priveliște. Vârful limbii ei ieși în afară pentru a-i umezi buzele.

– Dumnezeule, nu face asta!

El sări înapoi. În clipa următoare, două brațe puternice se strânseră în jurul taliei sale. Ea fu strivită de trupul lui, luată pe sus, apoi simți moliciunea saltelei sub spinarea ei.

Trupul lui se lăsă în jos odată cu ea. Dar el nu-i sărută buzele, nu-i sărută formele generoase ale sânilor, așa cum se aștepta ea. În schimb, gura lui atinse ușor suprafața pântecului ei.

– Cred că meriți și tu puțin chin, nu-i așa, vrăjitoare dulce?

Cu ajutorul umerilor, el îi desfăcu larg coapsele. Exploră cu limba partea interioară a genunchiului ei. Sus... mereu mai sus.

Mintea Arabellei se încețoșă. Ca și cum i-ar fi ghicit

intențiile, ea își întinse brațele pe lângă cap, lăsându-le să se odihnească pe pernă.

De câte ori făcea dragoste cu ea, lucrul acesta ridica noi semne de întrebare. Ea era convinsă că, în ultimele două săptămâni, el o învățase o mulțime de lucruri despre pasiune. Evident, decise ea confuză, mai avea multe de învățat.

– Justin. Abia dacă era în stare să respire, darămite să vorbească. În noaptea nunții noastre... când ai declarat că sunt multe feluri în care poți săruta, la asta te-ai referit?

Ea consideră mârâitul lui slab drept un răspuns afirmativ.

Imaginea capului lui întunecat vârât pe de-a întregul *acolo*, într-un contrast izbitor cu pielea ei palidă și albă, o făcu să se înfioare.

– Oh, măiculiță, zise ea vlăguită. Și ceea ce faci tu acum... are vreo legătură cu lascivitatea?

Cu cele două degete mari, el desfăcu în două blănița aceea roșcat-aurie, dând la iveală carnea rozalie și umedă. Capul lui începu să coboare.

– Tu ce crezi? mormăi el.

Dar nu-i lăsă timp nici să gândească, nici să vorbească, nu-i lăsă timp pentru absolut nimic. Limba lui îi provoca un chin erotic de-a dreptul divin.

Încet, el înălță capul pentru a o privi cu ochi strălucitori.

– Spune-mi, scumpo, îți place chestia asta?

Mâinile ei se prinseră în părul lui, dar nu pentru a-l îndepărta.

– Da, gâfâi ea. Oh, da.

Iar când el o atinse iarăși, trupul ei se înfioră. Ea se zvârcoli, îndreptându-se spre punctul culminant al extazului. Când acesta veni, ea abia dacă se auzi strigând.

Justin expiră în grabă, pentru că ajunsese la capătul răbdării. El se lungi deasupra ei şi îşi împleti degetele cu ale ei. Îi pecetlui gura cu un sărut răscolitor.

– Arabella. Îi rosti numele pe un ton răguşit. Oh, Hristoase. El plonjă adânc şi puternic, mişcându-se ritmic, incapabil să se oprească, apropiindu-se periculos de punctul culminant. Trupul ei se strânse în jurul membrului fierbinte şi umflat. El îşi încleştă dinţii, încercând să amâne momentul decisiv, pentru a o satisface din nou. Dar, Dumnezeu să-l aibă în pază, nu se simţise niciodată atât de bine. Ea îl făcea să se topească cu fiecare fibră a fiinţei sale.

El îi prinse şoldurile în palme. Fiecare mişcare de împingere îl aduse şi mai aproape de extaz. Scâncetul ei de plăcere îl făcu să-şi piardă controlul. Dându-şi capul pe spate, el gemu zgomotos. Eliberarea lui se produse instantaneu.

Se prăbuşiră îmbrăţişaţi, incapabili să facă vreo mişcare. Sătul şi în acelaşi timp vlăguit de puteri, Justin se răsuci într-o parte, lipind-o de el.

Ea surâdea, observă el. Îi trasă conturul buzelor cu vârfurile degetelor.

– De ce zâmbeşti? murmură el.

– Tocmai mă gândeam la mătuşa Grace, şopti ea.

– Iar mătuşa Grace. Ce drăguţ!

– Am fost invitaţi la cină miercurea viitoare. Crezi că putem merge?

El îi răvăşi smocul de păr de pe frunte.

– Dragostea mea, singura mea dorinţă e să-ţi fac pe plac.

Arabella îşi sprijini capul de umărul lui, ridicând privirea către el.

O sprânceană neagră se arcui întrebător.

– Din nou mătuşa Grace? ghici el.

Arabella dădu aprobator din cap.

– Da, mărturisi ea, aproape cu respiraţia tăiată. Justin, mătuşa mea adoră să organizeze petreceri şi alte evenimente de genul acesta. Aşa că trebuie să te previn, ca să nu cumva să fii surprins de ceea ce ar putea să spună...

– Cum, o altă doamnă care spune ceea ce gândeşte? Cred că în privinţa asta le-ai moştenit pe rudele mamei tale.

Tachinarea lui îi alungă neliniştea.

– Da, în fine, mă văd nevoită să-ţi spun că dată fiind nunta noastră făcută în grabă, în fine, ea e nerăbdătoare să înceapă pregătirile pentru botezul primului nostru copil.

– Da, acum?

Arabella îşi ţinu respiraţia. El nu părea prea nemulţumit de această perspectivă. Îl privi circumspect.

– Ce părere ai în privinţa copiilor, Justin?

El ridică din umeri.

– Trebuie să fiu onest, spuse el sec. Cu câteva săptămâni în urmă, nu m-aş fi gândit prea mult nici la ideea căsătoriei, ca să nu mai vorbim de copii.

Arabella trase aer în piept.

– Dacă vom avea copii, spuse ea cu solemnitate, sper că vor semăna cu tine.

Justin înlemni. Oare ea îşi dădea seama ce spune? Un copil care să-i semene lui... Pentru o secundă, nu fu în stare să respire. Era pe punctul să se sufoce.

– Am văzut portretul mamei tale de la Thurston Hall. Arabella oftă visătoare. Eşti copia ei fidelă, să ştii. Mărturisesc că aş vrea să am o fetiţă care să-ţi semene. Sau

un fiu care să aibă trăsăturile tale fine. Încă surâzând, ea îi atinse obrazul.

Justin nu fu în stare să se abţină. Se dădu în lături.

– Doamne sfinte. Nu spune aşa ceva. Nici să nu te gândeşti la una ca asta.

Asprimea lui neaşteptată îi îngheţă zâmbetul.

Se ridică, trăgându-şi aşternutul peste sâni.

– Ideea de a avea copii ţi se pare chiar atât de greu de acceptat? întrebă ea precaut. Sau ţi-e teamă că ei vor arăta ca mine?

El scoase un sunet gutural.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Arabella, refuz să comentez o afirmaţie atât de ridicolă. Dacă mi-aş fi făcut probleme în privinţa înfăţişării copiilor noştri, atunci nu mă mai însuram cu tine, nu?

Ea întrebă cu timiditate:

– Deci nu te-ar deranja o fetiţă cu bucle roşcate?

– Nu, spuse el calm.

Nu era nici pe departe asigurarea la care se aştepta se ea. Tânjind după un gest de încurajare, ea întinse o mână către chipul lui.

El o opri cu răceală, strecurându-şi degetele în jurul taliei ei, şi punându-i din nou mâna în poală.

Putea la fel de bine să o şi pocnească peste faţă. Simţi o durere perfidă în inimă, dar găsi curajul de a-şi înălţa bărbia.

– Ai făcut gestul ăsta şi în noaptea nunţii noastre. Acum e a doua oară, punctă ea cu voce slabă. Justin, de ce nu-mi dai voie să-ţi ating faţa?

El dădu aşternuturile într-o parte, ridicându-se şi ignorându-i cuvintele.

Arabella înţepeni de-a binelea. Se uită lung la liniile rigide ale spatelui lui în timp ce el îşi puse halatul.

– Justin? şopti ea.

Cu un gest brusc, el strânse cordonul acestuia.

– Toată această discuţie referitoare la copii e prematură. El nu se uită la ea în timp ce vorbea. De fapt, deja o pornise în direcţia uşii.

Arabella se dădu jos din pat. Îşi luă cămaşa de noapte din cârligul agăţat în perete. Încă se mai străduia să-şi strecoare braţele pe mânecile acesteia în secunda în care uşa se închise cu zgomot.

Era neînduplecată – şi îl urmă în birou.

El se duse ţintă la o măsuţă aşezată lângă fereastră, apucând o carafă din cristal. Buzele ei se strânseră în clipa când el îşi umplu paharul, pentru că îşi dădea seama că el era conştient de prezenţa ei. Dar el nu se întoarse spre ea. Duse paharul la buze şi privi atent pe fereastră, cu spatele la ea.

Arabella îşi încrucişă braţele peste piept.

– Ai dreptate, spuse ea pe un ton plat. Subiectul referitor la copii mai poate aştepta, cu toate că nu am făcut absolut nimic pentru a preveni această eventualitate, nu-i aşa? Dar doresc un răspuns la întrebarea pusă de mine, Justin. De ce nu-mi dai voie să-ţi ating faţa?

La început fusese surprinsă, apoi rănită. Acum era hotărâtă.

– Te rog să te uiţi la mine atunci când îţi vorbesc.

El se întoarse, uitându-se la ea cu o privire pierdută.

– Chiar trebuie să discutăm acum subiectul acesta?

Tonul ei era la fel de încordat ca al lui.

– Şi când ar fi momentul potrivit? Niciodată?

Ochii lui scânteiară.

– Dacă nu te superi, Arabella, aş vrea să-mi savurez coniacul de unul singur.

– Ei bine, mă supără, îi replică ea furioasă. Ce-am făcut? Cu ce am greşit? Răspunde-mi, fir-ai tu să fii!

Chipul lui rămase impasibil.

– Nu e un limbaj potrivit pentru o fiică de vicar, iubito.

Arabella îl privi lung. Buzele lui erau strânse, iar el o privea cu răceală. Era ca şi cum ar fi putut să-l vadă retrăgându-se, undeva în adâncul lui... departe de *ea*. Dar de ce? *De ce?*

Auzi un ticăit lăuntric. Era precum un orologiu într-o încăpere goală, care o îngrozea. Rămase nemişcată, conştientă într-un fel straniu, că ea nu înţelegea pe deplin faptul că exista un lucru profund greşit. Dincolo de faţa lui de bărbat chipeş, se ascundea ceva, ceva ce el refuza să împărtăşească.

Furia ei se risipi la fel de brusc cum izbucnise. Dar stăpânirea ei de sine fusese grav afectată. Se simţi uluită, rănită, neliniştită, şi avu nevoie de mult curaj pentru a rămâne în locul în care se afla.

– De ce arăţi astfel? Justin, ce se întâmplă cu tine?

El râse forţat.

– Dumnezeule, după doar trei săptămâni de mariaj ea îşi închipuie că mă cunoaşte de-o veşnicie.

Arabella încetă să mai respire. Doamne, cât de crud putea fi!

– Tu ai spus că semănăm. Ea clătină din cap. Privirea ei deveni rugătoare. De ce faci asta? De ce eşti atât de rece?

– Ce e, Arabella? El ridică braţele. Nu-ţi place ceea ce vezi? Ceea ce sunt? Poate că trebuia să te măriţi cu Walter.

Cuvintele lui o jigniră profund.

– Știu ce faci, Justin. Încerci să mă alungi, nu-i așa?

– Pentru numele lui Dumnezeu! Un bărbat nu se poate bucura de o clipă de singurătate?

Mai mult decât orice, Arabella tânjea să se apropie de el. Să-i înlănțuie gâtul cu brațele și să se lipească de el. Dar își dădea seama că el ar respinge-o, ar alunga-o. Cum era posibil ca o noapte care debutase atât de bine să se transforme într-un coșmar?

– Ceva nu e în regulă, Justin. O știu. O simt. Ceva e foarte...

– Nu s-a întâmplat nimic!

Tensiunea devenea de nesuportat. Cuprinsă de disperare, ea se înconjură cu brațele, ca și cum ar fi vrut să-și domolească un frison. Într-adevăr, își spuse ea, se simțea ca și cum ar fi plonjat într-un cazan cu gheață.

– Așa va fi mereu? spuse ea cu o voce slabă, încercând să-și stăpânească lacrimile. Nu vom împărtăși nimic altceva în afară de pasiune? Nimic în afară de un simplu pat? Nu poți să-mi *povestești* nimic...

– Arabella, spuse el pe un ton politicos, te rog să pleci. Spunând asta, el se răsuci, ațintindu-și privirea pe fereastră. Atitudinea era fermă, chipul lui o mască din piatră.

Se așternu tăcerea. Era ca și cum ea nici n-ar fi vorbit, ca și cum nici n-ar fi fost acolo... ca și cum el ar fi uitat-o.

Ca și cum ea nici n-ar fi existat.

– Justin...

Înjurând, el se răsuci pe călcâie.

– Chiar trebuie să mă hărțuiești încontinuu? întrebă el pe un ton poruncitor. Oare m-am însurat cu o scorpie? Întoarce-te în pat și lasă-mă dracului în pace!

Privirea lui era fioroasă. La fel şi tonul lui. Se simţi copleşită de o durere ascuţită şi sfâşietoare.

Arabella nu mai zăbovi. Scoţând un ţipăt scurt, părăsi încăperea.

20

În clipa în care ea plecă, Justin se întoarse cu fața spre ușă. Era copleșit de o durere sfâșietoare. Se comportase ca un monstru.

Închise ochii. Dar chiar și atunci, imaginea ei începu să danseze, lipită de pleoapele lui. Arabella, holbându-se în sus la el, albă ca varul, marcată de o suferință profundă care îl săgetă în inimă.

– Iisuse Atotputernic, șopti el. Ce am făcut?

În jur domnea o tăcere stranie.

Nemernicule, șopti o voce lăuntrică. *Nemernic mizerabil.*

Se simțea dezgustat de propria persoană. Nu se urâse niciodată așa cum se ura în secunda aceea. Întotdeauna fusese conștient că înăuntrul lui sălășluia un demon. Însă până acum nu știuse că putea fi atât de mârșav.

Simțindu-se brusc obosit, el se lăsă pe un scaun. Încremenit, își dădu seama că încă mai ținea paharul în mână. Înghiți dintr-o suflare lichidul înțepător. Îl învălui un întuneric amenințător.

Ce ciudat că soarta o adusese în viața lui, în patul lui... în inima lui. Încet, încet, ea îndepărtase barierele aflate în jurul inimii lui, așa cum n-o făcuse nicio altă femeie... așa cum nu avea s-o facă vreodată o altă femeie.

În secunda aceea deveni conştient de faptul că, în zilele scurse de la căsătoria sa, neliniştea ce îl chinuise întotdeauna dispăruse. Alături de Arabella, fiecare zi era unică şi proaspătă... la fel ca roua dimineţii, iubită de natură, strălucind cu putere în lumina soarelui. Era ca şi cum te-ai întoarce dintr-o călătorie lungă prin întuneric, pentru a redescoperi o lume plină de vibraţie şi culoare. Pentru Justin, acesta fusese un sentiment mai mult decât necunoscut.

Iar nopţile... Doamne sfinte, nopţile! Ea venise în întâmpinarea dorinţelor lui, fără a-i refuza absolut nimic.

Iar el ce făcuse?

Exact ceea ce spusese ea. O alungase.

Făcu o grimasă. Acesta era felul în care îl pedepsea Dumnezeu? se întrebă el trist. Făcându-l să plătească pentru ceea ce era? Nu ştia ce îl apucase.

Fusese exact aşa cum spusese Arabella. El era... cine era.

N-avea să se schimbe, reflectă el abătut. Nu putea.

Nu ştia cum.

Noaptea se scurse.

Peste câteva ceasuri, nişte paşi grei păşeau anevoie pe scară.

În dormitorul său – dormitorul *lor* – Arabella dormea deja. Scoţându-şi halatul, el se strecură în pat lângă ea, având grijă să n-o trezească. În somn, ea se întoarse cu faţa către el, ca şi cum l-ar fi căutat, cu toate că Dumnezeu era martor că acesta era ultimul lucru pe care ea ar fi trebuit să-l facă. Cu un gest involuntar, Justin o trase în braţele lui.

Mâna ei se aşeză chiar la mijlocul toracelui lui. Pentru o secundă interminabilă, vârfurile degetelor ei se întinseră chiar deasupra inimii lui. Apoi ea se relaxă, cuibărindu-se lângă el ca şi cum asta ar fi fost unica ei dorinţă.

Copleşit de nevoia de a o atinge, el îşi trecu vârfurile degetelor peste obrajii ei. Acestea se umeziră de lacrimi.

El îngheţă.

Viscerele sale fură cuprinse de o durere sfâşietoare. Braţele lui se încordară.

– Arabella, rosti el furibund. Oh, Doamne. Îi fusese atât de teamă că îi va face rău... şi exact asta se întâmplase. O făcuse să plângă. *Să plângă.*

Întunericul dinăuntrul lui deveni şi mai adânc. Era un demon. O ştiuse întotdeauna. La fel ca şi tatăl lui.

Poate că era mai bine aşa, se gândi el amărât. Prefera ca ea să-l vadă exact cum era, un nemernic hain şi lipsit de inimă.

Poate că ea venise în viaţa lui, în braţele lui, dar nu va rămâne niciodată acolo. Cel mai bine era să ia ceea ce se putea, atât cât avea să dureze.

Pentru că, Dumnezeu îi era martor, nu avea să dureze prea mult.

În adâncul inimii lui, nu avusese niciodată nici cea mai mică îndoială.

.

Era inevitabil, probabil. În noaptea aceea avu un vis. Visă că se afla din nou la Thurston Hall. Era o noapte caldă de iunie. Îşi dădu seama că era din nou beat. Împleticindu-se în faţa biroului tatalui său.

Amintirea se limpezi, extinzându-se precum o pată de sânge.

Tatăl său îi bară drumul.

– *Unde dracu' ai fost?*

– Cum, my lord, doreşti o dare de seamă asupra

activitaţilor mele nocturne? Poate că ar fi cazul să ne aşezăm. O să dureze ceva vreme, pentru că distracţia serii a fost interesantă. Te avertizez, totuşi, că s-ar putea să fii şocat...

Auzi iarăşi vocea tatălui său.

– *Taci! N-am nici cea mai mică intenţie să-ţi ascult porcăriile... Uită-te la tine, eşti atât de beat că abia te poţi ţine pe picioare! Şi miroşi a parfum ieftin! Doamne, ce mult îi semeni maică-tii! M-a făcut de ruşine, vrăjitoarea! Mi-a terfelit bunul meu renume, aşa cum mă faci şi tu de râs!*

Justin se încordă în somn. Cu toate astea tot îl mai auzi pe tatăl său, zbierând dincolo de pereţii minţii lui, zbătându-se între barierele timpului şi ale morţii – până ce rămaseră doar ei doi, în picioare în faţa biroului.

– *În toţi anii aceştia am fost obligat să te privesc cum te holbai la mine cu privirea ei, cu surâsul ei. Aducându-mi aminte ce a făcut, şi ce a fost ea – o târfă care şi-ar fi desfăcut picioarele în faţa fiecărui bărbat care ar fi dorit-o.*

– Nu, murmură Justin. Nu.

– *Iar tu nu eşti cu nimic mai bun. Sângele tău e stricat, aşa cum şi ea era o depravată.*

Simţi nişte palme care îi scuturau umărul.

– Justin, rosti o voce. Justin, trezeşte-te.

El era încă prins în capcana imaginii din vis.

– *Nicio femeie decentă nu se va încurca cu tine, băiete. Nicio femeie decentă n-are să te dorească vreodată!*

Braţul lui lovi cu putere.

– Nu, strigă el. Nu!

Un strigăt ascuţit de femeie străpunse liniştea nopţii.

El sări în sus. Capul lui se întoarse rapid într-o parte. Arabella tocmai se ridica cu greutate de pe podea, lângă pat.

Se dezmetici cât ai clipi din ochi.

– Arabella! Hristoase, te-am lovit? El o trase în sus, lângă el.

– Nu, spuse ea în grabă. N-am pățit nimic.

Ea stătea în genunchi, alături de el, ochii ei cercetându-i chipul.

– Visai, Justin. Strigai.

– Da.

Dându-i drumul, el făcu un pas înapoi, lipindu-se de perete. Își apăsă tâmpla cu degetele, ca și cum ar fi vrut să scape de acea amintire.

Cu un gest nesigur, ea îi atinse umărul.

– Te simți bine?

El nu răspunse. Nu fu în stare. Încă tremura.

– Părea... atât de real. Ce visai?

– Pe tatăl meu, șopti el.

El își înălță capul. Ochii lui o priveau implorator. Semăna atât de tare cu un băiețel rănit încât fu gata-gata să strige. Avea strania senzație că el ezită, nesigur pe sine. Dar de ce? *De ce?*

– Te rog, Justin... vorbește cu mine. Nu pot trăi așa. Cu acest secret între noi. Ea scutură din cap. Nu vreau.

În secunda aceea el o atinse. Cu dosul degetului mare, el șterse umezeala de pe obrazul ei.

– Te-am rănit și mai devreme, zise el cu înverșunare. Iartă-mă, nu vreau să te rănesc din nou. Însă… Umerii lui întâi se ridicară, ca apoi să coboare. Nu sunt sigur că îți pot spune. Nu sunt sigur că pot spune... cuiva.

Ea simți că el lupta cu un demon fioros din adâncul lui.

– Încearcă, Justin. Te rog să încerci.

După câteva clipe de tăcere, el vorbi în cele din urmă:

– Dacă am să-ţi spun, mă vei urî.

– Nu. Nu. N-aş putea niciodată să te urăsc, Justin. Niciodată.

Pe chipul lui apăru o expresie ameninţătoare.

– Chiar dacă ţi-aş spune că mi-am ucis tatăl?

– N-ai făcut-o. N-ai fi fost în stare. N-ai face-o, spuse ea cu convingere.

– S-o crezi, Arabella. S-o crezi, fiindcă e adevărat. El scutură din cap în clipa în care observă fruntea ei încruntată. Oh, nu în maniera în care îţi închipui tu.

– Atunci cum? îl provocă ea. Cum?

El îşi desfăcu palmele, privindu-le lung.

– Din cauza răutăţii mele, zise el într-o şoaptă stranie.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea cu blândeţe.

Îşi depănă întreaga poveste. Vocea, trăsăturile chipului său erau lipsite de orice expresie. El nu o privi în timp ce vorbea.

Ascultându-l, Arabella se simţi săgetată de o durere ascuţită în piept. Începu să-şi formeze o imagine foarte clară a copilăriei lui. Un băieţel care se lupta să-şi mulţumească tatăl, fără niciun rezultat. Nu întâmplător el declarase că Sebastian le fusese şi mamă şi tată lui şi Juliannei, mai mult decât propriul său părinte... şi nici nu era atât de straniu faptul că el şi tatăl lui nu se înţeleseseră niciodată. Nu o surprindea nici faptul că ajunsese să aibă o fire rebelă.

– La vârsta de şaptesprezece ani, el m-a surprins furişându-mă în casă după lăsarea întunericului. Eram ameţit. El spumega de furie. Se auzi un hohot de râs răguşit. Nicio noutate, desigur. Ne-am certat. El a spus despre mama mea că era o târfă. Bineînţeles, ştiam că aşa stăteau lucrurile. Toată Anglia ştia că era adevărat. Mama a fost o fiinţă încrezută

care își cunoștea frumusețea, de care se folosea pentru a-i incita pe bărbați. Pentru a-i seduce. Câteodată înclin să cred că mama mea, cu al său *joie de vivre** și-ar fi desfăcut coapsele în fața oricărui bărbat numai pentru a-l sfida pe tatăl meu. Și sângele meu a fost pângărit, vezi tu. Sângele meu era *al ei.* De aceea mă ura el, pentru că semănam leit cu mama mea. M-a privit la fel, cu același dispreț. Mi-a spus-o de atâtea... oh, de atâtea ori! Niciodată în prezența lui Sebastian, desigur. Dar în noaptea aceea... mi-a strigat că sunt un pierde-vară. Că sunt exact ca și mama mea.

Arabella era șocată.

– Justin, el a fost un hain, nu tu... tu în niciun caz!

– Nu. Te înșeli. Am vrut să-l rănesc. *Am vrut* să-l sfidez.

– Dar cine te-ar putea învinovăți? protestă ea. Oare ce fel de om ar spune asemenea lucruri despre propriul său fiu?

– Ah, chiar aici e problema. E foarte posibil ca eu să nu fiu fiul lui. Ca niciunul dintre noi să nu fim. Nici eu. Nici Julianna. Poate nici măcar Sebastian.

Arabella făcu ochii mari. Buzele i se întredeschiseră.

– Vrei să spui că el nu este tatăl tău?

Câteva clipe, Justin nu scoase un cuvânt.

– Habar nu am. Nu înțelegi? Dată fiind reputația mamei, e foarte posibil... m-am întrebat adesea dacă mama era singura persoană care cunoștea adevărul.... dar în acest caz, a luat secretul cu ea în mormânt.

Ochii lui se întunecară.

– În noaptea aceea mi-am dat seama... și l-am insultat folosindu-mă de asta. L-am enervat referindu-mă la infidelitățile mamei mele, întrebându-l dacă știa cu certitudine că

* Bucurie de a trăi (în lb. franceză) (n. trad.).

noi eram cu adevărat copiii săi. Era livid. Iar eu jubilam! Şi am pufnit în râs, Arabella. *Am râs*. El a început să ţipe la mine... şi chiar în secunda aceea s-a prăbuşit pe podea. S-a apucat cu o mână de piept. Iar eu l-am lăsat acolo. *L-am lăsat acolo*.

El făcu o grimasă.

– Purtarea mea, ca întotdeauna, a fost dezgustătoare. În noaptea aceea am plecat la Londra, ca să nu afle nimeni că am fost acolo. Servitorii l-au descoperit a doua zi de dimineaţă. N-am spus nimănui că eu am fost cel care l-a omorât. Nimănui, nici măcar lui Sebastian.

Ea îl compătimi pentru suferinţa pe care o îndurase în toţi aceşti ani, pornind de la premisa greşită că îşi ucisese tatăl.

– Justin...

– Mai e ceva, zise el pe un ton care o făcu pe Arabella să se înfioare.

El se ridică, îndreptându-se către oglinda de lângă şifonier.

Vocea străpunse cu blândeţe liniştea.

– Ţi-aduci aminte de noaptea aceea petrecută la Thurston Hall, cu McElroy? N-am uitat niciodată ce ai spus. Că toată viaţa ta ai vrut să fii la fel ca toţi ceilalţi, *să arăţi* ca toţi ceilalţi. M-ai întrebat dacă ştiu cum este să te uiţi atent într-o oglindă şi să urăşti ceea ce vezi, conştient de faptul că nu poţi face nimic pentru a schimba acel lucru.

Vocea lui deveni şi mai profundă.

– Ştiu cum e, Arabella. *Ştiu*. N-am să uit niciodată că, la puţină vreme după noaptea aceea cu tatăl meu... mă aflam în faţa oglinzii din dormitorul meu, holbându-mă la propria mea imagine reflectată acolo. Înainte să-mi dau seama, oglinda era deja făcută ţăndări. N-am să uit niciodată cum

m am aplecat deasupra lor. Cum am ridicat un ciob de sticlă, ducându-l către faţă... Prin întuneric, el făcu cu mâna semne ce imitau o crestătură.

Simţind o puternică strângere de inimă, Arabella îl privi îngrozită, cercetând trăsăturile sale fine şi perfect sculptate.

– Justin, rosti ea cu o voce gâtuită. Justin, nu...

Braţul lui căzu pe lângă trup.

– Evident, n-am fost capabil să o fac. Dar acum ai aflat, Arabella. Acum cunoşti cea mai urâtă faţetă a celui mai chipeş bărbat din Anglia. Acum descoperi şi tu ce laş am fost. Dar, la urma urmei, tu m-ai văzut întotdeauna aşa cum sunt.

– Oh, Dumnezeule, Justin. Nu a fost vina ta. Niciodată nu a fost vina ta. El te-a înveninat.

– Da, sunt plin de venin.

Autodispreţul lui o făcu să se ridice în picioare. O singură lacrimă, una usturătoare, se prelinse fără voie pe obrazul ei. Înconjurându-i talia cu braţele, ea îl strânse la piept, lipindu-şi obrazul de pielea lucioasă şi aurie a umărului lui.

– Încetează. Dacă... dacă tu ţi-ai tăia faţa asta frumoasă, nu cred că aş putea suporta.

El se răsuci.

– De ce nu mă învinovăţeşti? De ce nu mă urăşti?

– Nu, zise ea înfuriată, nu spune asta. Nici să nu te gândeşti!

– N-ai auzit ce am spus? N-ai auzit chiar nimic?

– Am auzit totul. *Totul.*

– Atunci de ce mai eşti aici? Cum de poţi suporta să stai în preajma mea? Să mă atingi?

Ea sesiză cum el încearcă să-şi alunge emoţia din glas fără a fi în stare. Îi dezvăluise o părticică din sufletul lui, şi acum nu mai avea cum să-i întoarcă spatele. El avea nevoie

de ea. Poate că în momentul acela nu o știa, dar avea nevoie. Ea nu putea să-l abandoneze. Nu ar fi fost capabilă.

Privirea i se împăienjeni din pricina lacrimilor, iar ea se uită la el, fără să-i pese că sufletul i se oglindea în ochi.

– Eu sunt soția ta, Justin. Și ce fel de soție aș fi eu dacă nu m-aș afla aici să împart cu tine suferința ta? O soție trebuie să rămână alături de soțul ei... iar locul meu e lângă tine.

– Oh, Hristoase, exclamă el. Iar te-am făcut să plângi.

– E în ordine, zise ea cu curaj. Îmbrățișează-mă, Justin. Ține-mă în brațe – și nu-mi mai da drumul.

Două brațe puternice o lipiră de trupul lui. El îi sărută cu fervoare buzele tremurânde pe care ea i le oferi, înconjurându-i spatele cu brațele și ridicându-i picioarele de la pământ.

De data aceasta, când o purtă către pat, n-au mai existat vorbe, n-au mai existat lacrimi... nimic în afară de certitudinea că îi aparținea în totalitate.

21

Miercurea următoare, Justin, şedea dus pe gânduri, pe bancheta cabrioletei sale. Tocmai îi făcuse o vizită avocatului său, şi cu toate că vizita îl costase o sumă apreciabilă, aceasta fusese fructuoasă, decise el satisfăcut.

Colţurile gurii lui se ridicară. Doamne, cât se mai schimbaseră lucrurile în acest ultim an. Reşedinţa cochetă din Londra fusese prima lui achiziţie. Urmase o soţie. Iar acum o reşedinţă de provincie în Kent. El se autopersiflă. Pe toţi sfinţii, acum era fără îndoială un bărbat respectabil!

Era ciudat cum, prin căsătorie, viaţa sa devenise... oarecum mai simplă. Ar fi trebuit să fie invers, bănui el. Pentru majoritatea bărbaţilor, probabil că aşa era.

Însă el nu se putea ascunde după deget. Dacă soţia sa ar fi fost o cu totul altă persoană decât Arabella, lucrul acesta nu ar fi fost posibil. Ar fi încercat probabil să găsească o modalitate de a evita capcana căsătoriei, decise el sec, în loc să sape şi mai adânc. La naiba, dacă ar fi fost vorba de o altă femeie, şi nu de Arabella, el nu s-ar fi însurat! Justin nu-şi făcea iluzii. Chiar în cazul unor femei compromise, ar fi găsit o cale pentru a evita iminentul mariaj.

Dar el nu se simţea constrâns. Nu se simţea înlănţuit. Nu se simţea prins în capcană.

Se simţea ciudat de... liber.

Şi, probabil pentru prima dată în viaţa sa, aştepta nerăbdător ceea ce avea să aducă viitorul. În realitate, îl aştepta cu plăcere. Înainte, nu-i păsase cu adevărat, pentru că zilele lui erau monotone.

Însă acum fiecare zi era diferită.

Ducându-se până la Thurston Hall, săptămâna trecută, aflase de la Sebastian că tatăl unuia dintre prietenii săi decedase. Prietenul său se hotărâse să vândă mica proprietate din provincie a tatălui său, inclusiv mobilierul. Aşa prinse contur ideea lui Justin. Cu maximă claritate, el îşi reaminti părerea de rău a Arabellei exprimată la Thurston Hall, în seara când el o sărutase; ea îi mărturisise că atunci când era o copilă nu avusese niciodată o casă în adevăratul sens al cuvântului. În ceea ce îl priveşte, se bucurase întotdeauna de securitatea unui cămin. În realitate, poate că fusese vorba de un lucru pe care-l luase de bun, fără a se gândi la posibilitatea ca acesta să-i lipsească.

O făcu însă în clipa de faţă. Poate din pricina discuţiei despre copii – o perspectivă care i se părea mai degrabă cutezătoare. Ştia care era motivul, desigur. Cum el fusese un crai atâţia ani, nu luase niciodată în calcul faptul că în viitor va urma şi un mariaj, şi cu atât mai puţin copii. Însă, acest lucru era de asemenea inevitabil, din moment ce pasiunea manifestată faţă de soţia lui devenea pe zi ce trecea mai puternică...

Copii, reflectă el din nou. Când va sosi timpul, va fi pregătit. Mai mult decât pregătit. Viaţa alături de Arabella schimbase absolut totul. Având-o în preajma lui, se simţea invincibil.

Mintea lui reveni asupra casei. După plecarea lui Sebastian, el începuse imediat cercetările.

Își luase o zi liberă pentru a vedea cu ochii lui proprietatea. Primul lucru care îl izbi fu acel cireș de mici dimensiuni care se afla chiar în fața ferestrei salonașului. Chicoti, amintindu-și de mărturisirea Arabellei despre felul cum își îngrozise mama cățărându-se în copaci în vremea copilăriei sale.

Totul în jur părea perfect.

Ardea de nerăbdare să vadă expresia întipărită pe chipul Arabellei în clipa în care avea să-i povestească. Se va uita la el cu ochii aceia larg deschiși, cum făcea întotdeauna, repezindu-se apoi în brațele lui, sărutându-l cu frenezie, într-un dulce abandon – așa cum se va întâmpla chiar în noaptea aceea, hotărî el încântat.

Surâse larg.

La revenirea sa în Berkeley Square, se întâmplă ca Arabella să fie chiar afară, pregătindu-se să urce treptele care duceau către ușă, exact în momentul când el sări din vehicul. Zărindu-l, ea îl așteptă pe ultima treaptă.

El se aplecă și o sărută ușor pe buze.

– Exact ființa pe care voiam să o văd, zise el vesel.

– Iar dumneata, sir, ești exact persoana pe care voiam eu să o văd. Tocmai m-am întors de la Georgiana...

– În fine, cel puțin nu ai fost la cumpărături, o tachină el.

Ea se încruntă ușor.

– Oh, haide. Cred că mai am de cheltuit o bună parte din banii tăi.

– Și nici n-am fost asediat cu cereri de redecorare. E nemaipomenit că mi-am ales o soție atât de cumpătată, iar eu nu trebuie să-mi fac griji că voi ajunge un sărăntoc.

– Și de ce aș vrea să redecorez? Casa asta e perfectă exact așa cum este.

Lui Justin îi făcură plăcere cuvintele ei.

– Oricum, continuă ea, tot am niște vești pentru tine care s-ar putea să te intereseze.

– Și eu am niște vești pentru tine. Dar mai întâi doamnele.

– Mulțumesc. Deci, cum spuneam, vizita mea la Georgiana s-a dovedit a fi una destul de edificatoare.

Justin îi oferi mâna pentru a o conduce în sus pe scară.

– În ce sens?

– În timp ce eram acolo, Georgiana a primit vizita unui oaspete cât se poate de neașteptat. Și nu ai să ghicești nicicând despre cine e vorba.

Justin își coborî privirea spre ea. Arabella era toată numai un zâmbet.

– Ai dreptate, zise el sec. Mi-ar fi imposibil.

Ea strâmbă cu drăgălășenie din nas.

– N-ai pic de haz, protestă ea.

– Scumpete, văd bine că mori de nerăbdare să-mi spui, așa că de ce n-o faci?

– Foarte bine, atunci. Era vorba de Walter. Și când am plecat, păreau să se simtă foarte bine împreună. Iar mama ei mi-a mărturisit că e a treia oară în această săptămână când Walter o vizitează.

Justin se opri brusc.

– Georgiana și Walter?

– Așa se pare.

Justin nu intenționa să arboreze un surâs atât de încântat – se întâmplă pur și simplu.

Arabella pufni în râs observându-i expresia.

– Poate că nunta lor va fi următoarea ceremonie ce va avea loc la Londra.

– Asta nu m-ar mira câtuşi de puţin, încuviinţă ea, aşezându-şi mâna pe umărul lui.

Privirile li se întâlniră, susţinându-se pentru o clipă fără sfârşit. Justin inspiră adânc. Ochii ei erau de un albastru limpede, strălucind precum cerul de deasupra lor. Părea pe deplin fericită. Lui aproape că-i fu teamă să exprime cu voce tare gândul ce tocmai îi trecu prin minte. Oare chiar era posibil? se miră el. Oare era *el* cel care o făcea fericită? Acesta era un gând cât se poate de tulburător.

Doamne, cât de fermecătoare era! O briză călduţă îi răvăşi câţiva cârlionţi rătăciţi pe la tâmple. O tentă rozalie îi coloră brusc obrajii. Buzele ei surâdeau uşor. Iar conştientizarea faptului că era a lui îl făcu să freamăte de plăcere. Dorinţa se aprinse în venele lui. El simţea nevoia imperioasă de a o duce la etaj, de a închide uşa, şi de a face dragoste cu ea până la epuizarea ultimelor resurse.

Mâna lui se întinse pentru a o strânge pe a ei. În aceeaşi clipă, Arthur deschise uşa, iar ei păşiră în interior. Apoi Arthur îi întinse corespondenţa şi invitaţiile sosite în ziua aceea. Răsucindu-se în partea opusă, el descoperi că ea dispăruse sus, pe scară.

Era perfect, hotărî Justin, din moment ce ea se afla chiar acolo unde dorea el.

În uşa de la intrare se auzi un ciocănit. Arthur o deschise, iar Gideon păşi înăuntru.

Justin îşi arcui sprâncenele.

– Te-ai întors deja de la Paris, după cum văd.

– Doamne, băiete, a trecut mai bine de o lună. Şi te rog

să mă ierţi că am venit aşa, pe neaşteptate, însă mi-am imaginat că te voi întâlni la White's.

– N-am mai trecut pe acolo de câteva săptămâni.

– Ah, zise Gideon, probabil că eşti ocupat cu alte lucruri, cum ar fi de exemplu cu a ta.

În ochii lui Gideon străluci o curiozitate amuzată, dar Justin nu avea de gând să i-o satisfacă.

– Nu vreau să fiu nepoliticos, însă nu e momentul.

Gideon ridică ambele mâini.

– Oh, nu e cazul să te îngrijorezi, nu va dura mult, preciză el dintr-o suflare. Voi fi concis. În realitate, am venit să perfectăm o afacere.

Privirea lui Justin se aprinse.

– Nu e nevoie, zise el înţepat. Dumnezeule, uitase complet de blestematul acela de pariu făcut cu Gideon.

– Ba chiar este, insistă Gideon. Am avut o înţelegere, că doamna va fi a ta în decurs de o lună, şi aşa s-a şi întâmplat. Pe bune, nu mi-am imaginat că vei fi forţat să te însori cu păpuşica.

– Nu am fost forţat, zise Justin scurt.

Gideon ridică din umeri.

– Cred că termenii înţelegerii noastre au fost... satisfăcători, fără îndoială. Oricum, adăugă el, eu sunt un om care-şi achită întotdeauna datoriile.

Făcându-i cu ochiul, Gideon depuse o pungă în palma lui Justin.

Înainte ca el să poată rosti un cuvânt, în spatele lui se auzi un foşnet de fuste – Arabella!

– Oh, bună ziua, zise ea dând cu ochii de Gideon.

Justin se roti pe jumătate. El ştia că în punga aceea se găseau banii pentru pariul făcut de ei doi. Rosti o înjurătură

printre dinți. La naiba, nu putea să dea înapoi, nu fără a provoca o scenă!

Rosti apăsat:

– Gideon tocmai pleca.

– Da. Gideon făcu o reverență scurtă. Încă o dată, vă felicit din toată inima pe amândoi.

Aproape imediat după închiderea ușii, Arabella arătă către pungă.

– Ah, glumi ea. Am obervat cum îți făcea cu ochiul. Ce ți-a adus?

Inima lui Justin tresări.

– Nimic important, zise el repede. Pe cuvânt.

– Nimic important, nu? Hmm, asta sună destul de misterios. Poate e vorba de vreo comoară. Hai să aruncăm o privire, ce spui? Râzând, ea îi smulse punga din mână și aruncă o privire înăuntrul acesteia.

Făcu ochii mari.

– Aici e aproape o avere. Îl privi contrariată. Faceți afaceri împreună?

Justin ezită.

– Nu, spuse el.

– Așa mi-am închipuit și eu. Sincer, m-aș fi mirat, fiindcă Gideon nu mi-a făcut niciodată impresia că ar fi un om deosebit de întreprinzător. Ea strânse din buze. Știu că e prietenul tău, dar m-a invitat o dată la dans – o experiență nu prea plăcută, din câte îmi amintesc. Nu mi-a vorbit decât de norocul pe care-l avusese la masa de joc, ceva mai devreme în seara respectivă. Am auzit povești despre oameni suficient de nebuni ca să parieze o adevărată avere la o singură aruncare a zarurilor. Să sperăm că el nu e...

Ea se opri brusc. Privirea îi alunecă uşor spre punga din mâna sa.

Surâsul său dispăru.

Ea ridică încetişor mâna.

– Justin, îngăimă ea. Nu e posibil. Cu siguranţă nu e...

Se opri. Îl privi implorator.

– *Justin?* Numele lui fu rostit pe un ton disperat.

Timp de câteva clipe, Justin nu fu capabil să rostească măcar un cuvânt. Ochii ei se afundară în ai lui. Era ca şi cum el s-ar fi transformat în stană de piatră....

Într-un târziu, el vorbi cu glas scăzut:

– Îţi aminteşti pariul despre care ţi-am povestit?

Respiraţia ei se opri. De pe chipul ei dispăruse şi ultima picătură de sânge. Ochii ei albaştri exprimau disperarea. Iar Justin era conştient de faptul că îi distrusese încrederea în el.

– Oh, Dumnezeule, şopti ea, cu un glas gâtuit.

Arabella ştia despre ce era vorba. Plata pariului încheiat cu *bărbatul* care îi va revendica virtutea.

Certitudinea acestui fapt se strecură în inima ei precum un cuţit bont şi ruginit.

Se înroşi brusc, lăsându-se condusă în biroul lui. El smulse punga din mâna ei şi o lăsă să cadă pe unul din colţurile biroului.

Arabella rămase locului. Era ca şi cum inima ei s-ar fi transformat într-un sloi de gheaţă. Ea simţi cum tremură, ca o flacără în vânt.

Justin o prinse de cot.

Ea îl respinse.

– E în ordine.

Ea se retrase în colțul cel mai îndepărtat al biroului lui. Trebuia să pună o oarecare distanță între ei. N-ar fi suportat sub nicio formă ca el s-o atingă.

Într-un târziu, rupse tăcerea:

– Ai declarat că au fost cinci bărbați care au făcut acest pariu. Cinci bărbați care au pariat pe bărbatul ce îmi va revendica virtutea. Îmi amintesc foarte bine, Justin, că, potrivit spuselor tale nu te-ai numărat printre ei.

El scutură din cap.

– Asta e adevărul.

– N-ai logică! îl acuză ea pe un ton ascuțit. Tocmai ai spus...

– Știu ce am spus. Dar nu m-am numărat printre cei care au încheiat acel pariu.

Arabella își ieși din fire:

– Nu mă minți!

– Nu te mint. Nu te *voi* minți. El făcu o pauză. Eu și Gideon am încheiat un pariu între noi. Un pariu privat. Am dublat miza pariului făcut de ceilalți.

– Pariul referitor la virtutea mea. Spune-o, Justin.

El părea nehotărât. Secundele treceau, una câte una, și cu fiecare dintre ele, Arabella devenea tot mai furioasă și mai tristă.

– Spune-o!

– Da. Da. Noi am hotărât să dublăm miza pariului referitor la virtutea ta.

– Atunci înseamnă că voi doi vă aflați în competiție?

El scutură din cap.

– Gideon îmi spusese deja că tu i-ai respins avansurile. Am pus pariu că *eu* voi reuși să-ți răpesc virtutea. În decurs de o lună, adăugă el încet, după o scurtă pauză.

Şi o făcuse. O *făcuse*. Oh, Dumnezeule. *Dumnezeule*. Preţ de o miime de secundă, ea retrăi felul dureros de tandru în care el o posedase în noaptea nunţii lor... Se cutremură, în timp ce amintirea cu pricina se estompă brusc. Iar acum el stătea nemişcat, rezemat de una din muchiile biroului său, cu mâinile încrucişate deasupra pieptului, privind-o.

Cum putea fi atât de calm? Arabella simţea nevoia să strige şi să urle, să-l lovească cu pumnii. Cu toate că în adâncul ei fierbea, se strădui să se stăpânească.

– Cât? întrebă ea.

El nu spuse nimic.

Privirea ei se mută asupra pungii.

– Mă pot uita în orice clipă, preciză ea.

– Şase sute de lire.

Avusese dreptate. Aproape o avere.

– În fine, spuse ea pe un ton glacial, probabil că ai fost extrem de încrezător în puterea ta ... de convingere.

Urmă o tăcere încordată. Ei îi trecu prin minte că el nu ştia ce să spună, şi de aceea tăcea.

– Ah, bineînţeles, raţionă ea cu voce tare, asta nu presupunea să te însori cu mine.. ci doar să te culci cu mine. Ea oscila între nevoia imperioasă de a pufni într-un râs isteric şi aceea de a izbucni în plâns, cuprinsă de o ruşine fără margini. În realitate, ea ar fi putut să-i cedeze fără a-şi uni soarta cu a lui. Oh, poate că nu chiar în noaptea aceea de pomină când Georgiana şi mătuşa Grace i-au surprins, chiar la momentul oportun...

La urma urmelor el era cel mai frumos bărbat din toată Anglia, în timp ce ea reprezenta doar o jucărie. Iar ea, ca o proastă ce era, nimerise chiar în braţele lui! Pentru că atunci

când se afla în brațele lui, în timp ce gura lui experimentată o secătuia de puteri, părea că nimic altceva nu mai conta.

Oh, dar ea uitase ce secătură veritabilă era el. Dumnezeu era martor, el nu ascunsese niciodată acest lucru. Faptul că fuseseră surprinși de Georgiana și de mătușa Grace îi forțase pur și simplu mâna, îl obligase să se însoare cu ea.

Se simțea trădată. Ființa ei fu străbătută de un val copleșitor de rușine.

Dar ea nu va permite ca el să bage de seamă.

Lăsă capul într-o parte.

– De aceea ai fost de acord să te căsătorești cu mine într-un timp atât de scurt – ca să poți câștiga pariul? Nu-i acordă răgazul necesar pentru a răspunde. Și eu care eram convinsă că tu te-ai oferit să te însori cu mine pentru a-mi salva reputația. Ah, bietul Justin, ce ghinion să fie surprins asupra faptului în timpul unui biet sărut! Mă întreb dacă ar trebui să fii compătimit ori condamnat. Cel puțin acum nu va trebui să-ți faci griji că va bate vântul prin buzunare, nu-i așa? Cu ocazia asta mi-am dat seama care sunt prioritățile tale. Banii mai presus decât onoare și tot tacâmul...

Chipul lui se crispă.

– Încetează, te rog, Arabella.

– Nu vreau, izbucni ea.

O roșeață puternică îi coloră obrajii.

– Pe tot ce am mai sfânt, atunci când am făcut acel pariu nu știam că *tu* erai Inaccesibila.

– Vai, îți multumesc pentru această precizare! Asta face ca totul să devină și mai agreabil, nu? Bineînțeles, un bărbat cu înfățișarea ta nu s-ar fi înjosit lăsându-se văzut în compania unei fetișcane lipsite de grație ca mine.

– Nu asta voiam să spun, și tu știi prea bine acest lucru.

– Nici nu se putea să-mi oferi un motiv mai potrivit pentru a apărea în ochii mei drept un netrebnic.

El făcu o grimasă.

– Sunt perfect conştient de lucrul acesta. Totuşi...

Ignorându-l, Arabella o porni spre uşă.

Palmele lui se aşezară pe umerii ei chiar în secunda în care ea se pregăti să-l ocolească.

Ea îşi înălţă rapid capul.

– Dă-mi drumul, rosti în cele din urmă. Trebuie să mă îmbrac pentru cină.

Buzele lui erau la fel de strânse ca şi ale ei.

– Asta mai poate aştepta.

– Ba nu! Mătuşa Grace şi unchiul Joseph ne aşteaptă în seara asta la cină.

– La naiba, Arabella, nu plecăm nicăieri până nu rezolvăm problema asta.

– Oh, ba o vom face, îl repezi ea. Refuz să îi dezamăgesc sau să manifest lipsă de respect faţă de mătuşa şi de unchiul meu neapărând acolo. Şi dacă tu nu mă vei însoţi, atunci mă voi duce singură. În orice caz, conversaţia asta va trebui să mai aştepte.

El îşi luă mâinile de pe umerii ei. Conştientă de răceala întipărită pe chipul său, ea trecu repede pe lângă el, cu bărbia în vânt.

În trăsură, atmosfera era sufocantă. Arabella stătea bosumflată într-unul colţ, iar Justin se afla în partea opusă. Privirile lor nu se intersectară nici măcar o dată. Nu schimbară niciun cuvânt între ei.

În timp ce trăsura se pregătea să oprească în faţa reşedinţei din oraş a unchiului Joseph, ea îşi dădu seama că

Justin nu avusese ocazia să îi împărtăşească noutăţile. Buzele ei se strânseră. Nu se simţea tentată să întrebe, nu tocmai acum. Cu siguranţă nu era vorba de ceva important.

Ca prin minune, amândoi reuşiră să păstreze un minimum de politeţe în timp ce îi salutară pe mătuşa şi pe unchiul ei.

Mătuşa Grace îi prinse palmele într-ale sale.

– Am o surpriză pentru tine, draga mea, spuse ea veselă.

Arabella surâse uşor.

– Da, mătuşă?

Zâmbind, fără o vorbă, Grace o conduse în salon. Acolo, două siluete se ridicară la unison de pe canapea – una micuţă şi blondă, flancată de un bărbat înalt cu păr roşcat.

Arabella clipi, scuturând uşor din cap. Buzele i se întredeschiseră.

– Mamă, se auzi ea rostind cu voce scăzută. Tată...

Apoi izbucni în plâns.

22

Justin știa că lacrimile ei nu erau de fericire. Lacrimi imploratoare, probabil. Lacrimi ale neputinței...

În timpul cinei, atmosfera fu apăsătoare. Părinții Arabellei se arătară politicoși, dar reținuți. Lui Justin nu-i scăpă din vedere faptul că cei doi își aruncau privirea în mod repetat în direcția Arabellei. Aceasta stătea alături de el, palidă, chipul ei fiind încă brăzdat de lacrimi.

Își înfipse dinții în buza inferioară, ca și cum s-ar fi străduit din răsputeri să nu facă o criză. O vreme, Grace încercă să salveze aparențele cu sporovăiala ei vivace dintotdeauna, dar în cele din urmă amuți și ea.

Toți cei prezenți își dădeau seama că Arabella era nefericită. Justin își închipuia că mai rău de atât nu se poate.

Se înșela.

După cină se adunară în salon. Arabella se așeză într-un loc situat lângă șemineu, în stânga părinților ei care stăteau pe canapea.

Justin își drese glasul. Abordarea directă e cea mai bună, își spuse el.

Se adresă din proprie inițiativă părinților Arabellei:

– Doamnă și domnule Templeton, e evident că vă frământă ceva, zise el cu un surâs ușor. Bănuiesc că ne-ar fi de mare folos dacă am discuta deschis.

Daniel Templeton răspunse invitaţiei.

– Foarte bine atunci, zise el, ridicând o sprânceană deasă şi roşcată. Voi începe prin a spune că mariajul Arabellei a reprezentat o surpriză pentru noi. Dacă am fi fost aici, mă îndoiesc că eu şi mama ei am fi fost de acord cu el.

Acum şi Grace părea gata să izbucnească în plâns. Doamne Atotputernic, seara asta ameninţa să se transforme într-un dezastru.

Joseph se ridică, acoperind mâna soţiei sale.

– Uite cum stau lucrurile, Daniel. Având în vedere circumstanţele, eu şi Grace am considerat că aşa era corect, declară Joseph cu un ton defensiv. Voi aţi lăsat-o de nenumărate ori pe Arabella în grija noastră, şi până acum nu aţi pus niciodată la îndoială discernământul nostru.

– Şi nici nu am avut vreodată vreun motiv să o facem. Dar, pe cuvânt, Joseph, îţi poţi imagina neliniştea noastră în secunda în care am aflat că Arabella s-a căsătorit cu un asemenea... El se opri. Privirea lui reveni asupra lui Justin, care scrâşnea din dinţi.

– Haide, spuneţi, îl invită Justin. Cu siguranţă nu mă veţi răni.

– Perfect, atunci. Noi am fost îngroziţi când am aflat că fiica noastră s-a măritat cu un bărbat de teapa lui. Nu mai e nevoie să spun că noi îţi cunoşteam reputaţia.

– De aceea am pornit-o îndată către casă, interveni şi Catherine.

– Şi ce am descoperit? continuă Daniel. Eu îmi cunosc fiica, sir. Şi în ciuda asigurărilor pe care ni le-a dat în scris, acesta nu e chipul unei femei care are un mariaj fericit.

Privirile tuturor alunecară către Arabella.

Inima lui Justin tresări. Ea era trasă la față, iar buzele îi tremurau.

Simți o durere în piept, astfel că pentru un moment nu mai fu capabil să respire. Văzând-o în starea asta, își simțea sufletul sfâșiat. Dumnezeu îi era martor, nu se aștepta ca ea să-l apere. Dar dacă cel puțin ar spune *ceva*...

– Presupun, sir, că dumneata ai profitat de o femeie tânără și impresionabilă. Eu și mama ei am vorbit despre asta. Arabella nu a ajuns încă la vârsta majoratului. Noi nu ne vom da consimțământul în privința acestei căsătorii. De aceea sunt încredințat că aceasta va putea fi anulată.

Justin sări în picioare, rostind o înjurătură.

Grace gâfâi. Catherine era evident îngrozită.

Joseph o avertiză din priviri.

– Vă rog. Glasul Arabellei era scăzut. Vreți să încetați cu toții să mai discutați despre mine ca și cum nu aș fi prezentă? Nu mai sunt un copil. Ea își fixă privirea asupra tatălui ei. Tată, nu-l mai învinovăți pe Justin, sau pe unchiul Joseph, ori pe mătușa Grace. Adevărul este că în cazul în care cineva ar fi aflat că noi ne... sărutam ... reputația mea ar fi fost distrusă.

Chipul lui Daniel se îmblânzi în timp ce o privi fix pe fiica sa.

– Toți facem greșeli, Arabella. Dar aceasta este una ce poate fi îndreptată. Sunt sigur că se poate obține o anulare.

Justin clocotea de furie. Numai printr-un uriaș efort de voință el reuși să se stăpânească.

– Sir, trebuie să vă reamintesc că asta este o chestiune care îi privește doar pe soț și pe soție, iar eu nu voi accepta amestecul dumneavoastră. Iar acum, dacă sunteți cu toții atât

de amabili, aş dori să am o discuţie între patru ochi cu soţia mea.

Privirea lui se intersectă cu aceea a reverendului.

Sprâncenele lui Daniel se împreunară deasupra nasului.

– Acum, uite ce e, băiete, eu încă sunt tatăl ei…

– Şi oricât aţi regreta asta, eu sunt încă soţul ei. Tonul lui Justin era tăios şi abrupt. Şi aş vrea să fim singuri.

Daniel nu dădea semne că ar fi dispus să cedeze; Justin nu avea *de gând* s-o facă. Catherine, Joseph şi Grace ajunseseră deja la uşă, stând în aşteptare. Justin şi Daniel rămăseseră ţintuiţi locului, fără să-i bage în seamă pe ceilalţi.

În cele din urmă, Justin îşi mută privirea către Arabella.

– Arabella? rosti el cu blândeţe.

Tensiunea din jur devenise insuportabilă.

Privirea ei rămase aţintită în propria poală. Ea păstră tăcerea pentru o clipă atât de lungă încât el se întrebă dacă îl auzise. Chiar în secunda în care el era pe punctul să explodeze, ea îşi înălţă capul.

– Eu... te rog, papa. E în regulă.

Buzele lui Daniel se strânseră, însă se ridică în picioare. Îndreptându-se către locul unde stătea ea, el depuse un sărut pe buclele ce erau la fel de roşcate ca ale sale.

– Strigă-ne dacă ai nevoie de noi, fură singurele lui vorbe.

Uşa se închise cu zgomot în urma lui. Justin şi Arabella erau acum singuri.

Justin nu se mişcă. Privirea Arabellei reveni asupra mâinilor ei, ce stăteau şi acum împreunate în poală. Ea era palidă şi tăcută, aşa cum el nu o mai văzuse niciodată.

– În fine, rosti el, arborând un surâs sardonic. Sunt

conştient că am fost un nemernic, dar nu ştiam că trebuie să cer voie ca să rămân singur cu soţia mea.

La auzul cuvintelor lui, îşi înălţă capul. Ochii ei scăpărau.

– Să nu îndrăzneşti să rosteşti vreun cuvânt împotriva tatei! îl repezi ea. Tatăl meu este cel mai bun şi generos om de pe faţa pământului.

Justin inspiră adânc, încercând să adopte un ton prevenitor.

– Da. Părinţii tăi sunt persoane decente şi respectabile. E clar că îţi sunt foarte devotaţi, aşa că eu înţeleg perfect loialitatea lor faţă de tine. Şi cu siguranţă că situaţia asta este... ieşită din comun.

Arabella nici nu aprobă, nici nu dezaprobă. Privirea ei o evită pe a lui. Încă o dată, ea îşi lăsă capul în jos. Chipul ei exprima disperarea.

Traversând încăperea, Justin se lăsă pe vine înaintea ei.

– Arabella, rosti el încet, nu vrei să te uiţi la mine?

Gura ei tremura. Genele ei se lăsară, iar capul îi coborî şi mai mult.

El se simţea sfâşiat de durere. Fără să stea pe gânduri, întinse mâna pentru a o acoperi pe a ei.

Greşise făcând acest gest.

– Nu, şopti ea. Te rog să nu mă atingi.

Maxilarul lui se încordă. El încercă să-şi domolească furia care îi dădea târcoale. Rosti cu glas scăzut:

– Te rog, Arabella. Hai să mergem acasă şi să discutăm despre asta.

– Nu.

– Cum?

Ea scutură din cap.

– Nu, eu... eu nu cred că-mi

împreună cu tine.

Ochii lui se îngustară.

– Şi ce ai de gând să faci? S.

Ea dădu aprobator din cap.

Justin inspiră adânc.

– Scumpo...

– Nu! Să nu-mi spui astfel. Şi nu m... acesta! Vocea ei era subţire şi stridentă. Poate că ... dreptate când spunea că mariajul nostru ar trebui să fie ...

– Nu-mi doresc asta, declară el.

Ochii ei se ridicară uşor către ai lui.

– Şi cum rămâne cu ceea ce vreau eu?

El îşi înclină capul, ca şi cum ar fi vrut să desluşe... ce se afla în inima ei.

– Şi ce îţi doreşti? întrebă el cu blândeţe.

Respiraţia ei deveni agitată.

– Nu ştiu, spuse ea scuturând din cap. Dar nu sunt in stare să raţionez dacă tu eşti aici. Nu pot gândi dacă tu eşti *lângă* mine. Trebuie să fiu singură, Justin.

– Nu. Tu ai nevoie de mine. De soţul tău.

– Soţul meu. Soţul meu! răbufni ea. Soţul meu, care s-a însurat cu mine ca să câştige un pariu!

– Nu e adevărat.

– Atunci de ce nu ai spus adevărul? Mi-ai vorbit de pariul de la White's, îl acuză ea. De ce n-ai pomenit şi de pariul pe care l-ai făcut cu Gideon?

– Poate că ar fi trebuit s-o fac. I-am spus lui Gideon înainte de plecarea lui la Paris că pariul este anulat. El nu a

...i. Arabella, pariul acela nu a avut
...ine.
...stă afirmaţie. Îşi dădu seama de
...vintele fură rostite.
...rău...
...ă că îţi pare rău că ai fost prins!
...m fost atât de prost, atât de nebun şi
...ă fac pariul acela! Şi da, poate că a
...de egoism, dar mi-aş fi dorit ca tu să
...nerăbdător. Doamne, cum să-ţi spun?
...vut să te fac să suferi.

...abella nu rosti niciun cuvânt, mărginindu-se doar
...vească acuzator.

Arabella, bărbatul care a făcut pariul acela... nu mai
...a. Fiind cu tine... totul e altfel. Eu *sunt* altfel. Pentru
...a oară în viaţă am simţit că sunt... fericit. Mulţumit. Eu...

El căuta cuvintele potrivite, sperând să le poată găsi.

– Nu m-am simţit niciodată aşa, iubire. *Niciodată*. Şi asta ţi se datorează ţie, Arabella. O ştiu. O pot *simţi*. Noaptea nunţii noastre e o amintire extrem de preţioasă pentru mine, scumpo. Ceea ce am avut... nu, ceea ce *avem*... eu nu vreau să pierd. Nu vreau să te pierd pe *tine*.

Însă ea scutura din cap, de parcă ar fi negat tot ce avea vreo legătură cu el.

– Te rog să pleci, zise ea pe un ton inexpresiv.

Arabella! Nu face asta. Nu e posibil să se sfârşească aşa.

– Nu trebuia să fi început niciodată! strigă ea.

Justin se holbă la ea. Ei alcătuiau un cuplu. Dumnezeule, erau căsătoriţi. Aparţineau unul altuia, din toate punctele de vedere. Oare ea nu ştia lucrul acesta?

– Nu spune aşa ceva. În ciuda dorinţei ei, sfidând raţiunea, el îi prinse mâinile într-ale sale. Ai afirmat că o soţie trebuie să stea alături de soţul ei, Arabella. În seara când ţi-am povestit despre tatăl meu, tu ai spus...

– Ştiu ce am spus. Dar... s-a schimbat totul.

El simţi disperarea din cuvintele ei.

Ar fi vrut s-o zgâlţâie, să-i ceară să-l asculte. Voia să o strângă în braţe şi să nu-i mai dea drumul niciodată. Dumnezeule, gândi el neajutorat, parcă şi vedea cum ea îi scapă, îndreptându-se într-o direcţie unde el nu o putea ajunge.

– Te înşeli, şopti el. Nu s-a schimbat nimic. Doar eu. *Doar eu.* Îl usturau ochii. Percepu lumea printr-o imagine înceţoşată. Şi *pe ea* o văzu tot ca prin ceaţă. Nu-i păsa de asta, şi nici de faptul că *ea* vedea lucrul acesta. Se gândea doar că trebuia s-o recâştige. Măcar să încerce. Te rog, scumpo. Vom rezolva problema asta, îţi promit. Doar... Vocea lui vibra. Vino acasă cu mine. Te implor. *Vino cu mine acasă.*

Ea scoase un sunet strident, care lui îi sfâşie inima.

– Nu mai spune nimic. Şi nu te mai uita aşa la mine! Ea se trase într-o parte şi apoi porni în fugă către uşă.

În clipa aceea, Justin pricepu. Nu avea rost. Renunţă s-o mai implore.

Iar când el plecă... plecă singur.

În după-amiaza următoare, Sebastian fluiera o melodie veselă în timp ce urca treptele din faţa casei fratelui său de pe Brooke Street. El şi Justin aveau acelaşi avocat, şi pentru că tocmai venea de la biroul acelui om cumsecade, el era

nerăbdător să-şi felicite fratele pentru recenta sa achiziţie.

Arthur îl pofti înăuntru.

– My lord, murmură el, luându-i pălăria şi umbrela, sosirea dumneavoastră e cât se poate de bine-venită.

Arthur îl conduse către biroul lui Justin. El nu dădu mare atenţie declaraţiei lui Arthur până ce nu-l văzu pe Justin.

Acesta zăcea pe un scaun aflat lângă şemineu, în timp ce picioarele lui încălţate în cizme erau întinse. Nicio urmă din obişnuita lui înfăţişare. Cravata lui era neînnodată, avea cămaşa şifonată, iar falca îi era înnegrită din pricina bărbii.

– Dumnezeule mare, omule! exclamă Sebastian. Arăţi îngrozitor!

În faţa lui Justin se afla o sticlă de vin pe jumătate goală.

– Mulţumesc. Pot să-ţi întorc complimentul?

Sebastian se uită în ochii aceia tulburi şi injectaţi, înjurând.

– Te-ai îmbătat?

Gura lui Justin se strâmbă.

– Nu încă. Dar *mă* străduiesc. Dădu să ridice sticla. Ah, dar unde au dispărut bunele mele maniere? Te rog, bea cu mine. E un an bun, îţi promit.

Sebastian smulse sticla şi o puse deoparte.

– Unde naiba e Arabella?

Ochii lui Justin scânteiară.

– Frumoasa mea soţie şi-a petrecut noaptea în casa mătuşii şi a unchiului ei. În dimineaţa asta, un lacheu a trecut pe aici pentru a-i lua o parte din lucruri. Cred că ea, chiar în secunda asta, se gândeşte la posibilitatea anulării mariajului nostru la sfatul părinţilor ei, aş putea adăuga.

Buzele lui Sebastian se strânseră.

– Scutește-mă de sarcasmul tău. Atunci, ce naiba cauți aici? Acesta este ultimul loc unde ar trebui să te afli.

– Ea nu vrea să mă vadă.

– Oh, e absurd.

– Ea mi-a spus, Sebastian. Ea mi-*a spus*. Ea... m-a părăsit, mormăi el. Nu, nu e adevărat. Eu am alungat-o. Eu am alungat-o din pricina... mârșăviei mele. Doamne, Sebastian, ar fi trebuit să o vezi.

Sebastian oftă.

– Poate că o să beau un pahar cu vin. Își turnă o porție zdravănă, apoi se așeză din nou pe scaunul care se afla vizavi de Justin.

– Spune-mi ce s-a întâmplat, îi ceru el.

Pe nerăsuflate, fără exces de vorbe, Justin începu să povestească. Începu cu seara petrecută la balul Farthingale și încheie cu vizita lui Gideon urmată de evenimentele survenite în seara precedentă.

Sebastian ascultă totul în tăcere. Unul din colțurile gurii lui se ridică în secunda în care Justin termină de vorbit.

– În fine, murmură el, cu siguranță nu te invidiez.

Justin îl fixă cu privirea pe fratele său.

– Mila ta mă copleșește.

Sebastian se aplecă.

– Asta nu vă face bine niciunuia dintre voi. Dar mă îndoiesc că o anulare va putea fi obținută atât de ușor cum își închipuie Daniel. În primul rând, Arabella a beneficiat de consimțământul mătușii și al unchiului ei. În al doilea rând, mariajul s-a consumat, nu-i așa?

Justin îi aruncă o privire dezgustată.

În loc de răspuns, Sebastian făcu o grimasă.

– Sunt de acord, o întrebare stupidă.

– Probabil că e mult mai bine aşa. Justin privi într-un colţ cu un aer sumbru.

– Ea e cel mai bun lucru care a existat vreodată în viaţa ta, spuse Sebastian.

– Iar eu sunt cel mai îngrozitor lucru care a existat vreodată în a ei.

– Acesta este genul de raţionament care nu te ajută cu nimic. Justin, adesea lucrurile se petrec exact aşa cum nu ne aşteptăm noi, fără să le putem ţine sub control. Poate că e aşa cum a spus ea. Poate că Arabella are nevoie de puţin timp. Se va întoarce.

Justin tăcea de o bună bucată de vreme.

– Şi dacă nu o face?

– Atunci fă-o tu.

Mintea lui Justin zbură la Arabella. El o revăzu exact aşa cum o lăsase, cu ochii mari şi îndureraţi, reprezentând doar umbra femeii pe care o ştia el.

– Nu pot. Nu o voi face. El şovăi. Sebastian, am rănit-o suficient.

– Şi te mulţumeşti să laşi lucrurile în voia lor?

– Ce dracu' ar trebui să fac? Să o răpesc de lângă părinţii ei? Asta ar fi şi mai bine. Probabil că tatăl ei m-ar urmări pentru răpire!

– Nu prea cred. Daniel e un om rezonabil. Când va vedea cât de nefericită e Arabella, o să se răzgândească. La fel va proceda şi Catherine.

– Sebastian, tu nu m-ai auzit. Ea nu mă *vrea*. Cred că o să fie încântată să nu mai dea în veci cu ochii de mine. Hristoase, abia dacă suportă să stea în aceeaşi încăpere cu mine.

– E furioasă și rănită, îi aminti Sebastian cu blândețe. Iar tu uiți că eu am văzut-o alături de tine. Abia dacă e în stare să-și ia ochii de la tine – iar tu de la ea.

Justin își lăsă capul în mâini. Într-un fel, el știuse că nou-descoperita lui fericire nu avea să dureze – că era prea frumos ca să fie adevărat. La urma urmei, *ea* era prea bună pentru el. Toată viața lui rătăcise de colo-colo; în Arabella găsise ceea ce căuta. Se simțise *întreg*. Însă acum o pierduse, și el nu putea învinovăți pe nimeni altcineva pentru asta.

– Asta era înainte, zise cu anevoie. Iar acum e altceva, și este exact așa cum a spus ea. S-a schimbat totul.

– Nu, Justin. Nu s-a schimbat nimic. Nu chiar.

Justin își înălță capul.

– Îți jur că nu vreau să fiu nepoliticos, însă ce dracu' știi tu despre asta?

Sebastian surâse ușor.

– În realitate, destul de multe.

– Ce naiba vrea să însemne asta? Și de ce dracu' zâmbești?

– Dacă asta îți poate servi drept consolare, cu mi-aduc aminte că, acum câțiva ani, am avut cu *tine* o discuție asemănătoare, numai că rolurile erau inversate. Așa cum îți amintești, a existat o vreme când Devon refuza la rândul ei să mă vadă.

Justin îl privi amenințător.

– Da, și a cui a fost vina? A mea. Aproape că v-am anulat șansa de a vă căsători.

– Oh, nu. Nu a fost vina ta, Justin. Eu am greșit. Sebastian se opri. Se pare că amândoi avem un fel aparte de-a ne face de râs în fața femeilor pe care le iubim.

Justin rămase complet nemișcat. Se uită lung la Se-

bastian, până ce ochii i se uscară, iar el nu mai fu în stare să vadă. Respirând greu, se simţi năpădit de o transpiraţie rece. Era oare dragoste ceea ce simţea el? Semăna cu un cuţit înroşit în foc care sfâşia pe dinăuntru, iar şi iar. O rană în adâncul sufletului...

Dragostea nu putea să provoace o asemenea durere. Iubirea ar trebui să fie bună, dulce şi pură...

Asemenea Arabellei.

Şi să fie îndrăgostit de Arabella... în fine, nu era un lucru pe care Justin să-l recunoască cu uşurinţă.

Luptase pentru multe scopuri în viaţa lui.

Dar acum nu mai era capabil să lupte.

Totuşi, această ultimă constatare nu îl ajuta să suporte mai uşor durerea sufletească.

În realitate, nu făcea altceva decât să îngreuneze lucrurile.

23

Doamnă, o anunţă Ames, aveţi un musafir.

De la locul ei, de pe canapea, Arabella sări în picioare.

– Pentru mine?

Pulsul ei se acceleră brusc. Era Justin? O cuprinse o avalanşă de sentimente. Speranţă... teamă... şi multe altele. Inima ei tresări puternic în timp ce o persoană înaltă păşi în salon.

Nu era Justin, ci Sebastian.

Ea abia se stăpânea să nu izbucnească în lacrimi. Trecuseră două zile de la scena aceea îngrozitoare, petrecută în aceeaşi încăpere. Imediat după plecarea lui Justin în seara respectivă, Arabella îşi ceruse scuze, apoi urcase la etaj. Era prea amorţită ca să poată simţi şi altceva în afară de propria ei durere. Cu siguranţă nu pe a lui.

Însă sus, în patul în care îşi petrecuse înainte atâtea nopţi, somnul o ocolise. Era o senzaţie stranie. Patul părea... gol. A doua zi dimineaţă, ea oscila între indignare şi nefericire, suferinţă şi dor.

Dar în clipa asta... Privirea ei alunecă spre serviciul pentru ceai, aşezat pe o tavă, în dreptul genunchilor ei.

– Doreşti puţin ceai?

Sebastian refuză.

Arabella îşi muşcă buza.

– L-ai văzut pe Justin, nu-i aşa? Întrebarea ţâşni de pe buze înainte ca ea să o poată opri.

– Ieri, confirmă el.

Mâinile ei alunecară din nou în poală.

– Ţi-a cerut să vii aici? Înainte ca el să poată rosti o vorbă, ea formulă propria concluzie. Nu, bineînţeles că nu. El e prea încăpăţânat, prea mândru.

Sebastian surâse uşor.

– Văd că îl cunoşti foarte bine.

– Cum se simte? Întrebarea aproape că îi arse limba. Ea nu voia să afle, îşi zise Arabella. Dar era necesar.

Sebastian ridică o sprânceană.

– Mai e nevoie să întrebi?

– Oh, zise ea pe un ton slab. Mai mult ca sigur că e beat.

– Dacă asta poate servi drept consolare, eu nu cred că foloseşte la ceva. El o privi cu luare-aminte. Justin nu ştie că mă aflu aici, Arabella. Şi nici nu am venit ca să-i pledez cauza, dacă asta e ceea ce îţi imaginezi. Nu mă aflu aici pentru a te convinge să te întorci la el.

– Atunci de ce ai venit?

– Nu ştiu prea bine, răspunse el cu sinceritate. Însă dacă tot sunt aici, aş vrea să-ţi spun ceva. Aşa că, te rog, Arabella, ascultă-mă, dacă vrei. El făcu o pauză. E ciudat, zise gânditor, dar toată dimineaţa m-a obsedat un incident care s-a petrecut acum mult, mult timp. Nu sunt capabil să mi-l scot din minte şi... în fine, sincer vorbind, cred că de aceea mă aflu aici.

Arabella îl privi cu curiozitate.

– Despre ce este vorba?

– Ne aflam la Thurston Hall, vorbi el mai departe. Justin

avea probabil opt sau nouă ani, nu mai mult, dacă nu mă înşală memoria. Într-o după-amiază, Justin nu s-a mai întors de la şcoală. Toată lumea îl căuta disperată în timp ce orele treceau. Însă nimeni nu l-a putut găsi, până în clipa când tata l-a zărit stând cocoţat între crengile unui pom din livadă, privind la cei care-l căutau înnebuniţi de ceasuri întregi. A strigat la el să coboare. Şi nu sunt convins că Justin avea de gând s-o facă, însă în cele din urmă a căzut. Încheietura mâinii avea o poziţie tare ciudată – iar eu mi-am dat seama că şi-o fracturase. Am fugit într-acolo, fiindcă tatăl meu era furios, aşa cum nu-l mai văzusem niciodată.

Arabella îl ascultase în tăcere. Brusc, îşi aminti cum Justin îi arătase chiar pomul acela...

– Tatăl meu... nu era un om blând, Arabella. Nu simţea nicio fărâmă de compasiune pentru durerea lui Justin. A fost chemat medicul. Probabil că durerea era cumplită – iar Justin nu era decât un băieţel! Dar el nu a scos un sunet în momentul în care medicul a încercat să-i pună oasele la loc. Mi-aduc aminte că i-am spus că poate să plângă. Dar Justin abia dacă s-a uitat spre tata şi apoi a jurat că *nu* are să plângă, că nu are să plângă *niciodată*. Oh, iar tata *îşi dorea* acest lucru, am văzut-o în privirea lui! Dar Justin n-a făcut-o niciodată, încheie Sebastian. Nici atunci. Nici altă dată.

După aceea se uită la ea.

– E ciudat, nu crezi? Pentru un copil, să nu plângă niciodată?

Gâtul Arabellei se contractă. În mintea ei era gravată imaginea lui Justin – copil, zăcând neajutorat şi rănit în timp ce tatăl lui urla la el furios... Şi când te gândeşti că ea îl certase râzând pentru neîndemânarea de care dăduse dovadă în ziua aceea!

Gândurile i se învălmăşiră, iar ea simţi că înţepeneşte. Pentru că îşi reaminti încă ceva. Tresări, amintindu-şi cum, cu doar două zile în urmă, Justin stătuse chiar în această încăpere şi-i vorbise pe un ton oarecum dogit, privind-o cu ochi strălucitori... Ea se făcu mică. Ce îi ripostase ea atunci?

Nu mai spune nimic. Şi nu te mai uita aşa la mine!

Scutură uşor din cap, privindu-l pe Sebastian.

– Cum poţi fi sigur că nu a făcut-o?

– Fiindcă îmi cunosc fratele, replică Sebastian. Păru să ezite. Arabella, noi nu am avut o copilărie fericită...

– Ştiu, spuse ea repede. Justin mi-a povestit. Ea nu-i spuse nimic despre noaptea în care tatăl lor murise din cauza lui Justin, aşa cum se autoacuza el. Justin îi mărturisise asta în mod confidenţial, iar ea nu voia să-i trădeze secretul.

Însă Sebastian vorbi din nou:

– Julianna nu-şi aminteşte de mama. Era mult prea mică atunci când ea a plecat. Cred că asta e o binecuvântare, după părerea mea. Dar Justin... El scutură din cap. Întotdeauna am crezut că lui Justin i-a fost mult mai greu. El avea nevoie de o mamă, iar ea nu era acolo. Asta s-ar putea să-l fi schimbat. Şi tot restul vieţii a luat de bun ceea ce-şi imagina că toată lumea crede, că el era un sălbatic, rebel şi dispreţuitor. Toţi ceilalţi îl consideră un om lipsit de scrupule, un amoral. Dar eu şi Julianna am ştiut întotdeauna că el nu este aşa, nu cu adevărat. Cred că şi tu ţi-ai dat seama că el nu e ceea ce pretinde a fi.

Arabella ştia acest lucru!

– A bâjbâit toată viaţa în întuneric, rătăcind, căutând ceva ce nici măcar nu era conştient că îşi doreşte. Însă eu cred că a găsit acel ceva în tine, Arabella. Cu tine *e alt om.* E

ca şi cum ar fi păşit sub lumina unei raze de soare. El clătină uşor din cap. Nu-l trimite înapoi în întuneric, Arabella. Te rog să nu faci asta. Ştiu că am declarat că nu mă voi amesteca. Dar tu şi Justin aparţineţi unul altuia. Devon şi-a dat seama de asta înaintea mea. Însă ruptura asta dintre voi doi... nu-mi stă îmi putere s-o repar, fiindcă altfel n-aş sta o clipă pe gânduri.

Făcu o pauză.

– Te rog, zise el blând, du-te măcar să-l vezi. Înainte de a lua o decizie, măcar... măcar du-te să-l vezi. Cred că îl vei găsi în Kent. Mi-a spus că are de rezolvat nişte probleme la reşedinţa de acolo.

Ea îl privi pierdută.

– Care reşedinţă?

– Reşedinţa de provincie din Kent. A cumpărat-o acum câteva zile.

Înlemnită, Arabella abia dacă reuşi să-l privească.

– Nu ştiai, nu-i aşa?

Arabella trase aer în piept.

– N-a suflat o vorbă... Tăcu brusc. Să fi fost *aceasta* vestea pe care el voia să i-o dea? Se simţi copleşită de sentimentul de vinovăţie. Oh, Dumnezeule milostiv! Sosise Gideon, iar după aceea ea nu îi mai dăduse nicio şansă.

Ca prin ceaţă, ea îl observă pe Sebastian că se ridică în picioare.

– Trebuie să plec. Mă aşteaptă Devon.

Arabella îl conduse până la uşă, apoi reveni în salon. Ceaiul era aşezat lânga ea, rece şi neatins.

Simţi o strângere de inimă. Vizita lui Sebastian îi amintise de tot ce îndurase Justin în vremea copilăriei sale – abandonul mamei lui, restricţiile impuse de tatăl său. Arabella

avu oribila senzație că existaseră cu siguranță lucruri cu mult mai groaznice decât cele dezvăluite de Justin, pe care Sebastian nici măcar nu le cunoștea. În noaptea în care Justin îi povestise coșmarul său, ea ghicise că Justin își iubea tatăl, că îl iubise în ciuda suferințelor pe care acesta i le provocase. Ea și-l imagină cu ușurință pe băiețașul acela mândru *și* încăpățânat de care îi vorbise Sebastian, pentru că el rămăsese neschimbat. Dacă era rănit, cu siguranță nu ar fi arătat-o.

Cu toate că o implorase să se întoarcă acasă împreună cu el. O *implorase,* cu lacrimi în ochi...

Lacrimi ale băiețelului care nu plângea niciodată.

Iar ea îi întorsese spatele.

Pe neașteptate, începu să plângă. Lacrimile tăcute i se prelingeau pe obraji.

Abia în clipa aceea deveni conștientă de zidurile pe care el le construise în jurul său, ele neavând ca scop respingerea celorlalți – respingerea ei –, ci apărarea inimii lui, pentru a se proteja împotriva unei dureri viitoare.

Ea îl lăsase baltă, îl părăsise cu cruzime!

De ce se însurase cu ea? se întrebă copleșită de durere. Dacă voia să o seducă cu sânge rece, putea s-o facă. Dacă el ar fi insistat, ea nu i-ar fi opus rezistență.

În schimb, acest bărbat care sfida datoria se căsătorise cu ea. Iar ea voia cu disperare să creadă că cele câteva neprețuite săptămâni ale căsniciei lor nu însemnaseră doar pasiune. Nu numai dorință...

Tocmai se gândea la asta în secunda în care, ridicând privirea, descoperi că părinții ei, unchiul și mătușa intraseră deja în încăpere. În grabă, ea își șterse lacrimile de pe obraji cu dosul palmei.

Mama sa își manifestă îngrijorarea:

– L-am văzut plecând pe marchizul de Thurston. Sper că vizita lui nu te-a necăjit, Arabella. Te simţi bine?

– Da, zise ea, surâzând.

– Oh, Arabella, e mare lucru să te vedem din nou zâmbind. Voiam cu toţii să te binedispunem, aşa că Grace şi cu mine am rugat-o pe bucătăreasă să-ţi pregătească mâncarea preferată.

– Nu voi rămâne la cină, mamă. Ea se ridică în picioare şi descoperi că schimbarea poziţiei îi provoacă o durere de cap. Tatăl său se apropie de ea şi o susţinu.

Ea clipi.

– Oh, Doamne, zise ea. Ce ciudat. E a doua oară când mi se întâmplă în decurs de numai câteva zile.

Mama ei şi mătuşa Grace schimbară între ele o privire ciudată. Arabella se uită când la una, când la cealaltă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

În clipa următoare deveni conştientă de semnificaţia acelei stări.

– Oh. *Oh!* Ultima exclamaţie fu aproape un ţipăt.

– E tensiunea, desigur, zise mama sa repede.

Arabella îşi aşeză o mână pe pântec.

– Poate că nu e, zise ea cu blândeţe.

– Arabella, nu. Nu. Să nu-mi spui că îi dăruieşti un moştenitor acelui bărbat...

– Mamă! Vocea Arabellei deveni ascuţită. Ai grijă cum vorbeşti! Bărbatul acela e soţul meu. Ai auzit? *Soţul* meu. Iar numele lui e Justin. Mi-ar face mare plăcere dacă te-ai obişnui să-l foloseşti.

Mama ei o privi uluită.

– Arabella, şopti ea, ce tot spui?

Arabella făcu un pas înainte, prinzând-o pe mama ei de mână.

– Mamă, nu mai sunt un copil. De multă vreme nu mai sunt. Tu şi tata aţi fost plecaţi atâta amar de vreme încât eu am impresia că mă consideraţi încă un copil. Dar acum sunt o femeie, o femeie care ştie ce vrea. Ea surâse vag. Când tu şi tata aţi plecat în Africa, nu ştiam. Prin urmare, nici când am debutat în societate nu ştiam. Într-un fel, eram nesigură. Dar acum ştiu care e greşcala, sau mai degrabă ce e *corect*.

– Sunt de acord că nn mai eşti un copil. Însă...

– Mamă, îi aminti Arabella, atunci când te-ai căsătorit cu tata, ai nesocotit orice convenţie.

– Da, dar...

Ducându-şi un deget în dreptul buzelor, ea o reduse la tăcere pe mama sa.

– Tu şi tata v-aţi urmat îndemnul inimii. Aşa au procedat şi mătuşa Grace şi unchiul Joseph. Asta fac şi cu. Privirea ei alunecă spre tatăl său. Tată, nu vom anula căsătoria.

Trăsăturile mamei sale începură să se relaxeze. Tatăl său o privi lung.

– Arabella, eşti convinsă că asta e ceea ce îţi doreşti?

– Da, tată. Ochii ei erau limpezi şi strălucitori. Mă duc acasă, la soţul meu. Nu trebuia să-l las să plece fără mine. Şi m-aş bucura mult dacă voi l-aţi primi în familie cu braţele deschise.

Daniel surâse uşor. Puse un braţ în jurul taliei soţiei sale.

– E greu să-ţi vezi copilul suferind, Arabella. Tot ce ne dorim e ca tu să fii fericită.

Mama ei o privi surâzătoare.

– Desigur, draga mea. Asta este ceea ce contează cu adevărat.

Arabella simțea că nu îi iubise niciodată mai mult decât îi iubea în momentul acesta. Îi sărută pe fiecare în parte.

Unchiul Joseph părăsise deja încăperea, ducându-se să cheme trăsura, iar mătușa Grace se afla deja la ușă și-i dădea dispoziție servitoarei să împacheteze lucrurile Arabellei.

– Ei bine, mătușă Grace, văd că ești nerăbdătoare să scapi de mine pentru a doua oară.

Grace chicoti, însă în clipa următoare duse mâna la gură pentru a nu fi văzută de Catherine.

– Draga mea, șopti ea, pur și simplu mă mir că ai avut nevoie de atâta vreme pentru a descoperi ceea ce eu am văzut cu multă vreme în urmă.

– Și când s-a întâmplat asta?

– Păi, chiar în prima seară, cu ocazia balului Farthingale, când tu ai valsat cu cel care avea să-ți devină soț. Amândoi erați transfigurați de bucurie. Oh, ce speranțe mi-am făcut în seara aceea!

– Mătușă Grace! Arabella gâfâi uimită. Chiar de atunci?

– Chiar de atunci.

Arabella o îmbrățișă strâns.

– Tu știi că ai fost întotdeauna mătușa mea favorită.

– Copilă, eu sunt singura ta mătușă! Ochii lui Grace o priveau surâzători. Ea își lovi palmele una de alta. Oh, ce zi binecuvântată! ciripi ea. Trebuie să încep pregătirile pentru botez chiar din seara asta!

Arabella izbucni în râs.

– Ar fi cam devreme, o avertiză ea, dar era de așteptat că nu va dura mult.

•

Douăzeci şi patru de ore mai târziu, Arabella se afla în trăsura ce se îndrepta spre provincia Kent. Ora era târzie în secunda în care ea părăsise în cele din urma Londra, iar la scurtă vreme de la plecare, drumul fusese blocat de o trăsură ce se răsturnase. Ea fu nevoită să-şi petreacă noaptea la un han întâlnit pe drum.

Cu toate că nu era situat la mare distanţă faţă de Londra, orăşelul părea a reprezenta o lume cu totul aparte. Pe fiecare parte a drumului, creştea o iarbă luxuriantă şi verde, urcând apoi către câmpurile în pantă, de o parte şi de cealaltă. Ea stătea pe capătul banchetei, privind în jurul său.

Sebastian îi pomenise de câteva puncte de reper, cum ar fi un sătuc care avea ridicată în centrul său o cruce celtică. Ea le căută nerăbdătoare cu privirea. Nu mai aveau mult de mers. Doar câteva mile.

În secunda în care trăsura luă una din curbe, la orizont se ivi un conac de mici dimensiuni. Arabella se aplecă şi mai mult, în timp ce clădirea deveni din ce în ce mai mare. Ea îşi ţinu respiraţia, fascinată de turnurile din piatră care se ridicau la colţurile acesteia. Frumuseţea conacului întrecea orice închipuire. Era exact genul de casă în care ea visase întotdeauna să locuiască...

În secunda când trăsura se opri, vizitiul sări jos, grăbindu-se apoi să o ajute şi pe ea să coboare. Arabella păşi pe alee. Parfumul unei flori dulci şi necunoscute persista în bătaia vântului. Privirea ei se opri asupra unui cireş cu crengi joase postat chiar în faţa intrării. Îşi imagină că avea să se plimbe pe aici, tot restul vieţii sale. Urcând treptele largi din piatră, ea întinse mâna spre ciocănelul din alamă. Uşa fu deschisă larg înainte ca degetele ei să-l atingă.

Ea ridică imediat privirea. În cadrul uşii se afla Justin. El purta cizme, o pereche de pantaloni trei-sferturi din piele de cerb şi o cămaşă albă care dădea la iveală o parte din toracele acoperit cu perişor negru şi aspru.

Inima ei tresări.

– Bună, Justin, rosti ea cu respiraţia tăiată. Oare trecuseră doar câteva zile de când el n-o mai atinsese? Nu o mai sărutase?

Ea tânjea să se lipească de el, dând uitării absolut totul în afara braţelor lui petrecute în jurul umerilor ei.

Dar el nu ar fi privit cu ochi buni un asemenea gest. În timp ce sufletul ei se bucura văzându-l, el se uita la ea cu o figură împietrită. Buzele lui deveniseră o linie subţire şi dreaptă.

– Bănuiesc că fratelui meu trebuie să-i mulţumesc pentru prezenţa ta aici, nu-i aşa?

Nu se aşteptase la o primire atât de glacială. Îşi adună tot curajul pentru a-i înfrunta privirea.

– Sebastian mi-a spus unde te afli, zise ea încet, dar am venit aici din proprie iniţiativă. Iar el îţi vrea doar binele, ştii asta.

Arabella aştepta riposta lui, dar el nu scoase o vorbă.

– Crezi că aş putea intra? Ea pusese întrebarea pe un ton şovăitor, şi preţ de câteva clipe avu îngrozitoarea senzaţie că el ar fi în stare s-o refuze.

În cele din urmă, el se dădu într-o parte. Arabella îşi lăsă gentuţa pe o măsuţă aflată în holul de la intrare, urmându-l apoi într-un salon spaţios situat pe partea stângă.

– De ce nu mi-ai spus că ai cumpărat această casă? Pe buzele ei apăru un surâs timid. Justin, e minunată! N-am mai văzut niciodată ceva atât de frumos.

– Am de gând s-o vând, o întrerupse el.

Ea îl privi intens. Inima începu să-i bată atât de tare încât simţi cum o doare pieptul.

– De ce?

– Pentru că nu trebuia să o cumpăr, de aceea. Am venit doar să lămuresc câteva chestiuni cu administratorul.

Arabella clătină din cap.

– Te rog să nu te pripeşti. Despre cumpărarea acestei proprietăţi... voiai să-mi vorbeşti zilele trecute, nu-i aşa?

Ochii lui scânteiară.

– Nu contează.

Arabella simţi o împunsătură în inimă. El era atât de distant.

– Ba contează. Te rog, Justin. Putem sta de vorbă?

– Ce mai e de spus?

– O mulţime de lucruri.

– N-aş crede.

El îi întoarse spatele, îndreptându-se către fereastră.

– Nu te supăra dacă nu te conduc, îi spuse el pe un ton glacial.

Arabella îl privi lung, copleşită de o durere ascuţită. Era atât de încăpăţânat. Atât de arogant şi semeţ! Doamne, el voia ca ea să plece! Se simţea cuprinsă de disperare, dar nu-şi exteriorizǎ starea.

– Nu încerca să mă alungi, zise ea, pe un ton scăzut. Pentru că nu voi pleca. Nu până nu-mi spui foarte clar... că nu doreşti să fiu soţia ta.

Cu doar o secundă înainte ca vocea ei să tremure, privirea ei se agăţă de a lui.

Timpul părea să se fi oprit în loc. El ridică ochii în

tavan, apoi, fără să scoată o vorbă, se întoarse cu spatele la ea. O porni de-a curmezişul podelei spre fereastră şi rămase acolo privind afară, cu mâinile încrucişate peste piept.

Dar în miimea de secundă care precedă răsucirea lui, ea zări în ochii lui ceva care o făcu să-şi înăbuşe un strigăt.

– Pleacă, Arabella. Pleacă pur şi simplu, şi lasă-mă! spuse el cu o voce gâtuită.

Inima i se strânse. Ea rămase ţintuită locului. Îşi aminti imediat de povestea lui. Îl văzu parcă aievea pe băieţelul care nu voia să plângă. Indiferent cât de mult ar fi suferit. Şi datorită acelei imagini apărute instantaneu în mintea ei, reuşi să-l vadă aşa cum era el în clipa de faţă, atât de vulnerabil în pofida orgoliului pe care îl afişa.

Iar în secunda aceea conştientiză motivul pentru care o vizitase Sebastian. *Nu-l trimite înapoi în întuneric*, o implorase acesta.

Iar ea nu era în stare să o facă. Nu avea să o facă. În clipa aceea simţi nevoia de a-l salva pe el de sine însuşi. Era în stare s-o facă – era în stare!

Strecurându-şi braţele în jurul taliei lui, ea îşi lipi obrazul de cămaşa lui. Trupul lui se încordă, dar el nu se smulse din îmbrăţişarea ei, aşa cum se temea ea că o va face.

– Nu poţi să o spui, nu-i aşa? şopti ea. Dacă ai fi în stare, ai face-o.

Mâinile lui îi prinseră încheieturile.

– Arabella ...

Lacrimi fierbinţi alunecau de-a lungul obrajilor lui.

– Îmi pare rău că te-am făcut să suferi, Justin. Îmi pare nespus de rău.

Justin se răsuci cu faţa spre ea şi îşi coborî privirea către ochii ei îndureraţi.

– Amândoi ne-am purtat ca nişte nebuni! Nu am făcut bine că te-am respins. Ar fi trebuit să te ascult! Ai spus că te-ai schimbat, că nu mai eşti acelaşi bărbat care a făcut acel pariu nechibzuit cu Gideon. Şi acum mi-am dat seama. Nu e prea târziu pentru noi! Nu vei scăpa de mine atât de uşor! N-am să te părăsesc din nou, Justin, indiferent ce ai spune tu. Indiferent ce ai face tu. Şi n-am să te las nici pe tine să mă părăseşti.

– Arabella, tu îţi dai seama ce spui?

Arabella se lipi de el, cu ochii înotând în lacrimi.

– Da! Da!

Braţele lui îi înconjurară corpul cuprins de tremur.

– Nu plânge, te rog. El îi netezi claia de păr. Te iubesc, scumpa mea. Te iubesc.

– Şi eu te iubesc, strigă ea.

El mormăi.

– Nu ar trebui...

– Nu spune asta! Nici să nu te gândeşti! Ea îl ţintui cu privirea. Tu îţi închipui că nu eşti demn de iubire, însă nu e adevărat. Oh, tu nu-ţi dai seama? Eu te iubesc pentru ceea ce eşti, nu în ciuda a ceea ce eşti. Te iubesc de-a dreptul nebuneşte. Şi te voi iubi mereu.

Se holbă la ea ca şi cum nici acum nu-i venea a crede.

– Eşti absolut sigură?

Ochii ei se întunecară.

– Da. Oh, da. Ţinându-şi răsuflarea, ea îşi lipi degetele de chipul lui.

El nu se retrase, dând voie degetelor ei să hoinărească pe unde pofteau – peste aripile nasului, peste conturul pomeţilor, peste buzele lui frumos conturate.

Prinzându-i degetele într-ale sale, el îi întoarse palma şi o sărută.

Arabella plânse din nou, dar de data asta surâdea printre lacrimi. Mormăind, el o strânse în braţe. El îi şterse fiecare lacrimă cu un sărut plin de tandreţe.

În cele din urmă el se retrase, lipindu-şi fruntea de a ei.

– Poţi să-ţi arăt noul nostru cămin?

El o conduse prin întreaga casă. În final, ajunseră din nou în salon. Cu un surâs îngăduitor înflorit pe buze, Justin urmări cum ea privea dincolo de ferestre, exclamând plină de încântare:

– Mi-aş dori tare mult să pot amenaja o grădiniţă ţărănească, chiar acolo, sub copăcelul acela minunat.

Pe buzele lui se ivi un surâs.

– În realitate, copacul acela m-a determinat să cumpăr locul acesta. Am continuat să mi te imaginez ca fetiţă – o maimuţică ce se caţără printre crengi.

– În fine, murmură ea, aş îndrăzni să spun că acesta va fi locul perfect unde să ne creştem copiii.

– Sunt totalmente de acord. El o trase din nou în braţele sale.

Ea îşi plimbă alene degetele pe pieptul lui, ridică privirea, devenind brusc serioasă.

– Justin, tu auzi ce spun eu? Este un loc perfect pentru a ne creşte copiii. Familia *noastră.*

Pentru o secundă fruntea lui se încruntă. Privirea lui alunecă de-a lungul formelor ei.

– Cum, rosti el pierdut, vrei să spui că tu... că noi...

– E prea curând ca să fiu sigură, zise ea repede, roşind puternic. Dar mie nu-mi întârzie ciclul niciodată, *niciodată*,

se fâstâci ea. Iar acum a depăşit deja o săptămână. Ea inspiră adânc. Te deranjează să devii tată atât de repede după ce ne-am căsătorit?

Replica lui veni fără întârziere:

– Deloc, zise el calm. De fapt, chiar dacă nu e cazul, eu cred că ar trebui să ne punem serios pe treabă.

Ochii ei albaştri asemenea cerului se măriră.

Justin pufni în râs, pecetluindu-i buzele cu un sărut.

– Am o singură întrebare.

– Şi care ar fi aceasta?

El arătă către stejarul din faţa ferestrei.

– Nu o vei învăţa pe fiica noastră să stea atârnată cu capul în jos în copacul acela, nu-i aşa?

Apoi el îi adresă surâsul acela care le făcea pe toate femeile să leşine... şi mai ales pe ea. Arabella râse, înlănţuindu-i gâtul cu braţele. Oh, cât de mult îl iubea!

EPILOG

Şapte ani mai târziu...

În vârstă de patru anişori, Grayson Sebastian Sterling se prinse de fustele mamei lui. Arabella se uită zâmbind în ochii aceia albaştri, care aveau culoarea cerului văratic.

Ochii aceia sclipiră ştrengăreşte.

– Mamă, rosti el chicotind, îi văd chiloţii lui Lizzie. Un degeţel dolofan arătă către fereastră.

Cocoţată pe creanga cea mai de jos, fiica ei Lizzie rânji către mama sa, scoţând apoi limba la fratele ei.

Ţipătul Arabellei îl trezi pe bebeluşul ce dormea fericit rezemat de umărul ei.

– Justin, a făcut-o din nou! Oh, e incorigibilă! Cum naiba reuşeşte să se caţăre pe creanga aceea?

Justin îşi ridică privirea din ziar şi lămuri lucrurile:

– Cred că are legătură cu poneiul său care a plecat la drum fără călăreţ.

Peste numai un minut, ea îl urmări pe Justin ieşind în fugă afară. Lizzie se prinse bine de cracă, trăgându-se în sus. Ea încercă să se caţăre mai departe, dar tatăl său se dovedi cu mult mai rapid decât ea. Două braţe puternice se întinseră, culegând astfel primul lor copil de pe creanga aceea periculoasă.

Cinci minute mai târziu, cei trei micuţi fură daţi în grija bonei lor, în timp ce Arabella se prăbuşi pe sofa.

– Oh, Doamne, se văicări Arabella. Ştiu că ea va face la fel şi după ce vor sosi oaspeţii noştri de la Londra! Ducesa de Carrington, văduva cea bogată, va fi îngrozită! Oh, maimuţărelile scandaloase ale fetiţei vor face ca inima mea să cedeze până la urmă!

Justin ridică o sprânceană.

– Scumpo, zise el fără ocolişuri, ducesei nu-i va păsa câtuşi de puţin. În afară de asta, ar trebui să te obişnuieşti – Lizzie a noastră e destinată să fie revelaţia *oraşului* asemeni ţie.

– Nu-mi eşti de niciun ajutor, bombăni Arabella. Nu mai vorbesc de faptul că mama şi tata pufnesc în râs în faţa năzdrăvăniilor ei. Toate astea o impulsionează şi mai tare.

Justin chicoti trăgând-o în braţele sale. Îşi lăsă capul în jos, şi o sărută îndelung. Viaţa era perfectă, hotărî el. Nu se mai considera pe sine ca fiind lipsit de valoare. Nu mai existau coşmaruri care să-i bântuie visele. Acum visurile sale se îndreptau spre viitor, un viitor care îi era drag, aşa cum îi era şi fiecare moment petrecut alături de Arabella. Pentru că ea fusese aceea care-l ajutase să scape de sentimentul de vinovăţie, care făcuse ca fiecare zi să fie mai luminoasă decât cea precedentă.

Peste doar câteva ceasuri, cei doi începură să facă rondurile prin dormitor, sărutând de noapte bună pe fiecare dintre copiii lor, un ritual ce se repeta noapte de noapte, fără excepţie.

Elise – sau Lizzie, cum era ea alintată cu dragoste – încă mai sărea în propriul pătuţ în secunda în care ei păşiră în încăpere. În vârstă de şase ani, ea moştenise buclele de

foc ale mamei şi ale bunicului său, însă ochii săi străluceau precum două smaralde; aveau acelaşi verde-cristalin ca al tatălui său.

Gray dormea pe spate. Arabella se aplecă, sărutându-l pe obraz, în timp ce degetele lui Justin îi ciufuliră părul negru şi mătăsos, semănând cu al său.

Cuibărită în leagănul ei stătea Tessa, cea care semăna mai degrabă cu mătuşa Julianna, având nişte trăsături perfecte şi delicate şi un păr de culoarea castanei. Ambii părinţi pufniră în râs văzând cum ea îşi bagă un degeţel în guriţă, pupându-l, azvârlindu-şi apoi în sus funduleţul, înainte de a se aşeza la locul ei.

Pe coridor, Arabella îşi strecură braţul sub cel al soţului său, lăsându-şi apoi capul pe umărul acestuia.

– Am conceput cei mai frumoşi copii, nu?

– Într-adevăr, încuviinţă el.

Având-u-i pe cei trei copii cuibăriţi în propriile lor pătuţuri, ei se îndreptară acum spre al lor. Arabella se ghemui la pieptul lui.

Cu vârful degetelor el îi trasă uşor conturul buzelor.

– De ce râzi?

– Ce e rău în asta?

El arcui o sprânceană.

– Nimic. Numai că ai un aer mai degrabă secretos.

Arabella îşi înălţă vârfurile degetelor pe pieptul lui gol.

– Ah, dar tu îmi cunoşti toate secretele, nu îţi aminteşti?

– Chiar aşa?

– Da, în fine, în afară de unul, îl tachină ea.

– Şi care ar fi acesta?

– În fine, tocmai mă gândeam că s-ar putea să angajăm o altă bonă.

– Arabella, o amenință el în glumă, nu schimba subiectul.

Tonul ei era cât se poate de inocent.

– Oh, dar nici nu o fac.

Justin oftă.

– Recunosc, Lizzie este o...

– Nu din pricina lui Lizzie.

Justin se sprijini într-unul din coate pentru a o privi cu atenție.

– Atunci, de ce?

Surâsul Arabellei se lărgi ușor.

El făcu ochii mari.

– Cum, zise el slab, vrei să spui că... El înghiți cu greu, ochii lui plini de uimire întâlnindu-i pe ai ei. Niște degete lungi ieșiră la iveală pentru a se așeza posesiv deasupra pântecului ei. El clătină din cap, încă puțin buimac. Când te gândești că Tess nu are decât patru luni. Îți vine să crezi?

– Ei bine, ți-am spus eu odată că vei fi un tată excelent. Ceea ce și ești, sublinie ea. La fel cum ești și un soț perfect.

– Și? zise el prompt, în timp ce ochii îi străluciră ștrengărește.

– Și un iubit focos și satisfăcător.

Și într-adevăr, el se puse pe treabă pentru a i-o dovedi, spre mare ei încântare.

Era târziu, chiar în momentul în care Arabella era pe punctul să ațipească, când izbucni un hohot de râs neașteptat.

Arabella își înălță capul de pe pieptul lui, privindu-l nedumerită.

– Ce e?

Fu rândul lui să o necăjească.

– Tocmai mă gândeam.

– La ce?

– La mătuşa Grace.

El râse iarăşi. Arabella simţi cum îi tresaltă inima.

– Ce e cu mătuşa Grace?

– Ce altceva? Vom avea veşti pentru mătuşa Grace atunci când ea va sosi mâine, nu-i aşa? Va fi în culmea fericirii, ştii bine.

Hohotul Arabellei îl acompanie pe al său.

– Va fi, într-adevăr. Pregătirea unui alt botez...

Sfârşit